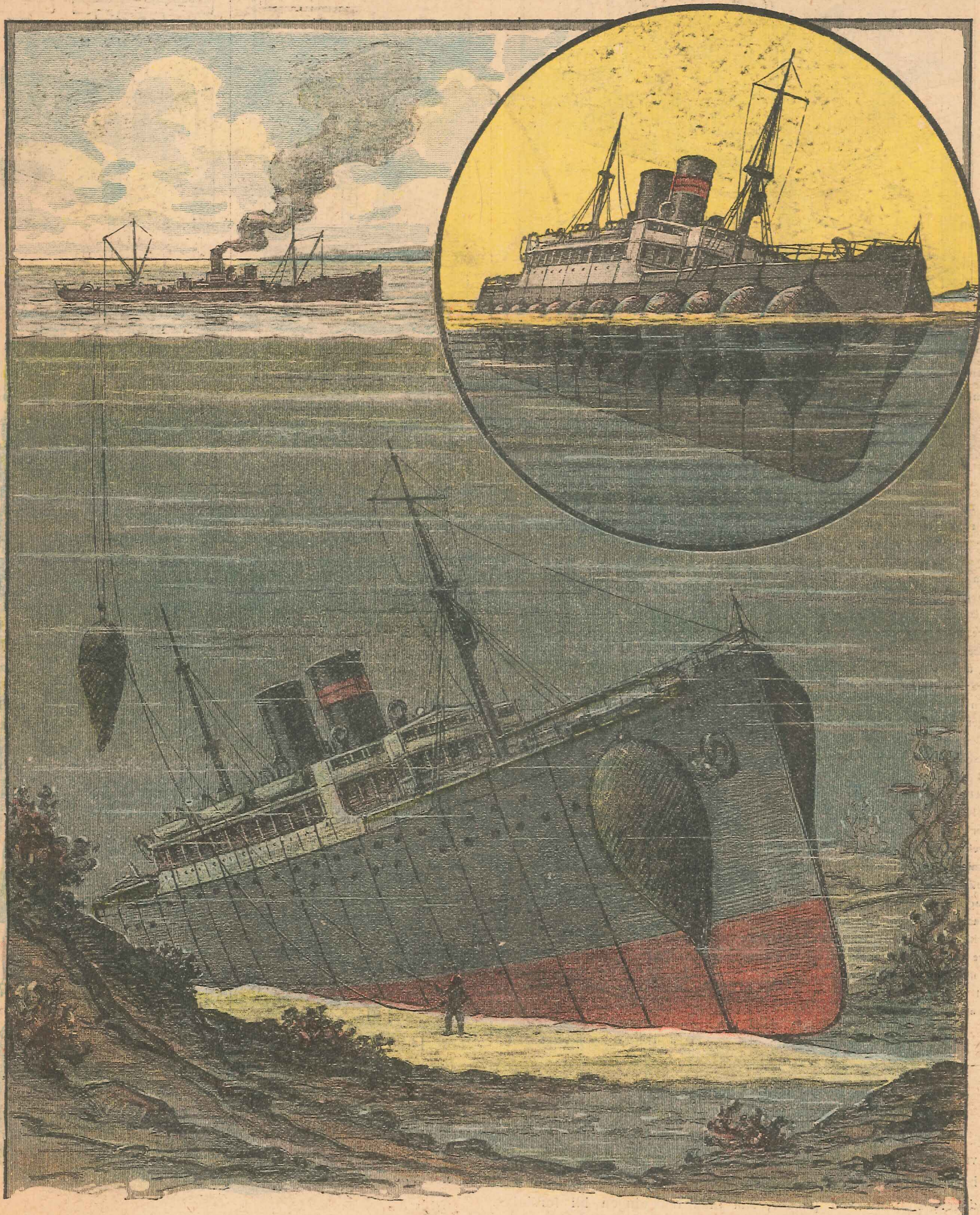
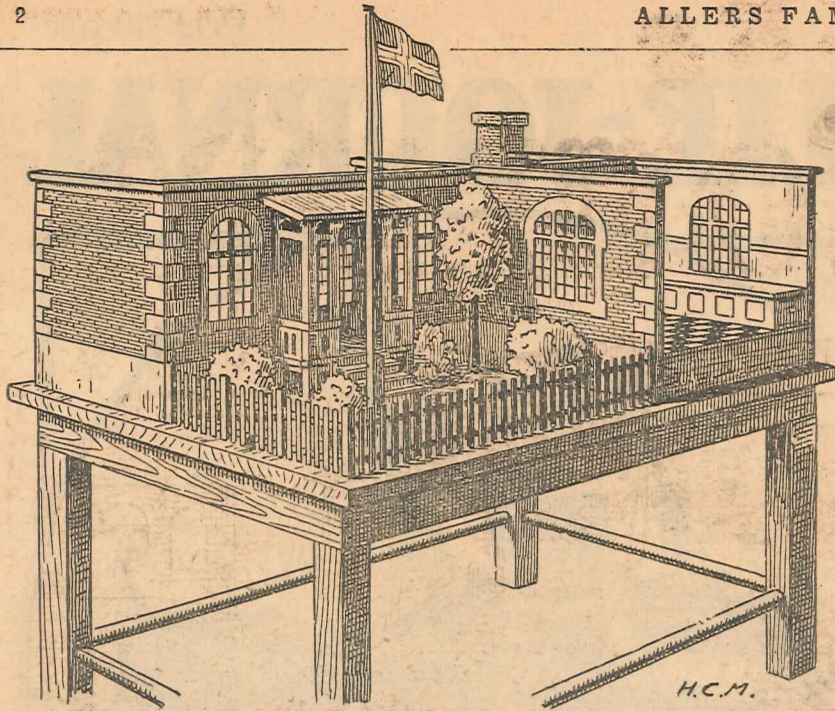

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

En torpedert damper hæves op fra havets bund.

Efter krigens ødelæggelsesverk følger nu fredens taalmodige arbeide med at redde saa meget som mulig av det som gik under i krigsaarene. Spredt omkring paa havets bund ligger uhyre formuer i torpederte skib og værdifulde laster, og en mængde gode hoder er for tiden optat med at finde paa nye, praktiske metoder til at bringe de værdifulde skatter op til havets overflate. Billedet viser en av disse opfindelser som ser ut til at skulle gi udmerkede resultater. Den bestaar i store luftputer, gummibeholdere, som blaases op og som er beskyttet av et tykt fletverk av taug. Disse sænkes tomme ned til skibet og fæstes til kjættinger som er lagt under og omkring skroget. Skibet faar etslags svømmebelte paa. I samme øieblik som hele rækken av gummibeholdere pumpes fulde av luft, vil man se selv den tungeste damper lette paa sig og gaa tilveirs.

Dukkehusbordet er en ny og praktisk variation fra de almindelige dukkestuer. Som navnet antyder hænger dukkestuen eller dukkestuene sammen med bordet de staar paa; de danner et møbel for sig som kan flyttes og som ikke tar op stor plads eller gjør det uryddig i barnaværelset. To av værelsene er aapne til den ene siden, de to andre til den motsatte. Dette har blandt andet den fordel at f. eks. to søstre kan sætte sig samtidig ved lekebordet og leke med dukkestuen uten at bli misundelig paa hverandre. Det er ingen tvil om at dette er den mest ideelle form for en dukkestue. Som husflidsarbeide er lekebordet overordentlig taknemlig.

Dukkehusbordet.

Et nyt og morsomt leketøy for barn og et interessant husflidsarbeide for voksne.

En dukkestue staar vist for de fleste smaa piker som noget av det morsomste de kan faa. Der kan de ordne og regjere efter sit eget hode, der kan de pudse vinduer, vaske vægger og gulver, tørke støv, aldeles som de ser moren gjøre det i sin leilighet, og i dukkestuen kan de la fantasien raade saa meget den vil. Dukkestuen er deres verden, deres eget lille himmerike, som de senere i livet vil længe tilbake til med vemod og glæde.

Dette dukkehus med have som vi her gir tegninger til kan vore smaa læserinder nok ikke lage selv, men far og storebror gir dem sikkert en haandsrækning naar det gjælder et saa taknemlig stykke arbeide som her. At sage til og sætte sammen dette originale dukkehus vil være en like stor adspredelse i fritiden for den voksne, som det vil være en glæde for barna at overta huset naar det engang staar fiks og færdig med værelsene montert, haven beplantet og flagget heist tiltops.

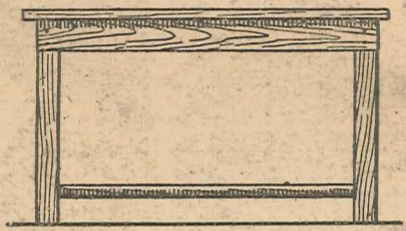

Fig. 1. Bordet, hvorpaa dukkestuen skal bygges, set fra siden.

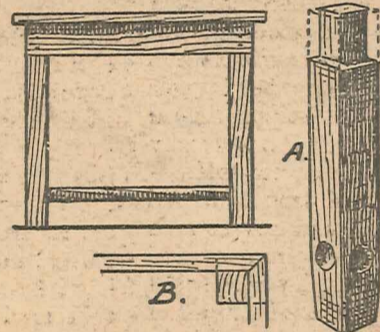

Fig. 2. Bordet, set fra en av endene, samt bordbenenes tilskjæring.

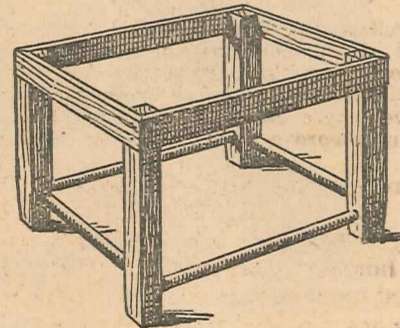

Fig. 3. Den færdige bordfot.

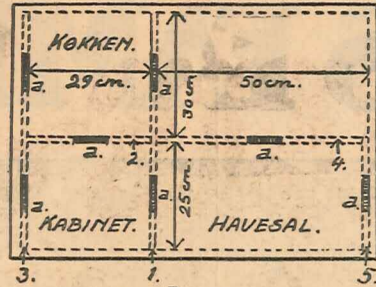

Fig. 4. Bordplaten, inndelt med plads til have, havestue, kabinet og kjøkken.

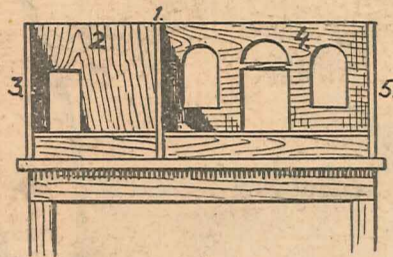

Fig. 5. Længdetegning av dukkestuen for at vise holden av væggene.

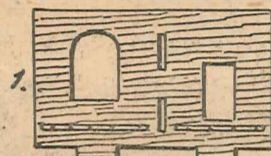

Fig. 6. Væg 1, den midterste tværvæg.

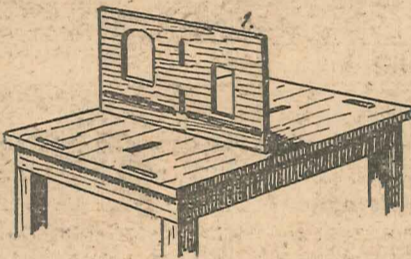

Fig. 7. Væg 1, sat paa plads.

Fig. 8. Længdevæggens to deler.

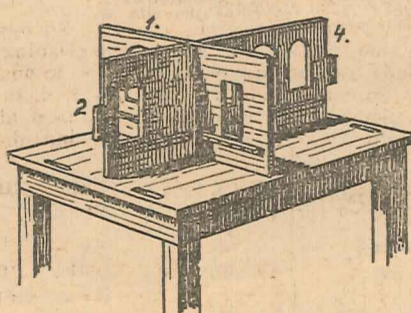

Fig. 9. Længdevæggen, sat paa plads.

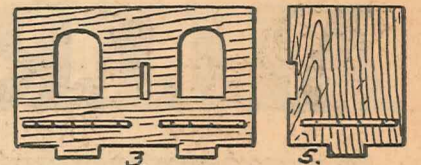

Fig. 10. Endevæggene.

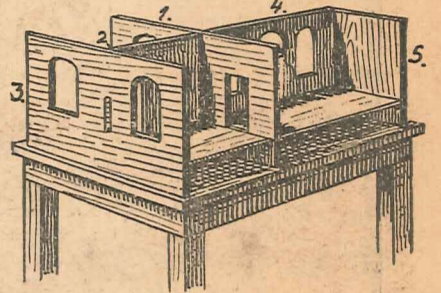

Fig. 11. Endevæggene sat paa plads, og dermed er alle murene reist.

Dukkehus-Bordet.

Hvorledes det lages.

Som det vil ses av modellen er huset bygget fast med bordet og vi begynder derfor med omtalen av dette.

Fig. 1 viser bordet fra siden, og maalestokken under tegningen benyttes til figurene 1, 2, 4, 5, 6, 8 og 10. Maaler vi holden av bordet vil det ses at det er 50 cm. høit, altsaa godt og vel en stolhøide, naar maalt blir omsat til centimeter.

Fig. 2 viser bordets bredde og fig. A hvorledes de fire ben bores og skjæres til for at samles med tverstokker og fire smale bord til bordfot. B viser hvorledes bordene samles i hjørnene omkring benene, og fig. 3 viser den færdige bordfot.

Fig. 4 forestiller bordplaten; men før denne spikres fast til bordfoten maa der skjæres huller i den noiatlig hvor væggene skal sættes ned. Hullene er merket a og tallene er numrene paa væggene; naar hullene er skaaret ut sættes bordplaten paa foten.

Fig. 5 viser holden av væggene (maalt efter maalestokken under fig. 1), og likeledes ses det her at gulvene i stuene skal ligge ca. 7 cm. høiere end bordplaten. Derved fremkommer nogen lave rum under gulvene, men disse dækkes senere med træ, netop som vist i fig. 5. Saa skjæres væggene til, først den midterste tværvæg merket 1.

Der maales eller maalestokken og den ser ut som vist i fig. 6. Utskjæring til vindu og dør og paa midten to avlange huller til tappene paa de to stykker længdevæg. Et stykke (ca. 5 mm.) under dørens underkant slaas nogen tynde lister hvorpaa gulvflaten senere skal lægges, og nederst paa vægstykket (ca. 1 cm. tykt) er to tapper som skal passe og sættes ned i hullene i bordplaten. Fig. 7 viser væg 1 sat paa plads.

Længdevæggen deles i to deler (fig. 8), skjæres til og beslaas med lister til gulvene som vist paa tegningen, og sættes derefter paa plads som vist i fig. 9.

Fig. 10 viser de to endevæggene, og fig. 11 viser alle væggene sat paa plads; figuren viser likeledes gulvflaten lagt ind paa listene. Naar derefter aapningene paa de for omtalte rum under gulvene blir dækket med bord, er bygningen reist og vi kan nu begynde paa detaljene ved utsmykningen.

(Fortsættes).

Til vore læsere!

Vi maa bede vore læsere i by og bygd undskyldte, at dette nummer av „Allers Familie-Journal“, grundet trykningsvanskeligheter i forbindelse med paaskehelgen er blit en del forsinket. Skjønt vort trykkeri arbeider nat og dag, er det bare med vanskelighet vi faar vort kolossale oplag færdig under normale forhold. Men kommer der saa flere ekstrahelligdager, som nu ved paaske, saa maa trykningen bli forsinket.

Vi har for aar tilbake bestilt en ny mægtig tvilling-rotationsmaskin, men krigen og dens efterdønninger har hittil hindret leveringen.

Vi skal gjøre vort bedste for at bladet herefter skal komme regelmæssig, og haaber vore læsere undskylder os.

Ærbødigst

A/S. „Allers Familie-Journal“s trykkeri.

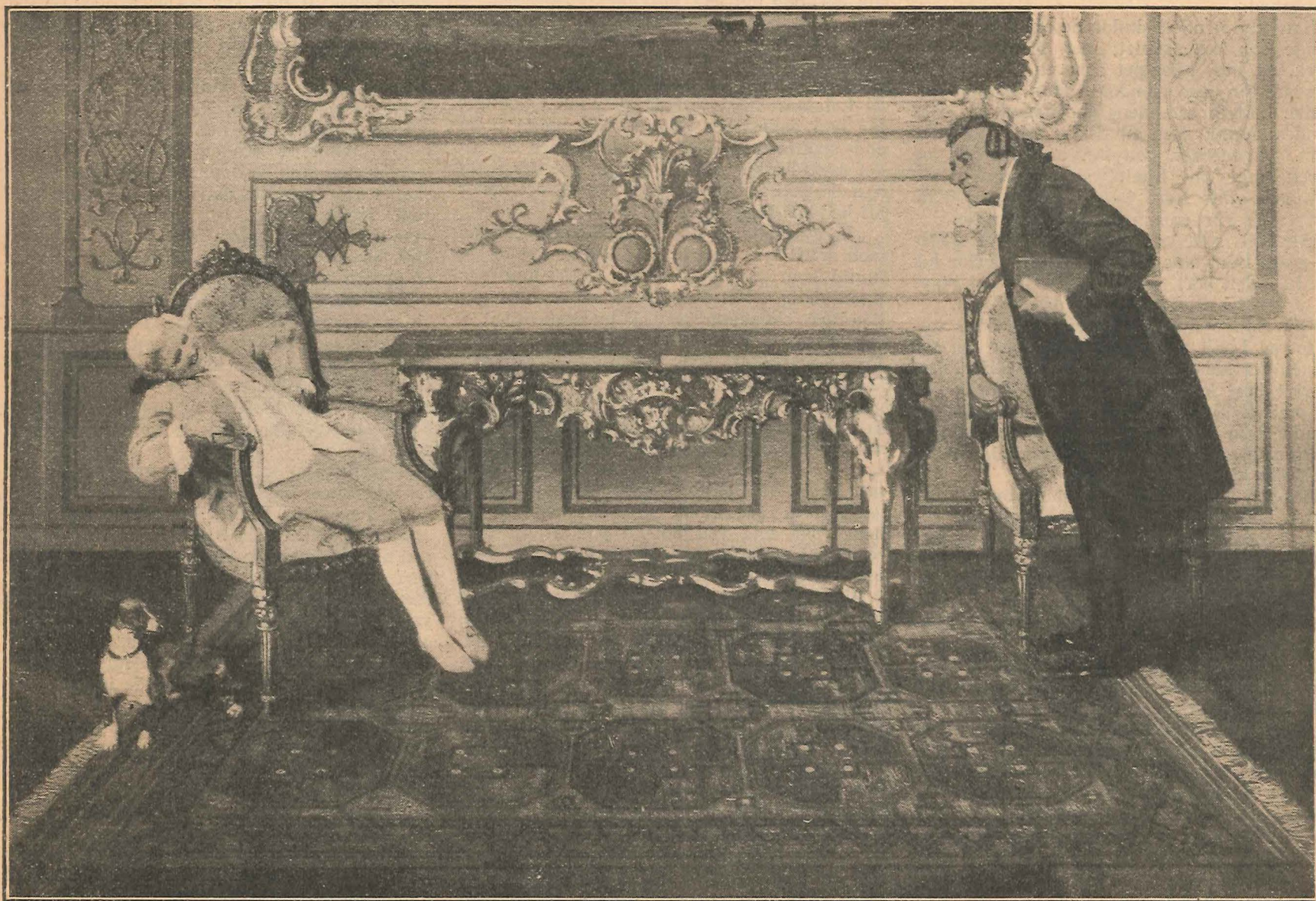
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 15

14 april 1920.

44 aarg.

Den nye hovmester. — Efter M. Flashars maleri.

Hovmester eller guvernør kaldte man i gamle dager huslærerne i adelige familier som ikke fandt det forenelig med sin rang og værdighet at la sine barn gaa paa almenskoler, men som sørget for deres undervisning ved at engagere private lærere til dem. At det ikke altid var nogen misundelsesværdig stilling at skulle lede adelens ungdom gjennom kundskapens forskjellige labyrinter har vi mange vidnesbyrd paa, og maleriet ovenfor peker i samme retning. Det forestiller det første møte mellem slottets unge arving og læreren, en meget lærd, men tilsynelatende litt pirrelig herre. Kunstneren har gjengitt denne scene paa en diskret, men allikevel uhyre komisk maate, som ikke et øieblik lar en være i tvil om hvem som gaar av med seieren i denne indledende styrkeprøve mellem elev og hovmester.

Under sverdets skygge.

Av

Sybil Campbell Lethbridge.

Autorisert oversættelse.
(Fortsat.)

„Hvad er det De ønsker?” spurte Francesca da manden stanset. „Det kan ikke være noget av verdi, for vi er meget fattige. Min far eide ingenting — De kan ikke faa mig til at tro at der er noget i skrinet her som De kunde ønske at eie. Jeg vet far fyldte det med aislags gammelt skrot, og da han var døende fortalte han mig at han hadde pakket alle sine instrumenter i det og at jeg skulde ta det med mig og aldrig la nogen røre ved det som laa i det. Han fik mig til at love at jeg vilde gjøre som han sa; jeg vet han aldrig vilde ha latt Dem røre ved hans ting, og nu naar han er død, nu er jeg her — for at be-

skytte dem — slik som han selv vilde ha beskyttet dem —”

„Og De er en meget dygtig beskytterinde,” sa manden mørkt, „men hor nu paa mig. Dette gamle skrin med det hverdagslige utseende gjemmer en fare, en stor fare for Dem. Beholder De det, vil De angre det bittert. La mig ta ut det jeg ønsker av det, og De vil være sikker. De vil aldrig være sikker saalænge De har skrinet i Deres besiddelse. Jeg sier Dem det som en ven; det vil bety Deres død — for der er andre end mig som tragter efter det som ligger der og — hvis jeg kjenner disse andre ret vil Deres død ikke bli let. Gud er mit vidne at jeg taler sandt — De er altfor ung, altfor vakker til at dø — som — som —”

Han stanset braat; Francesca flyttet ikke blikket fra hans øine som glitret som staal gjennom maskens øienhuller.

„Som hvad?” spurte hun da han tidde. „Jeg forstaar Dem ikke.”

„Det behøver De heller ikke,” svarte han

mørkt. „De vil snart faa erfare at jeg taler i Deres interesse. De vil aldrig faa tilladelse til at beholde det.”

„Til at beholde hvad?” Francesca forsøkte at undertrykke en skjælvning av angst som fór igjennem hende. „De taler i gaader.”

„Beholde det som skrinet indeholder,” svarte han. „De stakkars uskyldige barn vet ikke hvem De har imot Dem. Det vilde være latterlig, hvis det ikke samtidig var saa sorgelig, at se Dem sette Dem op imot dem som ønsker det, skrinet indeholder. De vil leve under dødens skygge — indtil skrinet er kommet den rette eier ihænde.

„Hvad er det?” spurte Francesca, hvis nysgjerrighet vandt overhaand over angsten. „Hvorfor sier De mig ikke hvad det er?”

„Vil De gi mig det?” spurte manden uten at ta notis av hendes spørsmål. „Jeg har ventet i aarevis paa denne anledning — gi mig det nu — for Deres eget unge livs skyld — for Deres fars skyld — hvad tænkte Charlesworth Eyre paa, — at han kunde efterlate

en saa uhyggelig arv til en ung pike som Dem!

„Han gjorde det, fordi han visste han kunde stole paa mig,” sa hun stolt, „han visste at naar jeg engang hadde lovt en ting, vilde jeg heller dø end bryte mit ord. Jeg har sagt Dem at hvis De vil ha det, maa De dræpe mig — og jeg sier det igjen.”

„Jeg kan ikke dræpe Dem naar De ser saaledes ut,” sa manden hæst. „Men De sætter min taalmodighet paa en haard prøve. Jeg maa ha skrinet — faa mig ikke til at dræpe Dem — driv mig ikke til at begaa mord.”

Han grep hende i skuldrene og vilde trække hende bort fra skrinet; men Francesca var sterk, og hun kjæmpet som en tiger for at forsvare sin fars eiendom. Hun kunde ikke skrike høit for mandens ene haand laa over hendes mund; men pludselig tok han den bort. Francesca benyttet anledningen og skrek atter om hjelp, skjønt hun visste at ingen vilde høre hende; for veien hvor huset laa var ensom og litet befærdet.

„Skrik hvis De vil,” sa manden koldt, „dette vil gjøre Dem taus for en stund — der for tok jeg haanden bort, — naa, liker De det ikke? De er en tosse, det vil ikke dræpe Dem.”

Den søtlige duft av kloroform fyldte værelset og holdt paa at kvæle hende; den tok pusten fra hende; hun prøvde at skrike, paa at rive bort lommestørklædet, men forgæves. Et øieblik kjæmpet hun med ham, saa begynte hun at skjelve voldsomt og tilsidst laa hun ganske stille; bedovelsesmidlet havde gjort sin virkning.

Manden løftet hende varsomt op og bar hende bort til det eneste møbel som var tilbake i værelset, en sofa, saa gammel og forhistorisk at den ikke hadde fundet nogen kjøper. Med stor omhu la han sin byrde ned og saa paa den, løftet masken og stirret et øieblik paa hende; saa gik han sagte tilbake til det omstridte skrin.

Da Francesca vaaknet fra det som forekom hende at ha været en lang, dyp søvn kunde hun ha indbildt sig at det hele var en drøm, hvis det ikke hadde været for det åpne vindu hvorigjennem regnet strømmet ind, og masken som laa paa gulvet; den var klodset sydd av flere lag krep. Hun tok den op, men i det samme slog en sterk lugt av sandeltræ hende imøte. Den kom fra masken; med en følelse av uvilje kastet hun masken av al magt ind i kaminen og saa med tilfredshet hvorledes flammene fortærte den.

Da hun hadde tændt lys skyndte hun sig at lukke vinduet og trække den tarvelige gardin for, for hun var rædd for at hendes uvelkomne gjest skulde lure utenfor og holde øie med hendes bevægelser. Hun saa paa skrinet som efter det ydre at domme ikke hadde været rørt; det var fremdeles ombundet med en masse hyssing som Francesca hadde viklet om det; men ovenpaa laa et stykke papir som ikke hadde ligget der før. Francesca tok det og læste:

„Jeg vil gi Dem et raad. Omtal ikke for nogen vort lille mote, fortæl ingen hvad der er hændt iaften. Jeg ber Dem om dette i Deres egen interesse; mig vil det ikke skade. Vær taus, og jeg lover Dem at hvis De i fremtiden trenger beskyttelse vil jeg yde Dem den. Endnu et raad — brænd skrinet og alt hvad det indeholder. Saa længe De er i besiddelse av det, henger et Damoklessverd over Deres hode.”

Francesca læste denne besynderlige epistel og kastet den derefter ind i varmen, idet hun overlot den til samme skjæbne som masken. Der var ikke noget særlig eiendommelig ved haandskriften; men det fremgik tydelig at den var fordreiet.

„Brænde skrinet?” sa hun høit. „Aldrig! Den mand kjender mig daarlig som tror han kan skræmme mig til at bryte mit løfte. Jeg vil beholde det for bestandig; jeg vil aldrig skille

mig av med det — aldrig — aldrig — aldrig!”

Ekkoet i det tomme værelse gjentok ordet, indtil det forekom usynlige aander som fyldt av det, at alle de usynlige aander som hjemsoker ethvert menneskes hus hadde hørt og stadfæstet hendes løfte.

III.

Mr. Davoren.

„Roger og jeg er kommet for at si adjo til dig og følge dig paa stationen, Francesca. — men hvor daarlig du ser ut! Det er jo forresten ikke underlig efter alt det du har gjenemgaat, — men bevare mig vel, du vil da ikke trække det forfærdelige skrinet med dig til London? Jeg forsørger din far paa det like før han døde, men han la ikke andet i det end staalinstrumenter og glasflasker og alt det han brukte til sine eksperimenter. Du kan da ikke slæpe det med dig; la det heller bli her hos Roger og mig.”

„Ja, gjør det,” sa Roger, en slank, ung mand med svært lyse øine som sat altfor tæt og en mund som gav en indtryk av at han var upaalidelig. „Mr. Mountford vil le naar du kommer slæpende med det, Francesca.”

„Jeg tar det allikevel med mig,” svarte Francesca koldt. „Far bad mig om aldrig at skille mig av med det.”

„Stakkars onkel, det ligner ham akkurat,” sa Miss Landons deltagende; „han var alltid saa sværmerisk. Det ligner forresten dig ogsaa — du er din far op av dage! — der kommer budet fra Doktor Wylies for at hente bagagen din. Jeg kunde graate øinene ut av hodet paa mig ved tanken paa at du skal reise; det er forfærdelig trist. — jeg kan ikke tænke mig Burfell uten dig.”

Miss Landons stemme fik en klagende lyd og hun trak frem et stort og ikke særlig rent lommestørklæ, og begravet ansigtet i det.

„Jeg har saa let for at graate, men det er stygt av mig at plage dig med min sorg, Francesca, naar du forsøker at holde modet oppe. Jeg skal stramme mig op og være munter, og det skal Roger ogsaa. — Det er sandt, du vet vel at Roger har faat post hos Whelpton? Det er en god chance for ham og han kommer hit og tilbringer sin week-end hos mig. Jeg kommer til at føle mig litt ensom i begyndelsen, men det gjør ikke noget. Jeg kan ikke si hvor glad jeg er over at hans lykke er gjort — det er netop en slik chance han alltid har ønsket sig.”

Lallie Landon talte i en forhaabningsfull tone; hun var en uforbederlig optimist hvad hendes bror angik, og hun var fast overbevist om at naar Roger hittil ikke hadde gjort lykke, hadde det sin grund i at den rette chance ikke hadde tilbudt sig. Ung som Francesca var baade med hensyn til aar og erfaring, saa hun i denne retning meget skarpere end stakkars Lallie og bedømte Roger rolig og uhydlet.

„Jeg haaber du vil komme til at bli der længe, Roger,” sa hun venlig. „Du maa jo bli forfærdelig træt av den stadige skiftningen.”

„Det kan jo ikke nytte at bli paa et sted, naar man ikke liker sig der,” svarte Roger. Hans magre ansigt fik et frastotende uttryk og han kastet et ondskapsfullt blik bort paa Francesca under de halvt lukkede øienløk. „Lallie har ret i at jeg hittil ikke har hat nogen chance. Du kan ikke kalde de poster jeg hittil har hat for andet end nødhjælp; jeg var dum som overhodet tok dem.”

„Ja, jeg syntes jo aldrig de var noget for dig,” sa Lallie. „Den kjedelige posten hos Mr. Burchett f. eks. — og saa hos Brundel og Knifton og —”

„Hvis vi skal ramse op alle de postene Roger har hat i de sidste to aar kommer jeg

forsent til toget,” sa Francesca. „La os heller begynde at gaa, Lallie; du vet jo at du ikke liker at gaa fort.”

„Ikke liker det?” utbrøt Miss Landon. „Kjære dig, jeg avskyr det simpelthen. Jeg er ikke skapt til sterk motion; det er et faktum.”

Lallie hadde ret; hendes figur som engang hadde været saa pen var nu forvandlet til en haabløs, tung fettmasse. Alle vakre linjer var forsvundet og blit til brede, uformelige konturer. Hun var firti aar, men saa meget ældre ut; hun saa saa gammel ut at det vakte forbauselse at hun var søster av den slanke ungdommelige Roger. Men der lyste vennlighet og godmodighet ut av Lallies smaa, graa øine, smaa fordi de var omgitt av dynger av fett. Munden var venlig og kumoristisk; Francesca var meget glad i hende.

Francesca kjendte hendes godhet, hendes taalmodighet og hendes villighet til at ofre sig for den hun var glad i. Og disse egenskaper gjorde Lallie Landon til en slags heltinde trods hendes litt udannede uttryksmaate, hendes jaalete dragt og det som Mrs. Wylie kaldte „hele hendes besynderlige og aparte maate” at være paa.

Francesca graat som hun ikke hadde graatt siden farens død, da hun sa farvel til sin slegtning, og Lallie knuget Francescas spinkle, lille skikkelse i sine kraftige armer og forsikret hende under en strom av taarer at hvis hun ikke skulde like sig hos Mr. Mountford, saa var det alltid et hjem til Burfell.

„Roger reiser med dig til Ashlyn, saa blir du ikke alene hele veien.”

Av hensyn til Lallies følelser holdt Francesca tilbake et misfornøid utrop som holdt paa at undslippe hende ved utsigten til at faa Roger til reisefølge. Hun hadde aldrig kunnet like ham, men nu da hendes nerver endnu var oprevet av oplevelsene den foregaaende aften visste hun at det vilde kræve mer selvbeherskelse end hun var i besiddelse av at holde ut hans selskap. Det vilde ha været en lettelse, om hun kunde ha fortalt den deltagende Lallie om den maskerte mands besøk; men en saadan trøst var hun avskaaret fra; hun følte instinktmæssig at det vilde være klokest at følge raadet i brevet og bevare tausheten.

Lallie stod paa perrongen og graat høilydt — hun kunde aldrig gjøre noget i stilhet — mens hun ivrig viftet farvel til toget med sit lommestørklæ, og Francesca bøide sig ut av vinduet indtil en omdreining av toget skjulte lallies skikkelse overfor Roger. Saa tok hun sig motstræbende overfor Roger og tok frem en bok som Mrs. Wylie hadde git hende med paa reisen for at hun skulde ha noget at fordrive tiden med.

Rogers vashlaa øine saa rasende paa hende.

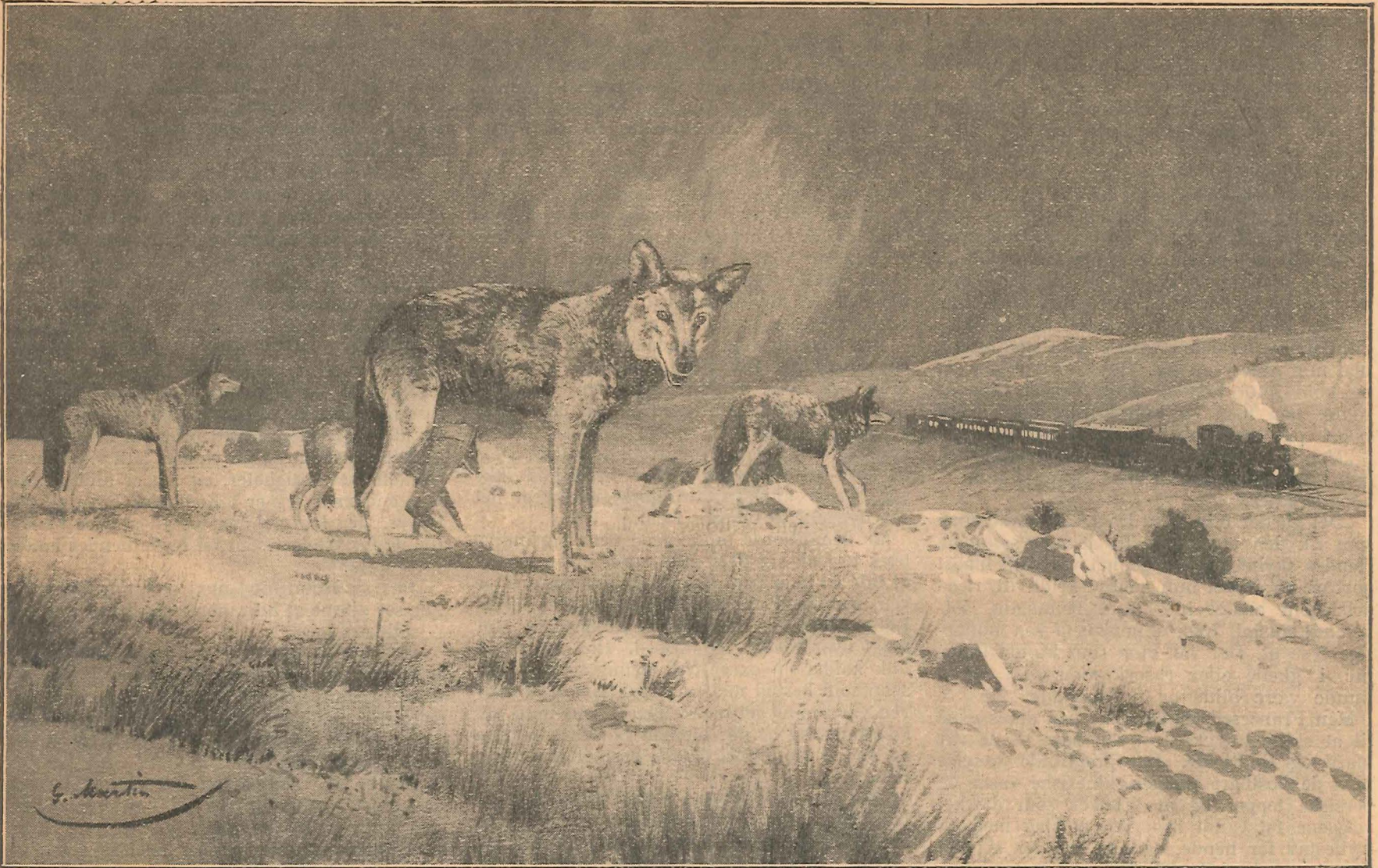
„Du skal da ikke læse naar vi er sammen, Francesca,” sa han ærgerlig. „Det er stygt av dig, synes jeg; jeg vet ikke hvad jeg gjort dig siden du behandler mig som om jeg var luft. Engang — for nogen aar siden — var du ganske anderledes.”

„Du er blit saa trøttende og kjedelig i den senere tid,” svarte Francesca koldt; „derfor behandler jeg dig anderledes.”

„Fordi jeg har sagt dig at jeg er glad i dig, og det betrakter du som en synd,” sa Roger hissig. „Du er virkelig urimelig, Francesca, det vil en mængde mænd fortælle dig i tidens løp — du er saa vakker — saa helt forskjellig fra andre kvinder, — jeg vet ikke hvad det ligger i, men du er det — og —”

Han stanset; hans bleke ansigt blusset; i øieblikket hadde han glemt sig selv, glemte det jeg som ellers alltid var det fremherskende i Roger Landons sind. Han bøide sig frem, tok Francescas lille behanskede haand i sin og hadde fort den til sine læber og kysset den før hun kunde hindre ham i det.

„Du blir kanskje sint,” sa han, da hun rev

sin haand til sig; „men jeg elsker dig — du er saa vakker og — og saa forskjellig fra andre kvinder.”

„Andre kvinder,” gjentok hun haanlig, — „tør jeg spørre hvad du kjender til dem? Man træffer ikke mange typer i Burfell.”

„Jeg føler det. Jeg behøver ikke at kjende saamange kvinder for at føle at du er forskjellig fra dem,” sa Roger egensindig. „Vet du hvorfor jeg har tat posten hos Whelpton?”

„Det er vel for at hjælpe Lallie, og fordi du skammer dig over at være til byrde for hende,” svarte Miss Eyre strengt.

Men Roger rystet paa hodet.

„Det er fordi de kanskje senere vil sende mig til London, saa er jeg i nærheten av dig,” sa han; „nu vil jeg være stadig, saa de kan beholde mig, — for nu har jeg faat en spore. Jeg skal stræbe efter at komme til London, og der vil jeg træffe dig, Francesca, og da vil du kanskje ikke være saa haard mot mig, og jeg vil bli saaledes stillet — at —” han stanset et øieblik som om han ikke visste hvorledes han skulde uttrykke sig — „at jeg kanskje kan vente at du skal være rimelig og medgjorlig overfor mig. Derfor har jeg tat posten hos Whelptons.”

„Det gjør mig ondt at høre at du ikke har nogen anden grund,” svarte Francesca koldt. „Jeg haabet det var for Lallies skyld, at du endelig vilde ta skeen i en anden haand.”

„Nei, du kan tro, jeg vil ikke la mig kvæle i Ashlyns avskyelige luft og staa bak en pult for Lallies skyld,” svarte den elskverdige, unge mand. „Nei, Francesca, det er for din skyld — jeg vil faa dig til at bli glad i mig.”

Fabrikpipene og de lange rader av huser som nu gled forbi toget viste at Ashlyn med sin røkyldte luft nærmet sig, og Francesca trak et lettelsens suk. Snart skulde hun befris for Rogers selskap.

„Altsaa,” sa Landon ærgerlig, idet han reiste sig for at ta væsken ned fra nettet, „jeg vil bare la dig forstaa at det nytter ikke at

Et møte paa prærien.

Gjennem Afrikas urskoger, over Asiens ørkener og Amerikas endeløse prærier har jernbanen efterhaanden banet sig vei og overalt har den jaget skogenes og slettens faste beboere av vildt paa flugt ut i de bortgjemte kroker av verden, hvor de endnu kan leve i fred. I aartuser laa Meksikos sletter i uberørt, høitidelig stilhet. Præriulvene var de eneste som vaaget sig ut paa de nakne, græsfattige vidder. Om natten naar maanen kastet et kjølig og flakkende lys over det storslaatte natursceneri, for ulvene med glam og hyl bortover viddene, ned gjennom dalene, alene og eneraadende i den mægtige ørken. Men en dag stanset de bratt, de løftet poten og lyttet. Hvad var det som kom susende derborte i dalsænkningen? Noget underlig støiende, med lys ut gjennom mange øine? En illuminert slange? Saa kom der en skingrende, langtrukket lyd, en piping som fik selv et rovdyr til at fare sammen! Præriulvene blev staaende længe og se paa det sælsomme fænomen, som heter et jernbanetog, kulturens pionér, som nu ogsaa hadde holdt sit indtog i deres rike. — Efter originaltegning av G. Martin. =

behandle mig saaledes. Jeg elsker dig og jeg agter at gifte mig med dig. Farvel, det skal ikke vare længe for vi møtes i byen.”

Han boide sig frem og for hun forstod hvad han vilde hadde han grepet hende i sine armer og kysset hende flere ganger med brutal voldsomhet. Da hun rev sig løs fra ham, grep han med jernfingrer om hendes line arm. Den viljelose, grætnende og ondskapsfulde gut som hun altid hadde foragtet og som hun i den senere tid hadde følt en sterk uvilje imot, var forsvundet og i hans sted stod foran hende en mand med en viss vild energi som præget sig om de tynde læber og gav de matte, vasblaa øine ild.

„Du kan hade mig om du vil,” sa han. „Men du kan ikke undgaa at jeg blir en del av dit liv. Jeg er ikke mer et nul i din tilværelse. Merk dig det, Francesca — jeg skal faa dig til at bli glad i mig.”

Saa dampet toget ind paa stationen og med ubeskrivelig lettelse saa Francesca Roger stige

ut av kupeen og forsvinde i trængslen paa perrongen efter et sidste nik til hende. Det var merkelig, tænkte hun, at den snille, trofaste, ærlige Lallie skulde ha en slik bror. Alle familien Landons laster saa ut til at være forbeholdt ham og dydene hans søster.

Skjønt Francesca ikke i nogen henseende var overtroisk kunde hun ikke befri sig for en følelse av at hendes nye løbebane som Mr. Mountfords adoptivdatter ikke var begyndt under de heldigste auspicer. Den mystiske visit av den maskerte mand, hans forlangende om at faa indholdet av hendes fars gamle skrin, forfulgte hende; likeledes pintes hun av en uvisshet om hvorvidt han hadde aapnet skrinet og undersøkt farens skatter, mens hun laa bevisstlos. Hun kunde ikke domme om det for hnu visste ikke hvad den paatrængende gjest hadde villet ta i skrinet. Hun skalv naar hun tænkte paa de lynende øine, paa den hurtige, næsten hæse stemme, som uten tvil tilhørte en gentleman. Hun haabet inderlig at hun aldrig mer skulde høre denne stemme eller se disse øine igjen.

Hvor meget hun end hadde reist, hadde en merkelig skjæbne holdt Francesca borte fra London. Hun hadde aldrig set den store, vidunderlige by som englænderne naturligvis synes er den første blandt alle Europas hovedsteder. Den har noget ved sig som hverken kan beskrives eller forklares, men som man bare kan føle.

Da Francesca kjørte gjennom de oplyste gater i den elegante vogn, Mr. Mountford hadde sendt efter hende, følte hun noget av den fortryllelse som London utøver paa alle. Fra første øieblik elsket hun den, hun, hvis forestillinger om engelske byer var blit dannet efter mønstre av den stygge Ashlyn. Hun blev baade overrasket og betat ved synet av London.

Mr. Mountford bodde i et av de fineste huser i et fornemt strøk, og Francesca som var vant til det tarvelige hus i Burfell saa sig overrasket omkring paa alle disse vidnesbyrd

om rigdom og luksus, den vidunderlige, grønne marmortrap, statuene, maleriene, tapetene, hele rækken av elegante værelser hun blev ført igjennem, indtil hun endelig naadde Mr. Mountfords private værelse.

Da hun stod overfor den mand som var eier av alle disse herligheter blev hun for første gang i sit liv overvældet av en besynderlig og høist ubehagelig følelse som gjorde hende avvekslende kald og varm; hendes hænder var iskolde og hendes hals brændende tør og hun blev grepet av et vildt, næsten uimotstaaelig ønske om at lope sin vei. Hun visste ikke at det var øieblikkets skyhet og ængstelse som overvældet hun tænkte og at det snart vilde forsvinde. Hun tenkte med rædsel paa om hun alltid skulde ha denne følelse; hun stod og saa ned mot gulvet da Mr. Mountford reiste sig og kom imot hende. Hun vaaget ikke at se op paa ham og hun kunde ikke svare noget paa hans venlige velkomstord.

„Maa jeg forestille en god ven av mig,” sa han. „Mr. Davoren — Miss Eyre — min — adoptivdatter.”

„Det glæder mig at se Dem,” sa en stemme som fik den unge pike til at fare sammen. Hendes skyhet og forlegenhet var som blaast bort og nu stirret hun med et kridhvitt, rædselsslagent ansigt inntil i et brunagtig, solbrændt ansigt, hvor øinene saa saa underlige lyse ut. Det var øinene som kunde flamme i glæde eller raseri, men som ogsaa kunde være blide og drømmende.

Men Francesca tænkte ikke paa deres evne til at skifte uttrykk; hun saa bare at de var klare og tindrende. Det pragtfulde værelse med de kostbare møbler, kinesiske vaser og vægse tepper og med bøker som dækket veggene forsvandt som ved et slag med en tryllestav for hende, og hun saa for sig det tomme værelse i Burfell; hun var der og foran hende stod en mand med maske for ansigtet og tindrende, staalklare øine, som saa ned paa hende, mens han med hurtig, litt hæs stemme sa hende at han vilde dræpe hende hvis hun ikke gav ham det skrin som hadde tilhørt hendes far, og som hun hadde lovt at bevare som en helligdom og aldrig aapne.

„Er De syk?” spurte Mr. Mountford forbauset, da Francesca stod ubevægelig og stirret med stadig voksende rædsel paa Mr. Davoren som smilte venlig. „Men, kjære Francesca, hvad er der iveien?”

Men Francesca svarte ikke; med et svakt skrik strakte hun hendene ut og grep vildt i luften efter støtte, og saa faldt hun besvimet om — for den maskerte mand og den mand som Mr. Mountford hadde forestillet for hende som sin gode ven, var en og samme person!

IV.

Alene i verden.

Mr. Mountford og Gervase Davoren hadde spist middag sammen og sat nu i biblioteket og røkte en cigar i den behagelige taushet som er venskar's privilegium. Davoren som laa i sin fulde længde paa en sofa og hvilte sit vakre, mørke hode mot en gulbrun pute, sendte blaa røkringer op i luften. Mr. Mountford røkte i rolige drag av sin lille rosentræpipe; han var meget blek, hans ansigt og haar hadde omtrent samme farve og hans tykke øienbryn var trukket sammen saa de dannet en dyp rynke. Det var let at se at der var noget som trykket ham.

„Hvordan har Miss Eyde det?” spurte Davoren og fæstet sine klare blaa øine paa sin ældre ven. „Gaar det bedre? Det var da underligt at hun skulde besvime?”

„Det var taapelig av hende; for nogen aar siden pleide jo unge piker at besvime for et godt ord; men jeg trodde det var et overstaadt stadium nu for tiden. Hun ser saa sund og

sterk ut; det var aldeles meningsløst at besvime.”

Mr. Mountford talte i en ærgelig tone som en der var i daarlig humør; Gervase Davoren strakte ut sin kraftige, brunagtige haand for at ta en ny cigaret, som han tændte og kastet fyrstikken med uforstyrrelig ro ind i varmen.

„Hun er overordentlig vakker,” sa han begeistret. „Jeg hadde ikke trodd nogen kunde ta sig saa godt ut i en tarvelig, sort kjole med haaret nedover nakken — men det gjorde hun — hun var som et vakkert maleri.”

„Ja, det er ikke noget at si paa hendes utseende,” sa Mr. Mountford i samme grætnetone; „men jeg er ræd for at hun er hysterisk, — det maa hun jo være naar hun besvimer for ingenting. Det vilde sandelig være kjedelig om hun skulde være det.”

„Hvordan kom De egentlig paa den tanke at adoptere hende?” spurte Gervase. „Kom ikke og si at det var filantropi som drev Dem til det; det vil ingen tro, — ihvertfald ikke jeg. De er aldrig filantropisk; derfor er det saa hyggelig at omgaa Dem.”

Mr. Mountfords mund med det egensindige træk fortrak sig til et litet smil; ingen vaaget at tale til ham paa den maate som hans unge ven, som med en blanding av absolut frygtløshet, takt og oprigtighet hadde faat stor magt over Stefan Mountford. Han var hvad folk kalder en excentrisk mand og det venenskap som bestod mellem Mountford og Davoren var saa meget merkeligere, naar man tok i betragtning at der mellem Gervases familie og Stefan Mountford hadde bestaaet et dødelig fiendskap.

„Jeg tror De vilde faa nok at gjøre hvis jeg bad Dem definere ordet filantropi uten hjelp av „Websters leksikon,” sa Mountford. „Hvad forstaar De egentlig ved en filantrop?”

„Et menneske som hjelper dem som ikke burde hjælpes,” svarte Gervase med en vigtig mine. „Der har De definition! Jeg har alltid tænkt mig det bare som et tomt uttrykk!”

Han lo med sin klare næsten barnslige latter, som alltid virket saa behagelig paa Mountford. Hans pande glattet sig ut da han saa paa den unge mands vakre ansigt.

„Ja, vi kan godt ta den definition for god fisk!” sa han — „Naa, saa De beundrer alt-saa min protégé?”

„Umaadelig meget!” svarte Davoren med ettertrykk. „Hun har fuldstændig vundet mit hjerte — ja, det har hun.”

Han talte i en let tone, men der var en understrøm av alvor i hans ord. Francesca hadde gjort en besynderlig og dypt indtryk paa hans hjerte som hittil hadde vist sig saa uimottagelig som granit for slike indtrykk. Han saa hende for sig gjennem røkskyene — saa de hvite kinder hvis hvithet fremhævet de tætte sorte øienvipper, det rødlige haar, den halvaapne, fine mund og den lille kloft i haken. Hun var yndig, hun vilde vække sensation hvor hun viste sig i London, til og med i sin gamle, sorte kjole som Lallies kjærlige, men keitede hænder hadde modernisert, — ikke engang den kunde formindske hendes forunderlige skjønhed. Alle de kvinder Gervase Davoren kjendte var velklædt og korrekt utrustet i alle retninger; men ingen av dem hadde gjort et indtryk paa ham som Francesca Eyre i sin slitte, sorte kjole.

„Gaa endelig ikke bort og bli forelsket i hende,” sa Stefan Mountford pludselig; „det vilde ikke lønne sig.”

„Hvorfor ikke?” Gervase spilte forbauset øinene op. „Det synes jeg vilde være meget morsomt.”

„De vet ikke hvad De sier,” svarte Stefan Mountford kort. „Jeg hadde ikke anelse om at piken var saa vakker; hendes far var rent ut sagt styg. Men De maa ikke forelske Dem i hende, Gervase, det vil jeg ikke vite noget av.”

„Jeg skal gjøre mit bedste for at adlyde

Dem,” svarte den unge mand smilende; „men De vet jo at denslags ting raader vi ikke selv over. Skjæbnen spør os aldrig om vi ønsker at bli forelsket eller ikke — det er igrunnen uretfærdig — ikke sandt? Men hvorfor skulde ikke jeg forelske mig i Miss Eyre? De maa da like hende, ellers hadde De vel ikke adoptert hende?”

Mr. Mountford trak paa skuldrene.

„De opdager bestandig at den tilsynelatende grund ikke alltid er den virkelige, derfor er De saa behagelig og morsom at omgaaes, Gervase,” sa han med en kynisk latter. „Saaledes er det ogsaa i dette tilfælde. — Men nu maa De undskylde mig uhøflighet. — De maa gaa Deres vei. Jeg vil gjerne være helt i ro i nogen minutter — helt alene — for at tænke over tingene.”

„Da skal jeg ikke forstyrre Dem,” sa Gervase og reiste sig. „Jeg kommer igjen imorgen for at spørre efter Deres protégés befindende. De har kanskje bruk for en som kan vise hende Londons seværdigheter, og jeg er aldrig gladere end naar jeg er i Zoologisk have eller i Tower. Jeg kan vel faa lov til at vise hende alle de forlystelser som vil fryde hendes landlige hjerte?”

„Ja,” sa Mountford med et tvungent smil; „jeg ser gjerne at hun morer sig litt — i en tid — stakkars barn.”

Da Gervase Davoren var gaat, ringte Mr. Mountford og bad den indtrædende tjener be Miss Eyre om hun vil tilstaa ham en samtale. Hvis hun hadde trukket sig tilbake for at hvile, skulde budskapet først overbringes hende neste dag.

„Det er like godt at ha det overstaadt først som sidst,” mumlet han da han var alene. „Jeg maa se at komme paa det rene med hvad slags ung pike jeg har med at gjøre.”

Saa ventet Stefan Mountford paa at Francesca skulde komme. Han sat med sammenbittede læber og med en mine som om han var forberedt paa en kamp.

Francesca hadde endnu ikke tænkt paa at gaa til ro; søvnen hadde aldrig været længer borte fra hende end nu, da hun for første gang i sit unge liv hadde en følelse som om hun befandt sig paa gyngende grund. Ved første blik hadde hun følt sig overbevist om at Davoren og den maskerte mand var en og samme mand; men da hun nu tænkte nøiere over saken og prøvde at gjenkalde i erindringen den natlige gjests utseende, begyndte hun at vakle litt i sin overbevisning. Det forekom hende umulig at Mr. Mountfords gode ven og indbrudstyven skulde være identiske — og allikevel var øinene som hadde smilt til hende fra Mr. Davorens vakre ansigt sikkert de samme som de der hadde tindret som staa bak den sorte maske! Hvad skulde hun gjøre? Skulde hun betro Mr. Mountford sin mistanke — eller skulde hun tie? Hun droftet endnu i sit stille sind dette vanskelige spørsmål, da Mr. Mountfords budskap blev overbragt hende og hun skyndte sig at etterkomme det.

„Er du bedre nu?” spurte han venlig da hun blev vist ind i hans værelse. „Er du kommet dig efter dit besvimelsesanfald?”

„Ja tak! — Jeg — jeg forstaar ikke hvorfor jeg besvimte,” svarte Francesca ængstelig. „Det var dumt av mig.”

Mr. Mountford gjorde en overbærende bevægelse med sine lange, fint formede hænder. „Naa, du kunde ikke gjøre for det,” sa han. „Du var vel overtræt efter reisen og — hm — alt det du har gjennomgaaet. Var din far længe syk?”

„Nei,” Francesca rystet sorgmodig paa hodet, og denne bevægelse fik hendes haar til at lyse gyldent i lyset, — „ingen ante at det skulde bli saa alvorlig; han hadde ordnet sine ting, pakket ind sine bøker og kemiske apparater kort for — og —”

Hendes stemme brast og graaten holdt paa at bryte frem. Mr. Mountford skiftet plads

slik at Francesca sat fuldt belyst av det elektriske lys, mens hans eget ansigt laa i dyp skygge.

„Pakket ind sine kemiske apparater?“ gjentok han laugsomt, — „ja, din far drev jo paa med alle slags vilde eksperimenter, og man kunde godt tro at han ikke var helt normal paa visse punkter. Hvor er det blit av alle hans redskaper, hans instrumenter? Du sier han pakket dem ind — hvor er de?“

Francesca sat og stirret med laaretyldte øine ind i ilden, ellers vilde hun kanskje ha lagt merke til det merkelige, spændte uttrykk i Mr. Mountfords ansigt. Det vibrerte om den skarpskaarne mund og der var et glimt i hans øine som ellers var saa rolige og uttrykkløse.

„De er i sikkerhet,“ svarte hun med et dypt suk; „Han satte stor pris paa dem — og jeg gjør det for hans skyld.“

„Da er de altsaa i god behold?“

„De er —“ Francesca tænkte paa skrinet som hun med stort besvær og ved hjelp av en misfornøid stuepike hadde faat praktiserte op paa sit værelse og anbragt i et stort skap. „Kjendte De far godt? Han har aldrig talt om Dem eller nogen anden ven.“

Et besynderlig smil gled over Mr. Mountfords ansigt. Han løftet haanden op til panden og strøk tilbake sit tykke, hvite haar.

„Ja,“ sa han, „jeg kjendte ham meget godt — han og jeg var venner, — han var ogsaa en slegting av mig. Vi møttes nu og da — men jeg hadde helt tapt ham avsynet da jeg saa annonsen om hans død i avisen. Jeg skrev straks efter nærmere opplysninger — med det resultat, min kjære Francesca, at du er her som min datter. Jeg haaber og tror at jeg vil være istand til at gjøre dig lykkelig og at du vil —“

Han tidde pludselig. Efterat Francesca forgjæves hadde ventet paa at han skulde fortsette, svarte hun blidt:

„Jeg er sikker paa at jeg vil bli lykkelig

Det gamle og det nye Japan. — Naar man blir stillet for en japansk domstol.

Trods at moderne, europæisk kultur har Japan beholdt mange av sine gamle skikker. Man behøver ikke at skrape længe paa japanerens europæiske politur før man opdager den gamle, østasiatiske farven. Billedet fortæller ogsaa om dette. Naar man som anklaget trær frem for en høiere japansk domstol og føres bak de anklagedes skranke, faar man en halmkurv av form som en bikube sat ned over hodet, og kurven tas først bort naar utfaldet av dommen bekjendtgjøres. Naar utfaldet er bekjendtgjort og de anklagede atter føres ut, blir kurven igjen sat paa hodet paa dem og den blir først tatt av naar de befinner sig i fængslet. Hvilke motiv har man nu for denne merkelige skikk? Japanerne sier selv at det er for at skaane de anklagede for nysgjerrige blik og især for at de, naar de i fremtiden skal begynde et nyt og bedre liv, ikke skal bli gjenkjendt og faa lide for sit tidligere liv. Men der paastaas at der ogsaa findes en anden aarsak og det er den at de anklagede før i tiden forsøkte at tilkjendegi for dommerne ved tegn og miner hvor meget de vilde gi dem hvis de vilde la dem slippe fri. Dette lyder jo ikke saa usandsynlig. Paa billedet ses kinesiske studenter som er anklaget for at ha laget gateopløp i Tok'ø og slaas med politiet. Naar de nu kjøres tilbake til fængslet i en aapen vogn kan det kanskje ikke skade at de har halmkurven over hodet. — Originaltegning av Ugo Matania. Eneproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“. (Se teksten paa foregaaende side.)

her. Jeg haaber bare at De ikke skal bli skuffet over mig — at jeg — maa bli til litt trøst for Dem.”

Den sidste bemerkning stammet fra Mrs. Wylie og efter en kort betænkning brukte Francesca den. Hun kunne ikke tænke sig at denne fornemme, gamle mand trængte til nogen trøst som hun kunde gi ham. Mr. Mountford tænkte kanskje det samme, for han lo med en litt barsk latter.

„Det er meget pent av dig, kjære barn,“ sa han høflig; „men jeg ønsker først og fremst at du skal føle dig lykkelig her. Jeg ber dig

hadde raadet hende til at tie; men Francesca følte en absolut motvilje mot at bringe dette tema paa bane. Hendes instinkt sa hende at det var klokest at tie.

„Nu vil jeg ikke opholde dig længer,“ sa Mr. Mountford og saa paa uret som stod ved siden av ham; „du maa sikkert være træt efter reisen. — Det er sandt, mens jeg husker det — du sier at du har din fars kemiske instrumenter og apparater i sikker forvaring. Det betyr formodentlig at du har efterlatt dem i Burfell hos vedkommende doktor som korresponderte med mig, — er det saa?“

derfor betrakte mig som din far, Francesca, og ha fuld tillid og fortroighet til mig. Forstaar du mig, barn? Jeg ønsker at du ikke skal ha nogen hemmeligheter for mig, at du skal føle du kan komme trygt til mig med alle dine — glæder og sorger, dine tvil og bekymringer. Jeg vil du skal føle at jeg kan hjelpe dig og at jeg alltid er villig til at gjøre det. Lover du det?“

„Det er meget venlig av Dem,“ sa Francesca, forbauset over den varme hvormed han talte; „jeg kan ikke takke Dem nok fordi De er saa snil mot mig, men —“

„Jeg fordrer hele din fortrolighet,“ avbrøt Mountford hende hidsig; aarene i hans tindinger sprang pludselig tydelig frem; „jeg vil ikke ha noget halvt, Francesca; du skal ikke ha hemmeligheter for mig — du skal være aapen og ærlig fremfor alt. Jeg har i mit liv lidt saa meget under bedrageri og falskhet, og jeg vil ikke møte det hos dig. — Det var ikke min mening at forskrække dig eller skremme dig,“ tilføyde han venligere, „jeg vilde bare advare dig. Vi du huske paa hvad jeg har sagt?“

„Ja,“ svarte Francesca sagte. Trods Mr. Mountfords forsikring om at han ikke vilde forskrække hende, hadde han gjort det i høy grad. Hendes tanker gik tilbake til den foregaaende aften til den maskerte mand og hun tænkte paa om hun skulde fortælle sin adoptivfar det hele paa trods av at manden

Han talte ganske skjodesløst; men da Francesca betragtede ham idet han boide sig frem, saa hun et ivrig spændt blik i hans skarpe øine, og hun blev grepet av en pludselig rædsel. Ønsket denne mand ogsaa det som var skjult i skrinet? Hadde han ogsaa krav paa det? Hvad var det den maskerte mand hadde sagt, at saakunde hun hadde skrinet i sin betriende, vilde hun leve under skyggen av et truende Damoklessverd?

„Du har ikke svart paa mit sporsmaal,” sa Mountford skarpt; „hvor har du opbevart din fars eiendeler? Er de i Burfell?”

Et oieblik betænkte Francesca sig; skulde hun si sandheten eller ikke? Skulde hun la ham vite at skrinet var i hendes besiddelse — men igjen advarte hendes instinkt hende mot at gjøre det. Hun sa sandheten, men bare til en viss grad.

„Nei,” sa hun, „skrinet er ikke i Burfell.”

„Jasaa — hvor er det da? Vet du det ikke?”

Mr Mountford talte i en skarp tone med oiensynlig utaalmodighet.

Francesca betænkte sig før hun svarte og han gjentok sporsmaalet med forøket irritation.

„Hvor er det? Det er ikke rigtig at en ung pike som du skal være i besiddelse av slik — jeg mener av noget som kan være av stor vigtighet for dem som forstaar det. Du bør heller overgi alle din fars apparater, bøker og papirer til mig; jeg som var hans ældste ven er mest skikka til at opbevare dem.”

Francesca trak pusten dypt; hun blev litt blek og i hendes øine kom der et uttryk ikke alene av frygt, men ogsaa av besluttsomhet. Det hverv hun hadde faat — at vogte sin fars arv — den tillid han hadde vist hende — begynte at faa en alvorlig karakter. Først var der den maskerte mand som oiensynlig hadde aapnet skrinet, mens hun laa besvimt og kanske hadde fundet det han lette efter, — og nu viste denne tilsyneladende venlige, gamle mand som utgav sig for hendes velgjører, den samme iver efter at komme i besiddelse av de tilsynelatende verdiløse gjenstander, Mr. Eyre hadde efterlatt sig. Det gjorde Francesca ondt, det ga hende en dunkel forutfølelse av den indflydelse som det mystiske skrin vilde faa paa hendes fremtid; men paa samme tid gjorde det hende fast besluttet paa at beholde skrinet i sin varetægt, at beskytte det mot hele verden, koste hvad det vilde.

„Det er meget venlig av Dem, Mr. Mountford,” sa hun blidt; men jeg tror at jeg helst vil beholde skrinet selv. Min far yar saa bestemt paa det punkt og jeg vil nodig handle imot hans ønske.”

„Som du vil, kjære barn —” de fint formede, næsten kvindelige læber dirret let, men ellers viste Mr. Mountford intet tegn paa den skuffelse han hadde lidt; „du maa jo vite det bedst — eller tror i hvertfald at du gjør det. Jeg vil bare spørre om hverting — har du efterlatt skrinet i sikre hender?”

„Absolut sikre,” svarte Francesca som folte sig i høi grad lettet ved dette sporsmaal som hun kunde besvare ærlig og likefrem; „det vil bli vogtet med den største omsorg.”

„Godt, saa vil jeg ikke opholde dig længer,” sa Mr. Mountford. „Godnat, kjære barn — imorgen vil vi tale nærmere om saken.”

Francesca svarte ikke, men hun tænkte med gru paa at opholdet under Mr. Mountfords tak ikke vilde bli behagelig, hvis hun stadig skulde pines og plages angaaende skrinet som i hendes fantasi begynte at anta enorme dimensioner og overskygge hele hendes fremtid.

„Hvis jeg bare visste om det skrækelige menneske hadde tat det han ønsket ut av skrinet,” tænkte hun, „saa vilde jeg la Mr. Mountford faa det, men som det er kan jeg ikke. Hvad kan der være i skrinet siden to mennesker er saa ivrige efter at faa fat i det? Penger? Nei, Mr. Mountford har jo penger i

overflod, og stakkars far var saa fattig som en kirkerotte. Jeg kan ikke forstaa det — og — aa — bare jeg visste hvem Mr. Davoren var!

Er det mulig at der kan være to mænd med øine og stemme som ligner hverandre saa paafaldende? Ak, om jeg var blit i Burfell hos Lallie; der vilde jeg ikke blit plaget og pint som her. Jeg hader mysterier — jeg vil saa gjerne at livet skal være avnt og likefrem. Bare jeg ikke behøvede at bli her — jeg foler mig saa ulykkelig — aa, far, hvorlor gik du bort fra mig?”

Og stakkars Francesca kastet sig ned og graat som hun ikke hadde graatt siden farens død; for nu forst folte hun hvor absolut alene og forlatt hun var uten støtte, uten beskyttelse. Hun maatte selv forsvare sig mot sine fiender, og til denne kategori regnet nu ogsaa Stefan Mountford — hendes saakaldte velgjører.

V.

En visit av Roger.

Gervase Davoren horte ikke til de mænd som lot sine tilbøieligheter dø av mangel paa næring; han hadde folte sig i høi grad tiltrukket av Francesca Eyre, og hans interesse for hende blev ikke svækket ved den uforanderlige kulde og tilbakeholdenhet hun viste ham. Gervase hadde hittil aldrig erfart at nogen kvinne hadde motstaaet hans livlige, friske, elskverdige væsen, og det forhindret ham i at bli misfornøid og utilfreds, og holdt ham ungdommelig og freidig. Francescas avfiende væsen og kolde likegyldighet baade ærgret og egget ham som noget ganske nyt og han sokte fordjæves at studerte paa hva den han gjort siden han oiensynlig hadde krænket den unge pike med de vidunderlige øine og det gyldne haar.

(Fortsættes).

Stæren — !

Stæren gaar og bryster sig paa parkens fine plæne; den av dens neb er lysegult, og av dens fjær er pene, — den vet, at hvor det er forbudt for mennesker at træde, der gaar den ganske ugenert og søker sig sin æde.

Se, hvor den spankulerer stolt blandt tulipan og lilje — den har ei andre loyer end sin egen fuglevilje; den flyver op og flyver ned, som det den ene passer, og bor i den bekvemmeste av alle stærekasser.

Men saa til gjengjæld synger den unegtelig som ingen; dens lille strupe er et brus av toner — det er lingen. Hvem sladrer vel saa jublende som den om kjærligheden? Man hører straks, den krør sig med sit eget lykke-eden.

Og op mot Solen smelder den en skjær og munter trille — men ind mot hjertet paa en syk den trøster, ganske stille, — og ned om alle parkens par, de unge, friske, glade, den jodler en forfløien og bedaarende kaskade.

Du sorte stær, du blanke fugl, du klokeste av alle — fordi du lager livet just, som det sig nu kan falde, jeg vælger mig dit glade neb blandt hele fuglevrimlen, — om nogen kan, saa synger du mig sikkert ind i himlen —!

Betty Tofte.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1753.

Av M. Havel, Prag. (Zlata Praha 1917.)

Sort: K, T
2L, 5B = 9br.
Hvit: K, D, L, B = 4br.
Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakopgave nr. 1754.

Av G. Heathcote, England. (Eco degli Scacchi 1916.)

Sort: K, D, T, 2S, L, 3B = 9br.
Hvit: K, D, T, 2S = 5br.
Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1751.

1. Lb2 — e5, Te8 × e5. 2. Td7 — d5 ♯, Te5 × d5. 3. Sf6 — e4 Mat.
1., Th5 × e5. 2. c2 × b3, Td5 — d4. 3. Td7 — d5 Mat.

Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.:

P	R	A	G
R	O	S	E
A	S	E	R
G	E	R	T

Løsning av gaaden i forr. nr.: Gardin — Sardin.

Løsning av den aritmetiske opgave i forr. nr.: 943.

Gaader.

1. Fire søstre løper omkap, fiver av dem er saa hurtig, rap, ingen dog vinder over de andre, med samme avstand man ser dem vandre, nei, ile avsted forrest at naa, bakerst de store, forrest de smaa. Selv om én gjør sig den største flid, naar alle maalet paa samme tid.

2. Tungt kan den trykke et menneskes sind; men hvis du til mit raad vil lytte, skal du blot hodet paa den bytte, da skrumper alt dit mismod ind. Ved bordet under spøk og latter spiser man den, som alle skatter.

Stakit-gaade.

Bokstavene i dette stakit skal stilles saaledes, at der dannes følgende ord i de lodrette rader: 1. En by i Piemont. 2. En pelsort. 3. En elv i Bayern. I ds to tværrader læses navnene paa to vaarblomster.

A	A	A				
B	E	E	E	E	G	I
I	K	L				
M	N	N				
O	R	R	R	S	T	U

„Rendegarn“, en av hovedfigurene i „En sommernatsdrøm“.

Digteren hos dronning Elisabeth. Efter Eduard Enders maleri.

„Puk“, en anden av Shakespeares berømte skikkelser

DER staar en sortklædt fremmed midt i kredsen av store herrer, stolte adelsmænd — med pipekraver og med sverd ved lænd —, av skjønne damer — lyse, silkeklædte — i riktutskaarne stoler lat slængt hen, — og prægigst av dem alle Englands dronning, Elisabeth, den mægtigste blandt kvinder, Philip av Spaniens stolte overvinder.

En fattig spurv imellem strunke traner, avstikkende mot al den gyldne pragt. Hvad har mon ham til disse kredser bragt, hvor rike lorder med berømte navner om kvindeskjønnhet danner fornem vagt i glans av selve Englands store dronning? Hvem er han vel, den mand i sorte klæder, der frem i slik en kreds ublændet træder?

En helt av pennen — en forløpen gjøgler fra Stratford, fra en fattig bondeby, der paa en fjælebod har vundet ry som skuespiller og som dramadigter, fra han som gut til London maatte fly for ei at blive lagt i jern som vildttv. Hans far var krømmer, garver eller slagter — en ringe mand, hvem store folk foragter.

Han har nok draget rundt med thespis-kjærren og opført skuespil som selv han skrev, — og hvori tidt han spot med stormænd drev, — til han i London fik sig et teater, som ofte fylt av almuskarer blev; — for han vet godt, hvad der behager hoben. — Den vil se konger frem for rampen træde, se kamp og drap og skoggerle og græde.

Nys til Elisabeth hans rygte naadde. Hun skikket bud til hans teaterbod og naadig ham til hoffet kalde lod til underholdning i en ledig time.

Og sandelig, den mand ei mangler mod, Han har nok spillet konge litt for ofte. Han træder frem, som om han mindst var like med alt, hvad der har navn i Englands rike.

Nu staar han der og læser. — Hvad han læser det vet vi ei. Om Romecs elskovsglød paa Julies balkon — om Cæsars død — om Lady Macbeth — eller om prins Hamlet med al hans bitre spot og sjælenød. — De lytter anspændt, tæt omkring ham samlet; de gripes av hans ord, og blodet brænder. For spurv med ett en mægtig ørn de kjender.

En drot, hvis rike ingen grænser kjender, har revet dem fra livets hverdag ud og bragt om aandens store verden bud og løftet sjælen høit, saa lyset blænder fra himlens port, som om han var en gud. Hvem er han da? Hans navn er

William Shakespeare. Længst smuldret glemte hen de stolte grever. Hans navn til evig tid beundret lever.

R. H.

Kirkegaardssenen i „Hamlet“.

Sen sommer.

Av
Hans C. Brun.

Støttet til sin paraply vandret frøken Marie Hassel bortover gaten paa vei til stiftelsen hvor hendes gamle veninde Thea Franck bodde. Det var Theas toogsytti-aarige fødselsdag. Marie Hassel kunde derfor ikke tænke sig at svigte veninden skjønt det hadde frosset om natten og gatene var glatte som et speil. Det var jo heller ikke saaledes at der ventet hende nogen større nydelse borte paa stiftelsen. Tvertimot. For hvert aar som gik syandt vennekrederen mer og mer ind; nu var der bare etpar stykker — foruten frøken Hassel — som ikke var forhindret fra at drikke fødselsdagskaffe hos gamle Thea Franck. Theas konversation var jo blit litt ensformig i de senere aar. Da hun aldrig oplevde noget, levde hun næsten udelukkende i fortiden, og gamle minder var derfor det eneste samtaleemne mellem venindene.

Thea Franck hadde for mange aar siden været oldfrue paa slottet, og denne „hofftid“ som den gamle dame kaldte den, beskjæltiget hendes tanker sent og tidlig, mens hun sat ved vinduet og brøt op sit wienbrød med høire haand som var næsten lam.

Som et synlig minde om sin hofftid eide Thea Franck en gammel pelskrave som hun engang hadde faat av dronningens hofffrøken. Denne pelskrave var den forhenværende oldfrøkens bedste skat og ingen andre end hun selv fik nogensinde lov til at røre ved den. —

Allt dette tænkte frøken Hassel paa mens hun forsigtig trippet bortover det glatte fortaug. Hun smilte, for hun var aldeles sikker paa at veninden allerede ved den anden kop kaffe vilde fortælle pelskravens historie, skjønt hendes gjester kjendte den like godt som hun selv.

„Aa ja, Thea er blit gammel,“ mumlet frøken Hassel for sig selv.

Med det samme utstøtte hun et litet skrik. Hun gled paa fortaugets hvor gatens ungdom hadde laget en sklie og tumlet etpar skridt frem; dermed mistet hun paraplyen og faldt tungt om paa fortaugets.

„La mig hjelpe Dem op,“ sa en gammel herre som kom gaaende i motsat retning. „Støtte De Dem?“

„Jeg vet ikke rigtig,“ svarte frøken Hassel forvirret. „Det var venlig av Dem at hjelpe mig.“

„Kan De gaa?“ spurte herren deltagende, da frøken Hassel var kommet paa benene igjen.

„Jeg haaber det.“

Herren bød hende armen.

„Det er vist bedst jeg følger Dem hjem. Hvor bor De?“

Frøken Hassel var aldeles fortumlet i hodet eller faldet og det varte en stund før hun kunde stamme frem sin adresse.

„Naa, det er jo ikke langt væk,“ sa den gamle herre trøstende. „Skal vi begynde at gaa?“

„Ja, men endelig langsomt,“ bad hun.

Og saa trippet de to gamle mennesker forsigtig bortover den glatte gate. Da frøken Hassel først var kommet igang, gik det udmerket. Men fødselsdagsvisitten maatte hun opgi. Hun var alt for alterert til at høre paa venindenes prat.

„Er De her fra byen?“ spurte hendes ledsager i samtalens løp.

„Nei, jeg er sandelig helt fra Kristiansund.“

„Aa, Herregud, derfra er ogsaa jeg. Har De været længe her i Kristiania, frøken?“ Frøken Hassel smilte.

„I over tredive aar,“ svarte hun. „Først bodde jeg sammen med min søster, og da hun døde blev jeg boende i Kristiania. Der var jo ingen som ventet paa mig hjemme i Kristiansund,“ tilføide hun med et suk.

„Jeg har levd det meste av min tid i utlandet,“ sa den gamle herre. „I min ungdom var jeg en viller krabat, som man sier. Derfor fik jeg ikke hende jeg var glad i. Hun var vel ræd for at knytte sin skjæbne til min, tænker jeg. I min fortvilelse drog jeg fra landet og var saa heldig at faa en god stilling ute i verden. Det var helt borte i Kina. Giffe mig gjorde jeg ikke. Mit hjerte forblev trofast mot min ungdoms kjærlighet. Men jeg levde

„Er det ikke for meget bryderi?“

„Nei, slet ikke. De har jo slæpt avsted med mig, gamle menneske i snart en stiv klokkelime.“

Herren lot sig synke ned i lænestolen, mens frøken Hassel forsvandt ut i det litte lille kjøkken. Uten at han selv kunde gjøre rede for grunden dukket en mængde ungdomsminder op i hans sjæl. Han befandt sig pludselig saa uhyre vel.

„Sover De?“ spurte frøken Hassel, da hun litt etter kom ind med kaffen.

„Nei, jeg tænker bare paa fortiden,“ sa den gamle herre. „Det er en svakhet som kommer med alderen.“

Gjesten hadde faat brillene paa. Mens han drak kaffen betraktet han billedene paa væggen, ett for ett. Og stadig vokste flere erindringer frem.

Pludselig skjøv han koppen tilside, reiste sig med et utrop og gik over til kommoden, over hvilken der hang et gammelt, bleket fotografi indrammet med en krans av evighetsblomster.

„Men det er jo — —“ mumlet han etter at han hadde set paa billedet en stund. Han kunde ikke tro sine egne øine.

Frøken Hassel stirret forundret paa sin gjest.

„Det er en gammel ven av mig,“ sa hun, idet en svak rødme steg op i hendes kinder.

„Er De — — Er De Marie Hassel?“ ropte han.

„Ja,“ svarte hun endnu mer forbauset.

„Og jeg er Jonas Brandt! — Kjender De mig ikke igjen?“

Frøken Hassel var blit aldeles blek og rakte begge hænder ut mot ham.

„Jonas Brandt! — At denne lykke skulde times mig —“ hvisket hun mens taarene randt ned-

over hendes kinder.

Jonas Brandt grep hendes hænder og trykket dem til sine læber.

„Marie — min gamle veninde,“ sa han. „Det er jo dig jeg har længtet efter i alle disse aar.“

Saa satte han sig overfor hende, mens han stadig holdt hendes hænder i sine. — Aldeles tause sat de to gamle og stirret lykkelig paa hverandre. —

Og vintersolens bleke straalere lyste fred over den lille stue. —

Tankesprog.

Det er lettere at være høimodig, end retfærdig.

Ingen vil ta dig din uvidenhed ilde op, hvis den gir ham anledning til at belære dig.

Pedanteri er den utaalelige kunst at være stor i det smaa og liten i det store.

„Kan De gaa?“ spurte den gamle herre deltagende og bød hende armen.

et behagelig liv, og jeg er først kommet hjem nu for at ende mine dager i fædrelandet.“

Den gamle mand hadde taarer i øinene og frøken Hassel sendte ham et medfølelse blik.

„Pas Dem,“ sa han pludselig, nærmest for at bryte sin egen stemning. „Der er en sklie igjen.“

„Nu gaar jeg trygt,“ svarte frøken Hassel muntert.

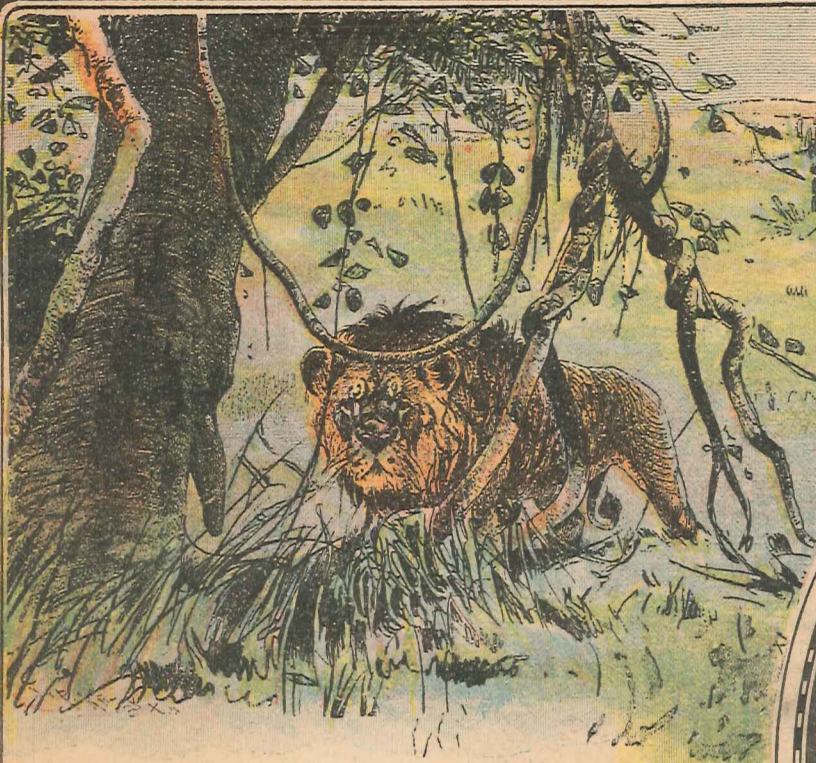
Litt etter stanset de ved hendes gatedør. „Gaar De ikke med op?“ spurte hun. „De trenger vist at hvile Dem etter turen.“

„Ja tak,“ svarte hendes ledsager, „en god lænestol er ikke det værste man kan by mig.“

Frøken Hassel fik aapnet entredøren og de traadte ind i hendes hyggelige, lille dagligstue som duftet av lavendler.

„Hvor nydelig det er her!“ utbrøt den gamle herre, mens han med velbehag lot blikket gli over de gammeldagse mahognimøbler. „Det minder mig om gamle dager.“

„Det er de sidste rester fra mit barn-domshjem,“ sa frøken Hassel med et vemodig smil. „Sæt Dem i lænestolen ved vinduet saa skal jeg traktere Dem med en kop kaffe.“

Naar løver tæmmes.

Roland lytter i telefonen til sin frues stemme. Læg merke til det veltfredse udtryk som brer sig over ansigtet paa den, naar den kjender igjen sin herskerindes stemme.

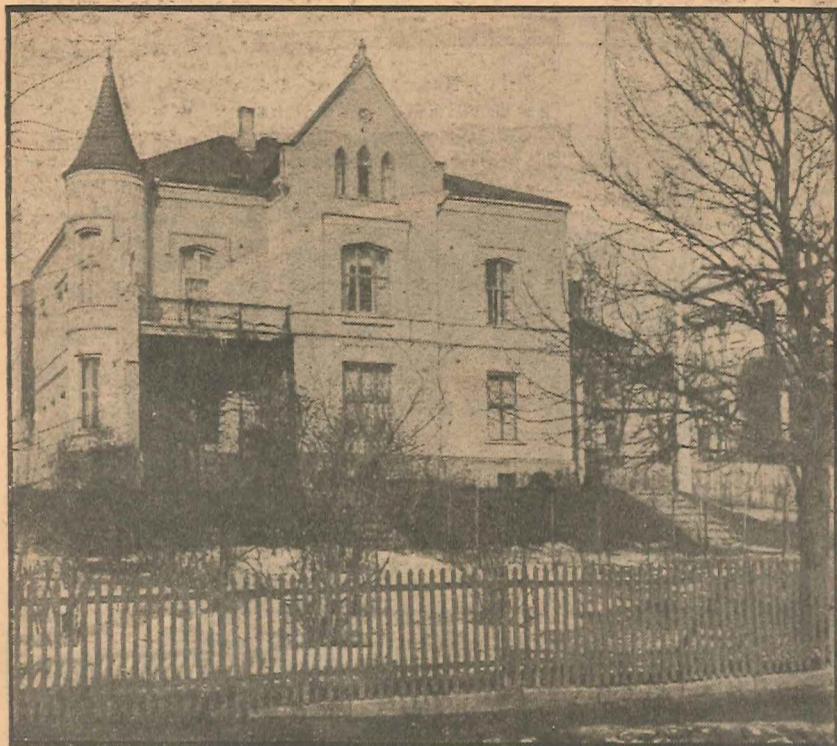
Roland er sin frues trofaste følgesvend, hvor hun færdes. Naar dens eierinde staar i kjøkkenet og lager mat, lægger den sig hyggelig tilrette paa høikassen.

Likesaa frygtindgydende som dyrenes konge er naar den lever sit frie liv ute i junglen og faar lov til at følge sine egne, farlige instinkter, likesaa hyggelig og medgjorlig kan den være naar den i tæmnet tilstand har vænnet sig til menneskeselskap og lever som husdyr inden døre. Vi bringer her etpar billeder av nyeste dato som viser en liten tam løveunge i forskjellige hjemlige situationer. Man skulde tro at telefon og gaskomfyur og elektrisk lys var omgivelser som ikke netop egned sig for en beboer av Afrikas savanner, men faktum er at Roland — slik er den ukronede kongesøn døpt — befinner sig udmerket i de uvante forhold. — At holde tamme løver er ikke noget nyt. Paa ægyptiske billedskrifter ser vi f. eks. at kong Ramses II førte tamme løver med sig i slagene. Ogsaa romerske keisere yndet at ha tamme løver spaserende efter sig. Hos de fleste nybyggere i tropene er det likeledes en yndet sport at holde vilde dyr som husdyr. Men helt paalidelige blir disse tæmmede dyr aldrig — især ikke løver, tigrer og leoparder. Saaledes fortælles der i disse dager en historie om en løveunge som tilhørte en europæer i Afrika. Hver dag hoppet den op og slikket kjælemt sin herres kind. En dag da eieren sat og barberte sig, kom han til at skjære en liten rift i kindet. Løven hoppet op som sedvanlig og slikket ham paa kindet, men i samme øieblik den hadde smakt blod blev den som rasende — den satte sig i angrepsstilling og knurret vildt, og hvis ikke dens herre forsigtig — langsomt og bakjængs — hadde søkt tillflugt i et andet værelse, var han neppe sluppet fra

Roland har et kjærlig og ømt gemyt. Den glemmer ikke sine venner. Da den en dag besøkte sin gamle kammerat, dyrepasseren i zoologisk have, blev den saa henrykt at den hoppet op og kysset ham.

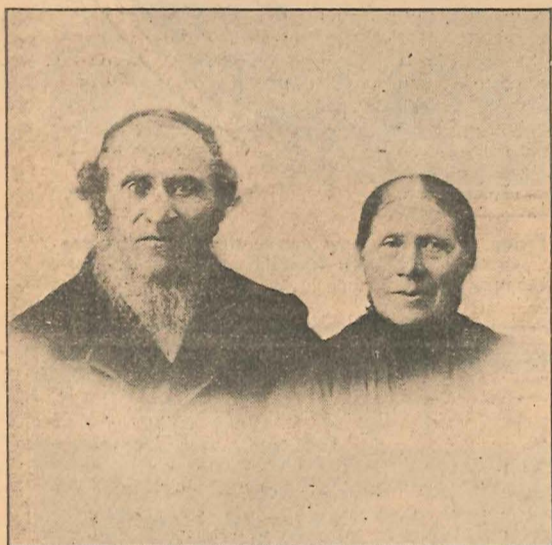
det med livet. Rovdyrnaturen var kommet op igjen i dyret og ingen turde længer beholde det som husdyr. =

Den nye italienske gesandtskapsbygning i Kristiania. Efterat den italienske legation hittil har leiet lokaler paa forskjellige steder i byen skal den nu flytte ind i ovenstaaende vakre villa som den italienske regering har kjøbt. Den ligger i Incognitogaten. I samme gate findes ogsaa det svenske gesandtskap og flere legationer holder til i de omliggende gater i det hyggelige strøk. — Fot. Skarpmoen.

Nu kommer vaaren! Efter den lange vinter med de korte dager og overgangstiden med dens sneslafs stunder Kristianiaboeren kanske mer end nogen anden mot vaaren. I parkene lytter man fornøiet til bokfinkens og de andre tilbagevendte pargeres lytter, og hos blomster-sælgerne paa torvene fryder man sig over det fremdrevne løv og det brogede væld av tulipaner, krokus og andre blomster. — Skarpmoen.

Et jernbrudepar. Gaardbruker Lars Rotenes Høidal i Søndfjord og hans hustru Grethe nærmer sig nu bægge to sit 92. aar og sin 70. bryllupsdag. De er fremdeles friske og kjække og sysler med gaarden sin. Meget godt har disse varmhjertede mennesker utrettet i sit lange liv.

Sogneprest H. F. M. L. Davidsen i Solør har nu søkt avsked efter næsten 50 aars virke som kirkeelig embedsmand. Han er født paa Fredrikshald i 1845 og tok teologisk embedseksamen i 1870. Aaret efter blev han personkapellan hos sognepresten i Borge og Torsnes. I 1877 utnævntes han til sogneprest i Tolgen, i 1883 forflyttedes han til Hvaler og siden 1903 har han været sogneprest i Grue.

Lærer i over 50 aar. Kirkesanger J. A. Vestgaarden i Sauar er født i Nes 1849 og kan nu se tilbake paa mer end halvhundre aars virke som lærer. Han har i aarenes løp indehat mange hverv — bl. a. som herredskasserer i 20 aar, som revisor i 19 aar i Saude og Næs sparebank og denne banks direktør i 12 aar. Ved siden av disse mange gjøremaal har han drevet sin gaard frem til et mønsterbruk.

En kjæk 12-aaring. Fornylig brændte et litet hus ved Lillehammer og nogen barn vilde da sikkert ha strøket med, hvis ikke 12-aaringen Hans Ellingsrud raadnart hadde faat reddet sine smaasøsken ut — de to mindste ved at sslippe dem ut gjennom vinduet i 2. etage. Her ser man søskenflokket.

Stiklestad prestegaard i Værdalen er nu efter fire aars overveielse i departementet besluttet nedrevet for at gi plads for en ny. Riksarkivaren vil ha den bevart som „prestegaardskulturminde“, men den har bare siden 1894 været prestebolig.

I denne fortvilede husnødtid bor mange mennesker under elendige forhold, og de nystiftede leieboerforeninger søker da gjerne at ta affære. Fra ovenst. miserable husklynge flyttet saaledes Kr. a. leieboerforening forlenne med flere barn. — Fot. Skarpmoen.

Det altid gjærende Tyskland.

General Lüttwitz (X), føreren for de baltiske tropper som med nogen tusen mand overrumplet og besatte Berlin og av general-landskapsdirektør dr. Kapp utnævntes til krigsminister. Efter nogen dages forløp var imidlertid den herlighet over og begge herrene maatte fortrække.

Da general Lüttwitz's tropper besatte riksdagsbygningen i Berlin og statskupmændene erklærte nationalforsamlingen opløst for at utskrive nye valg. Eventyret gik i vasken for dem, og de fik ingen tilslutning fra noget parti — end ikke de konservative.

Da de Kappske statskupmænd heiste den gamle tyske riksfane paa Kultusministeriet som troppene besatte. Den var imidlertid intet samlingsmerke længer og fik ikke lov til at hænge længe der. Men mon den for altid har mistet sin samlende evne?

Det militaristiske eventyr som general-landskapsdirektør dr. Kapp og Balticumtropenes fører, general Lüttwitz, iverksatte med sin overrumpling av Berlin blev ikke av lang varighet. Selvom det jo uten tvil var den altske reaktion som her var paafærde med brækstangen, saa blev dog det hele statskupforetagende som monarkisk aktion hængende i luften, idet intet parti — selv ikke det konservative, paa det daværende tidspunkt ialfald, vaaget sig til at gi det sin officielle støtte. De reaktionære førte ingen betydende navne i marken, regjeringen som straks flyttet til Stuttgart besvarte statskupet med at erklære generalstreik, det lyktes ikke den selvbestaltede rikskansler dr. Kapp at faa noget regjeringsmaskineri igang og saavel han som general Lüttwitz, der senere blev arrestert, maatte fortrække efter fire dages forløp. Det hadde imidlertid lyktes herrene foruten at blamere sig selv ogsaa at stille regjeringen i gapestokken paa en maate som gjorde det stadig ulmende spørsmål om hel eller delvis forandring i det Ebert-Bauerske styre mer aktuelt end nogensinde, og regjeringen maatte ogsaa indgi sin avskedsansøkninng. Dette skridt hadde dog vistnok mindre sin grund i den Kappske episode end i de senere begivenheter som de letsindige statskupmænd hadde fremkaldt, idet regjeringens svorne fiender paa den kommunistiske fløi benyttet anledningen til igjen at gjøre sig gjældende for at spænde benene under det bestaaende regime og kjæmpe for sine interesser og idéer. Tyekland frembød

Rikspræsident Ebert.

Fhv. rikskansler Bauer.

Fhv. riksværnminister Noske.

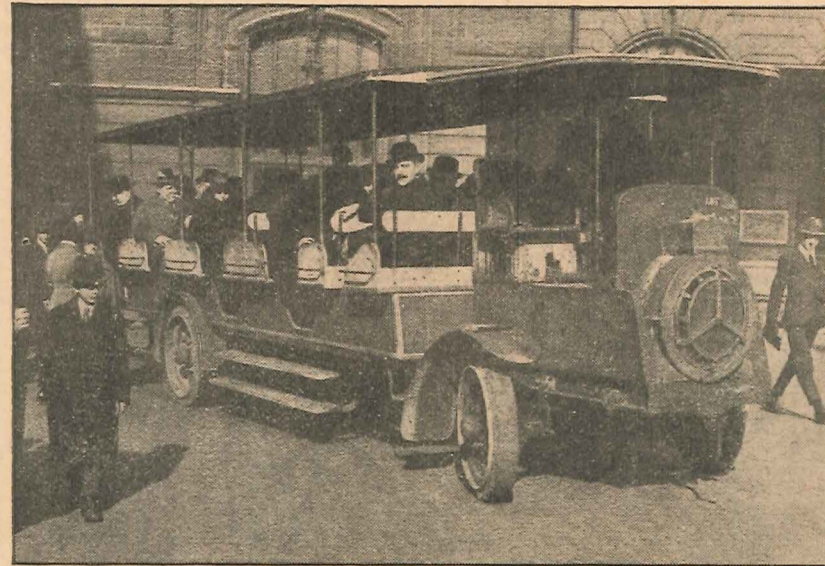

Riksdagspræsident Fehrenbach.

da i den nærmeste tid efter det mislykte statskup et uhyggelig billede paa det frygteligste virvar. Atter gik borgerkrigens blodbølger over det ulykkelige land, og ingen kunde i øieblikket se utgangen. Længst varte uroen i de vest-tyske industridistrikter, og de allierte holdt sig parat til naarsomhelst at gripe ind for at bringe ro og orden tilveie. Man paastod at de røde her hadde en hær paa over 100.000 mand. Det var tusener av mennesker som blev dræpt under den nye revolutionsbølge som i sidste halvdel av mars gik over Tyskland, og mange eksesser blev begaaet av løsslupne forbrydere. Efterhaanden syntes man imidlertid igjen at skulle gli over i forholdsvis rolige tilstande og vinde frem til en regjeringsordning som kunde holde det gaaende indtil nye valg blir avholdt. Den første av den Bauerske regjering som blev ofret var den berømmelige riksværnminister Noske, hvis efterfølger blev general Seecht. Spænding og usikkerhet hersket dog fremdeles mens der forhandledes om hel eller delvis forandring av den Bauerske regjering. Da disse linjer blev skrevet, talte sandsynligheten for at man indtil videre vlide arrangere sig med et forretningsministerium. Imidlertid hadde det Kappske eventyr bl. a. ført til at de mange embedsmænd fra det tidligere regime efterhaanden blev fjernet fra den tyske administration. Det blev overdrat til utenriksminister Müller som rikskansler at danne den nye regjering. Denne blev imidlertid fra begyndelsen av møtt med mistillid linden pressen.

Præsident Deschanel's første reise til de franske provinser efter præsidentvalget. Her ser man ham i Bordeaux overrække barn efter faldne officerer de Æreslegion-kors som deres fædre skulde hat. Nu faar barna ret til at bære baandet.

Fra jernbanestriken i Paris. Regjeringen grep ind med stor energi, og for at vedlikeholde forbindelsen med forstædene blev alle lasteaubomobiler rekvirert og indrettet til at besørge passagertrafikken. Hele striken varte forresten i bare fire dager.

En film om dronningen av Sabas skatter.

Emnet har før fristet en digter. Hvorfra kom denne dronning av Saba som det gamle testamente omtaler som kong Salomos gjest, og hvor laa landet Ophir, hvor jødernes vise konge hentet sine skatter? Afrikaforskere, og mellom dem bl. a. dr. Karl Peters, har baade av bibelens tekster og mange andre tegn søkt at bevise at Ophir har ligget inde i Afrika, og at de miner hvorav Salomo øste sine rigdommer kanskje endnu kunde findes. Men skulde man finde nøkkel til hemmeligheten, hvorledes skulde man faa vite hvorveien gikk, som Salomos karavaner vandret paa for tre tusen aar siden, og som nu er skjult av fjeld, elver og urskoger? Emnet har fristet digtere, det har sat baade geografers og historikers fantasi i bevegelse, og den som kan fortælle om det, og kanskje i fantasien gi en løsning paa gaaden, vil altid være sikker paa at kunne holde sine tilhørere eller tilskuere i aande. Hvilket stof maatte dette ikke være for en film! Her kunde der ikke være fortaltles historie fra længst forsvundne tider, man kunde ogsaa illustrere et moderne og fantastisk reiseeventyr paa en maate som aldrig nogen tegner eller maler hadde drømt om; man kunde forene skuespil med maleri, historie med etnografi, fortid med nutid, fantasi med virkelighet, paa en maate som — ja — om bare filmen kan gjøre det.

Indholdet av denne film, som man har kaldt „Verdens herskerinde“, er, en ung pike, Maud, i sin fars gjemmer har funnet et dokument beskrevet med oldkinesiske tegn, som efter hvad faren før sin død betrodde hende skal fortælle om, hvor veien til landet Ophir gaar. Men dette dokument kan bare læses av en eneste mand, en ældgammel jødisk rabbi i Kuangfu i Kina. Maud drar efter farens død til Kina, men i Kanton faller hun i hændene paa byens berygtede „tiggerkonge“, som spærre hende inde paa sin blomsterbaat. En europæisk kineser, Kienlung, og en europæisk konsul befri hende, tiggerkongen blir henrettet for sine mangfoldige forbrydelser, og Maud og hendes venner faar den gamle rabbi til at forklare dem dokumentet. De reiser til Afrika, kommer efter mange farer gjennem kong Makombas land, og naar virkelig landet Ophir, hvor dronningen av Sabas etterkommere endnu findes, et folk med hvit hud, som dyrker en religion med tilbedelse baade av kjærlighetsgudinnen Astarte og avguden Moloch, som kræver uanstelige menneskeofringer. I landets miner, hvor sorte slaver arbeider, findes endnu Ophirs vældige skatter. Men sabitterne tar høist forbitret imot de fremmede og vilde ofre dem til Mo-

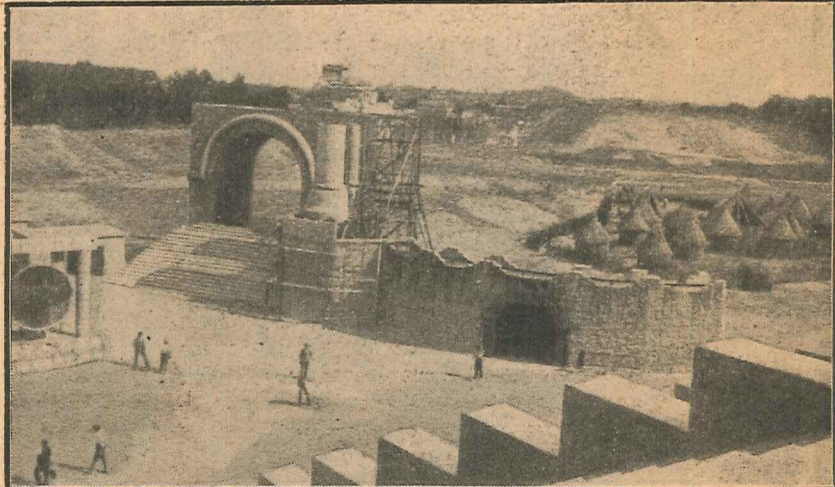
Et fantastisk bilde fra en fantastisk film. Ved Molochs gap, en scene fra filmskuespillet „Dronningen av Sabas skatter“. I landet Ophir hvor filmen foregaar, staar folket fremdeles paa samme kulturtrin som i dronningen av Sabas dager og der ofres mennesker i avguden Molochs gap.

En anden scene fra „Dronningen av Sabas skatter“. Den sorte kong Makombas krigere forfølger og hendes ledsagere gjennem Afrika. Scenen er filmet paa landeveien ved Woltersdorf og negrene er berlinske skuespillere, men deres stråskjorter, lanser og skjold er utlaant fra den samling som tyske Afrikaforskere har bragt med sig hjem fra det mørkeste Afrika.

En henrettelsesscene fra filmen „Dronningen av Sabas skatter“. Det er „Tiggerkongen fra Kanton“ som paa grund av sine forbrydelser faar sin veltjente straf. Delinkventen har strukket hodet ut, en av bødlenes assistenter holder ham i haarpisken og bødlen svinger sit krumme, bredbladede sverd.

Et blik bak kulissene da „Dronningen av Sabas skatter“ skulde spilles. I bakgrunden ses en negerlandsby fra det indre av Afrika, mens der i forgrunden er bygget op en kinesisk mur, en tempelportal og trappen op til Astartes tempel i landet Ophir.

loch. Da kommer frelsen. En anden hvit mand, Allan Stanley, er kommet til Ophir før Maud og hendes venner, han er blit holdt i fangenskap nede i minene, men har faat bygget en hemmelig traadløs telegraf, hvormed han paakalder hjelp. Signalene opfattes rigtig i Amerika, og journalisten Fletcher flyver i sin maskin til Afrika og naar at faa blyført Maud og Allan Stanley, mens Mauds to andre venner faller i kampen mot sabitterne. Astartes alter styrter sammen, og landet Ophir og dets folk gaar under — for bestandig.

Til bakgrund for filmen hadde filmselskapet „Mia May“ i Berlin opført et vældig filmteater i Woltersdorf ved Berlin. Terranget her egnet sig fortreffelig. Det er partiet, saa man kunde opføre de forskjellige bakker, saaledes at det ene ikke ses naar et andet filmes, og elven Spree slynger sig igjennem det, saa man ogsaa kan faa frem kanalpartier. Her opførte man paa et sted en negerlandsby fra Afrikas indre, et andet ned et stykke kinesisk mur, her Astartes mægtige tempel, her Molochs gudebillede eller indgangen til den gamle rabbis bolig. Paa en heldig maate kunde man ogsaa anvende de naturlige forhold slik som de var. Spree blev til Kantonfloden ved Kanton. Ved hjelp av straa-matter, kinesiske løgter, skilte og andre gjenstander opnaade man ikke alene at forvandle almindelige baater paa Spree til kinesiske djunker og sampaner, men ogsaa at faa camouflert selve husene til at bli fuldstændig like de kinesiske boliger som man ser i en av de havnebyer som har mest berøring med Europa, og derfor er blit en blanding av kinesisk og europæisk. Det hele er gjort med stor opfindsomhet og smag og man har ofret store summer paa at faa illusionen fuldstændig. Iscenesættelsen av filmen har kostet omtrent 6 millioner mark. Dette er ikke nogen usandsynlig sum. Iscenesættelsen av et utstyrsstykke paa et teater koster jo flere hundre tusen kroner, og her er det jo for det meste malt lerret og træverk som skal til, mens der ved utstyret til denne film trængtes plastiske ting som skulde bygges op og en uhyre mængde kostbare utstyrgjenstander som skulde anskaffes.

Saa meget arbeide ligger der forut for det øieblik da filmen kan ruller op paa lerretet. Til gjengjæld har man saa tilfredsstillende av at ha skapt et verk som i langt større grad end en roman eller et maleri kan trøste og fylde deres fantasi.

Længsel.

Av
Mogens Linde.

Saa længe Marie sypike kunde huske hadde hun sydd og den lyd hun altid syntes hun hørte var lyden av symaskinen. Da hun var ganske liten hadde hendes mor sydd, dag ut og dag ind; da Marie blev større maatte hun hjelpe moren; senere fik hun sin egen maskin og nu var der to symaskiner, som durte. De sat ved hver sit vindu og sydde, glæde og fornøid v arbeidet og forljusten.

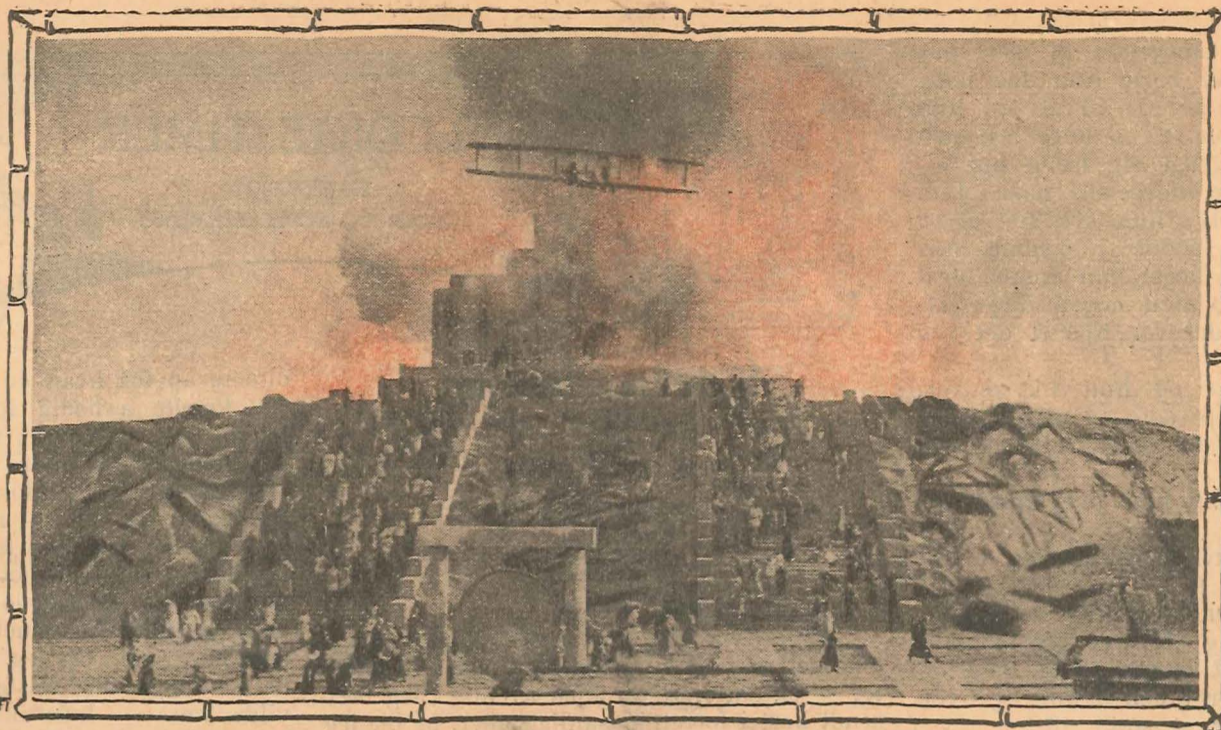
Saaledes var det gaat aar efter aar og Marie hadde aldrig tænkt sig det skulde være anderledes. Marie fik graa stænk i sit mørke haar. Men hvad gjorde det at hun blev gammel; hun var tilfreds som hun hadde det. Folk sa at hun var „gammel jomfru“ med sine firti aar; men Marie og hendes mor bare smilte, for var det ikke bedre at være en lykkelig gammel jomfru end at være ulykkelig eller utilfreds som gift?

Men saa en dag midt i arbeidet blev Maries mor syk og samme dag dede hun.

Den første tid var Marie som lammet. Marie snakket ikke med nogen, kunde ikke finde trøst for sin sorg, og hun smilte aldrig mer.

„Du maa begynde at arbeide igjen, Marie,“ sa hendes venner. „Det vil døve sorgen.“

Marie tok fat paa sømmen igjen efter lang tids lediggang, men det gik ikke saa fort som før, og hvert øieblik faldt

Astartes tempel i guldlandet Ophir brænder. Landet gaar under, hemmeligheten om dronningen av Sabas skat er skjult for bestandig. Men mens Ophirs befolkning gaar under, redder Maud og Allan Stanley sig i en flyvemaskin som den amerikanske reporter er kommet dem tilhjælp med.

Eneboeren, den gamle rabbi i Kuangfu, viser sig ved indgangen til sin eremitbolig.

til slik glæde, men som hun nu maatte graate ved tanken paa.

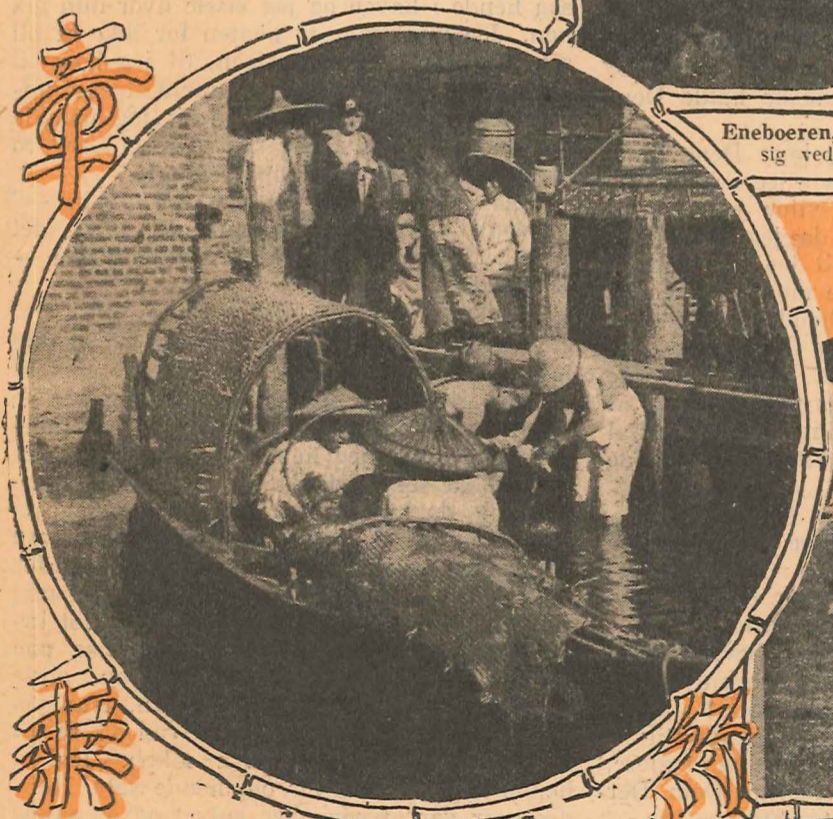
Marie fik leiet etpar smaa værelser; aldeles tilfreds med dem var hun ikke; men der var ingen andre at faa, og saa slog hun sig ned der. Solen naadde aldrig hendes vinduer og det var vanskelig at se om himlen var blaa for der var store huser paa alle sider. Men det var hende likesom en tilfredsstillelse at her stod møblene anderledes end hjemme hos moren; omgivelsene var andre og det var nye ansigter hun saa.

Om søndagen gik Marie i kirken, men her var det ikke den gamle, hyggelige presten med det hvite haaret som likesom talte til hver enkelt i at det ikke kunde være anderledes i en stor by og eftersom tiden gik vænnet hun sig mer og mer til det fjerne og fremmede som omgav hende; men hver time paa dagen tænkte hun paa moren, længtet efter hende og graat over hende; for en mor er en mor, og sin mor glemmer man aldrig.

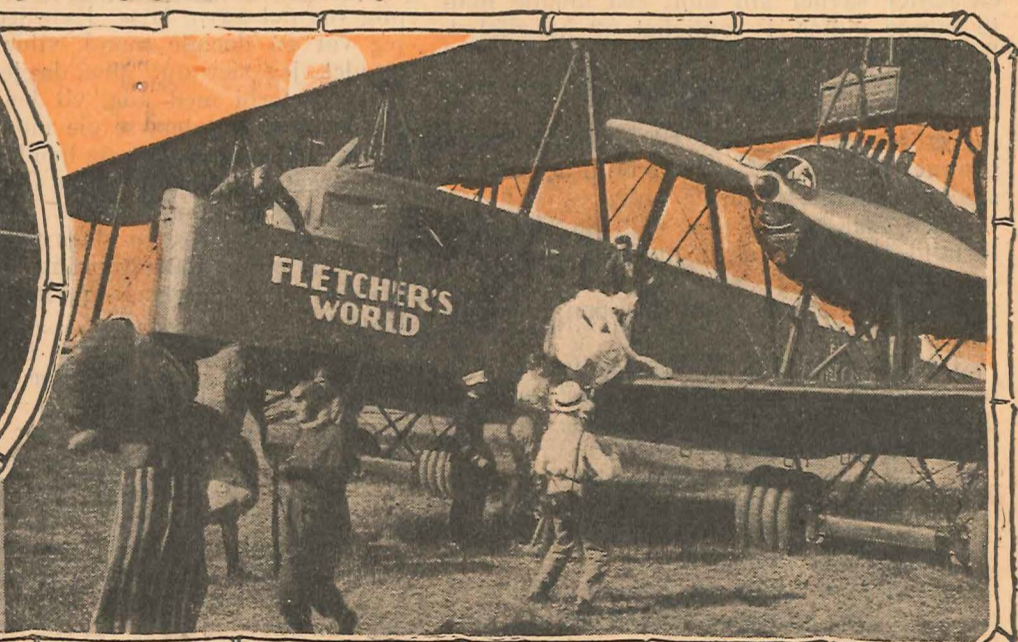
Marie længtet og bad at Vorherre snart skulde ta hende til sig; hun hadde ingenting at leve for og fremtiden laa aldeles tom og mørk foran hende. Undertiden gik maski-

blikket paa den tomme stol hvor moren hadde sittet; men nu var der ingen at smile til, ingen at snakke med, og Marie blev fortvilet.

Saa en dag pakket hun sine møbler og forlot den lille by, for det var ikke til at holde ut at ha mindene saa nær indpaa sig, — bort maatte hun — bort fra det hele, ind til storbyen, hvor livet var anderledes og hvor hun kunde glemme moren — ikke glemme hende, nei — men glemme alle de daglige smaa ting som før hadde været hende

Filmkomediens heltinde, Miss Maud, kommer til Kanton og møtas av „liggerkongen“. Ved hjælp av kinesiske straamatter og lignende har man forvandlet baater paa elven Spree og berlinske beboelseshus til kinesiske djunker og kantonske hus. Selve Spree er blitt forvandlet til Kantonfloden.

Redningen. Allan Stanleys traadløse telegrammer om hjælp er blitt opfanget i Amerika og reporteren Harry Fletcher blir sendt ut med sin flyvemaskin. Han kommer akkurat tidsnok til Ophir til at frelse Maud og Allan Stanley. Han tar dem op i sin flyvemaskin sammen med nogen av de fundne skatter og flyver bort.

hun vende sig om og fyre — og hun vilde ikke forfeile sit maal. Jeg kjendte hendes dygtighet til at skyte, jeg kjendte hendes styrke. Hvis hun hadde dræpt mig der, vilde hun ha slæpt mit lik ind i skogens tykning — hun vilde ha utvasket sine spor — ingen vilde nogensinde ha mistænkt hende. Men jeg var for hurtig for hende. Idet hun dreide sig om mot mig med vaabnet i sin haand, grep jeg den anden pistol. Vi stod tæt sammen — jeg vet ikke hvorledes det gik til — hun saa pistolen i min haand og slog til den — da gik skuddet av — kulen gik gjennom hendes hjerker; for hun kunde sætte fingeren paa avtrykkeren paa sin pistol, faldt hun om for mine føtter ovenpaa den boken som laa paa gulvet, og hun laa saa død og stille som jeg vilde ha ligget, hvis jeg ikke hadde været saa snar i vendingen. —

Jeg skal ikke kunne si, om det var min mening at begaa et mord, da jeg gik ind i paviljongen — kanskje det var det. Men i det oieblik mente jeg det ikke. Jeg vilde bare hindre hende i at dræpe mig. Det var ved hendes hurtige bevægelse at vaabnet gik av. Men der laa hun død ved mine føtter og den gordiske knute var hugget over. Francis Grey var fri! Hun kunde ikke lenger odelægge hans — eller Deres liv. Og jeg var tilfreds.

Jeg la den ene pistolen tilbake i kassen igjen, fuldt ladet, og gjorde alt i orden i paviljongen. Der var ikke blit videre uorden derinde — for alt hadde foregaaet saa hurtig — og med en avbrukket gren utslettet jeg alle de spor, mine føtter hadde sat. Mit blod kokte i mine aarer — det var som om der var ild i dem istedfor blod. Jeg længtet etterat føle det kolde vand om mine lemmer.

Saa tok jeg paa mig mine strømper og stovler igjen og gik ned til sjøen. I haanden bar jeg den avskutte pistol; jeg vilde svømme ut og la den falde midt ute i sjøen. Jeg husker at jeg hoppet i vandet og svømte ut; men jeg kan ikke huske hvorledes jeg naadde land paa den motsatte bred. Jeg husker meget litet etterat jeg var hoppet i vandet, for jeg følte en skarp, stikkende smerte i mit hjerte og jeg husket en advarsel, jeg hadde faat engang. Saa husket jeg ikke mer. Jeg vaaknet op i mit eget værelse — i min egen seng — uten at vite hvorledes jeg var kommet dit —

„Men De var ikke syk næste dag. De rodde Mr. Greys baat tilbake.“

„Ja, det gjorde jeg. Nei, jeg var ikke syk endnu; jeg følte mig bare saa mat og kald og hadde en følelse av at der hadde hendt noget — jeg var ikke sikker paa hvad det var. Da jeg rodde baaten tilbake, hørte jeg det — og saa husket jeg alt. Men jeg taug — hvorfor skulde jeg tale? De kunde ikke bevise noget mot et eneste menneske. Ingen kunde ondgjælde for min gjerning. La den forbli i mørket, tænkte jeg.“

Saaledes tænkte jeg under forhøret — og senere. Hvorfor skulde jeg tale? Endog, da jeg fik høre at Francis Grey var mistænkt, sa jeg til mig selv: Hvad gjør det? De kan ikke bevise det — de kan ikke gjøre ham noget. Men da De og han talte sammen den dag, da han kom hit — jeg var utenfor — jeg hørte endel, saa endel, og saa visste jeg at hvis han blev arrestert, saa matte jeg si alt. Det var lettere den gang for mig — for smertene i mit hjerte var blit sterkere og sterkere; kulden fra vandet gjennemisnet hele mit legeme. Doktorsens spaadom skulde gaa i oppfyldelse. Jeg vilde ikke leve saa længe at jeg kunde sone min straf.

Igaar hørte jeg det. Jeg var begyndt at skrive min tilstaaelse; jeg fuldendte den, og Lucy og Luke Ince har sat sine navner som vidner paa min underskrift — men de vet ikke hvad papiret indeholder. Jeg skjot Ida Swift, min hustru, hvem verden kjender som Ida Grey, og jeg vil dø lykkeligere ved bevisstheten om at jeg har ryddet bort den kvinde som stod mellem Dem og ham, og

som vedblivende vilde ha hævdet sin plads, endog om jeg var traadt frem og hadde fordret hende som min hustru overfor verden.

Derfor visste jeg at hun maatte dø. Skjønt det ikke var min mening at dræpe hende netop i det oieblik, da døden overrasket hende, av jeg ikke besmykke min gjerning, for en vil os maatte være blit død tilbake, og hvorledes det end var gaat, saa tror jeg sikkert at det var blit hende — at hun endelig var faldt paa sine gjerninger.”

Mandens stemme døde hen som om kræftene svigtet ham. Silence gav ham et styrkende oieblik, og da han igjen aapnet øinene et oieblik og ivrig stirret ind i hendes ansigt, hørte hun lyden av doktorsens automobil som nærmet sig.

„Si at De tilgir mig,” hvisket han og prøvde paa at ta hendes haand. Hun la sin haand i hans og sa:

„Jeg har intet at tilgi. Det er hos Gud, ikke hos menneskene, De maa søke tilgivelse.”

Med anstrengelse løftet han hendes haand op til sine læber.

„Jeg har en følelse av at de histoppe vil forstaa mig,” mumlet han. „Men skjont jeg gjorde det for Dem — er jeg dog skyld i at De har maattet lide. Det var, fordi jeg var svak og vakkende. Jeg skulde ha aabenbart altsammen straks og skaanet Dem for smerte. Si at De tilgir mig.”

„Jeg tilgir Dem — paa mine egne — og paa hans vegne,” sa Silence, der hele tiden hadde en følelse som om hun levde, talte og bevæget sig som i en drom. Men doktorsens indtrædelse bragte hende tilbake til virkeligheten, og hun gik mot ham og sa:

„Faar jeg lov til at sende Deres automobil til Chaster Chase med et budskap til Sir Duckworth Lancaster?”

„Selvfølgelig med fornoieelse.”

VIII.

De møttes i Silences hus.

Hun ventet paa ham i sit arbeidsværelse hvor solen skinte ind gjennom vinduene og kastet sin glans over bordet, paa hvilket hendes papirer laa.

Hun bar endnu sorg, hvilket hun hadde gjort siden den tragiske begivenhet. Sølvstøkenene i hendes haar var mer synlige end ellers. Hun var blit litt blekere og litt margrere, men hendes øine lyste av en dyp glans av stille glæde.

Her i huset ventet hun Francis Greys komme.

Hun hørte hans fottrin i den flisebelagte gang. Han kom ikke mer over vandet fra den motsatte bred og ind gjennom haven. Han kom gjennom forhallen, lukket ind av Lucy, og de stod længe tause og saa paa hverandre, for nogen av dem følte trang til at tale.

Han hadde forandret sig mer end hun. Der var gravet furer i det ansigt som hadde været saa barnslig og friskt, da hun saa det første gang. Vakkert var det endnu, men karakteren i det var forandret. Der var noget i det som var borte for stedse; men andre træk hadde indtat dettes plads. I det alvorlige ansigt var nu magten til at lide og til at være sterk. Øinenes blik hadde vundet fasthet og ro. Nu møtte de Silences øine og begges øine var fugtige. De stod en stund med fast sammenslyngede hænder og øinene hvilte i hverandre. — Endelig bante ordene sig vei over læbene.

„Silence, du har befridd mig; jeg skylder dig altsammen.”

„Det har været som en lang, besynderlig og frygtelig drom, Francis; men nu er vi vaakne. Den lange rædselstid er forbi!”

„Silence, var det en slik frygtelig rædsel for dig?”

„Jeg forsøkte at holde rædselen borte, men den lurte allikevel alle steder. Men sandheten kom jo snart frem. Francis, var det meget tungt for dig?”

„Jeg synes ikke det. Jeg visste jo at du trodde paa mig, Silence. Og som du sier — det varte ikke saa længe. Men i den lange nat, da jeg saa døden imote, syntes jeg ikke at det var saa tungt, Silence; jeg folte at der er mange ting som er værre end døden — endog en død som verden kalder vanærende —”

„Vanæren vilde ikke ha berørt dig, Francis, for du var uskyldig.”

„Jeg folte ialfald at døden vilde gi mig fred. Livet hadde bragt mig saa megen sorg og kamp. Jeg sorget mest for din skyld.”

„Jeg vilde ikke la sorgen faa overhaand over mig, fordi jeg kjendte sandheten — visste at du var uskyldig — og da jeg visste det, bad jeg om at sandheten maatte komme frem — men jeg ante litet om paa hvilken salsom maate!”

„Ja, det var en merkelig maate. Silence, forstaa du den fulde beydning av det?”

Hun saa paa ham uten at svare.

„Silence, hun har aldrig været min hustru! Jeg har aldrig været hendes mand! Gud være lovet at der ikke var nogen barn! Og at jeg er blit befridd for de lænker. Ikke en øre av hendes rigdom er min. Ikke en sten i huset histover tilhører mig! Den møllestenen er ialfald tat fra min hals. Jeg har aldrig været Ida Dexters — Ida Swifts lovlige egtefælle. Intet av hendes er mit! Jeg er en fri mand og kan selv bane mig vei gjennom verden!”

Det hadde ikke Silence tænkt paa. Dette nye syn paa saken slog hende med undren.

„Francis, er det saaledes?”

„Ja, for Ida har ikke gjort testamente. Hadde jeg været hendes egtefælle, skulde jeg ha arvet alt. Nu arver jeg intet — intet — intet!”

Der var en klang av triumf i hans stemme. Igjen søkte deres øine hverandre, og det dype, varme lys i begges blik varmet deres sjæler.

„Ida er gaat ut av mit liv. Vi er kvit. Jeg prøvde paa at betale min gjæld til hende — betale den med mit hjertes blod —”

„Jeg vet det.”

„Jeg prøvde paa at betale den til sidste hvid! Allikevel visste jeg at jeg begik en stor uret imot hende ved at betale den. Jeg skjærpet den dolk der skulde stotes i hendes hjerte —”

„Men hun oplevde ikke at faa vite det, Francis.”

„Jeg tror det ikke. Det er min trost, hvad hende angaar. Hun kunde ikke ha læst stort av boken. En anden haand blev løftet imot hende — og kanskje hun blev reddet fra den bitreste smerte. Jeg føler at jeg er færdig med Ida —” han avbrøt og vedblev med dæmpet stemme: „Men der er en anden kreditor som ikke lar sig avfinde saa let! Livet — skjæbnet — hvad du vil kalde det, Silence — det er kreditorer der er uten samvittighet. Man maa betale, betale, betale — man maa utgyde sit hjerteblod for at faa betalt den utgningen — og allikevel blir den aldrig —”

Hans ansigt blev blekt og træt under den heftige bevægelse der gjennembævet ham. Hun saa ham omt ind i øinene og hendes forstaaelse virket beroligende paa ham. Han talte ikke mer om dette, men gik paa sin gamle, ivrige maate over til et andet tema.

„Silence, jeg reiser bort. Jeg har penger nok for tiden. Boken som hele verden læser — den forfærdelige boken — har indbragt mig mer end nok. Silence, jeg reiser bort en stund.”

„Det glæder mig, Francis. Det er rigtig av dig at reise.”

„Jeg tror det. Jeg er tilmode som om jeg maa renses, lures — glemme —”

Han fuldendte ikke sætningen, men hun forstod bare altfor godt.

høver at ha økonomiske bekymringer. Men ikke rigdom efter verdens mening. Nogen hundre pund om aaret — fire — fem — seks — det kan De avgjøre, men ikke mer. La det bli i form av en livrente, saa han ikke kan bortødsle pengene, for han har ikke spor av forstand paa forretninger — og bryr sig ikke om det. Men la det bli til ham — og ham alene — ham som Ida elsket, og la ikke pengene gaa til nogen anden, ikke engang til hans barn hvis han nogensinde faar nogen — for hans barn vilde ikke være noget for Ida Dexter. Forstaar De mig? Jeg mener at det saaledes er bedst og mest retfærdig for hendes skyld. Naar det er ordnet, la saa resten av formuen gaa til hendes egen slekt. Jeg vil ikke røre en ore av hendes penger.»

„Min kjæreste Miss Desart — vet De hvad De sier? Husk paa at rigdom kan være til stor nytte og glæde. Naar den er i kloke hender kan der gjøres meget godt —”

„Men det er ikke mine penger!” Silences svar lod likefrem og naturlig, men meget bestemt. „Jeg har bare set hende og talt med hende en eneste gang og hun viste at hun hadet mig. Hvorledes kan jeg saa bruke hendes penger, selv om de efter loven tilhører mig? Hun har slegtninger et eller andet sted, og dem maa hendes sagførere finde. Det maa være som om jeg ikke eksisterer — det maa gaa over til dem. Bare den lille del av dem til Francis skal tas fra. Sir Duckworth, vil De ordne dette for mig? Jeg skal underskrive alle fornødne papirer. Men jeg kan ikke røre Ida Dexters penger. Jeg tror, De vil forstaa mig — og at De i Deres hjerte vil indrømme at jeg har ret.”

X.

Midtsommerens glans laa over landet. Sjøen dannet som et glinsende sølvbaand mellem det grønne, fulde løv.

Silence kom ut fra huset og stod og stirret ut over haven ned til det skinnende vand.

De tre aar som var forløpet var gaat varmsomt hen over hende. Der var ikke kommet flere sølvstænk i det mørke haar som omrammet det fint formede hode. Den blaagraa farve i hendes kjole forhoiet de dype, rolige oines farve. Hun var blit fyldigere end under den tunge, stormfulde periode i hendes liv: men det lænksomme, søte, alvorlige uttrykk var det samme nu som før.

Hun bor fremdeles i sit rolige, ensomme hus og mottar bare besøk av nogen ganske faa. Hendes gamle tjenestefolk besørger fremdeles sit arbeide og tillater ingen anden at yde hende personlig hjelp. Men omgivelsene utenom vidner om at der er kommet større velstand tilhuse, end da hun første gang kom hit for at skjule sig og sit syke, saarede hjerte i «The House of Silence.»

Det er over tre aar siden, Silence og Francis Grey skiltes, og i den tid har hun hørt meget litet fra ham. Men paa hendes bord ligger to bind ved siden av de tre første hvis bind nu er begyndt at bli litt slitte, og Silence pleier imellem at ta det ene eller det

andet av disse bind og gaa ut i haven med det, ind i det lille lysthus der vender ut mot sjøen. Her sitter hun og fordyper sig i boken og finder hver gang nye skjønheter.

The Woodlands er bebodd av nogen av Lettys venner. Sote smaabarn pleier at la sig ro over sjøen for at tumle sig i haven her omkring huset som passer saa godt til at leke gjemsel i. Silence tar altid imot dem med den blideste venlighet som aldrig forfeiler at gjøre indtrykk paa barn.

Silence elsker at høre de smaa bens trippen. Lettys barn kommer ogsaa ofte og hører paa „tante Silence“s historier. Og naar hun holder dem i sine armer og hører deres glade barnestemmer lyde gjennom huset, saa fylles hendes hjerte med sølsomme, frydefulde følelser, og hun kan falde hen i drømmer, om hvilke hun aldrig taler — for det vilde ogsaa være umulig for hende at finde ord.

Ellers falder det hende ikke vanskelig at finde ord; men de som læser de nydelige, smaa historier og skitser som skyldes hendes pen vet ikke, hvem der skjuler sig bak pseudonymet. Lady Letty holder tand for tunge. Og Silence har saa faa bekjendte at det er let at vogte hendes hemmelighet.

Men Francis Greys navn er kjendt vidt og bredt. Der er nogen som sier at han aldrig mer vil naa saa høit op som da han skrev den boken, der tok verden med storm og som vandt en endnu større interesse ved de begivenheter der alltid vil være forenet med navnet. Men de som har bedre og mer kultivert smag paastaar at hans følgende verker staar fuldt paa høide med denne bok, skjont ingen av hans seneste arbeider har en saa fin og fuldendt uttrykksmaate som den der udmerket hans tre første bøger.

Silence hører om alt dette gjennom pressen og fra Lady Letty. Francis skriver til hende ved juletid og han sender hende alle sine nye bøger. Forresten vet hun ikke andet om ham, end hvad Lady Letty fortæller.

Men hun vet at han vil komme tilbake en dag.

Og nu staar hun her i aftensolens glans som hun saa ofte før har staat og set ut over haven og det skinnende, rolige vand — og drømmer om den tid som sikkert vil komme — den tid, da hun skal se Francis igjen!

Pludselig er han der!

I det svindende dagslys kommer han til hende. Han trær frem fra den glødende pragt i vest og staar foran hende, omgitt av aftenrødens gyldne skjær som kaster guldglimt over hans haar.

I hendes oine ligner han en ung kriger som vender hjem med seieren — en som er draget ut for at seire og som kommer hjem med laurbær om sin pande.

Deres hender møtes i et fast, inderlig tryk. For et øieblik kan de ikke finde ord, men staar tause og betrakter hverandre.

Han ser ind i hendes oine og hun ser ind i hans, og langsomt trekker han hende ind i sin favn.

„Jeg er kommet tilbake —”

„Francis — min elskede —”

„Jeg er kommet tilbake — for at elske — og hvile — —” Han kysser hende ømt og varmt. Saa bøide han sit hode, til det faldt ned paa hendes skulder.

„Silence — du er min ro og min hvile.”

Ende.

Sanna Rutlands egteskap.

Av

H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

I.

Siden sine foreldres død var Verner Rutland vokset op i sin onkel Johan Rutlands hus. Rutlands familiehus var vist det største og fineste i den gamle by D, hvis borgere kunde takke de berømte rederier og skibsverfter for deres velstand, og Johan Rutland blev anset for at være den rikeste mand i D Siden en legemlig svakhet hadde tvunget ham til at trekke sig tilbake fra forretningen, hadde han grundet et aktieforetagende, til og med da hans nevo slet ikke hadde nogen lyst til at bygge skiber og senere overtaa forretningen. Nu levde gamle Rutland temmelig tilbaketrunkent i det vakre, gamle hus.

En meget stor og pen have som strakte sig bak huset, næsten helt ned til skibsverftene, var Verner Rutlands paradisi fra hans barndomstid. Med sin ven Rudolf Ravn og dennes søster Katty tilbragte han her alle sine fritimer. Undertiden var der ogsaa andre barn tilstede; men det hændte sjelden, for frk. Serafine Münter, en fjern slegtning av husets herre som hadde styrt hans hus i flere aar elsket ikke barn. Hun likte ikke at de tumlet sig i haven og spiste de deilige pærer og epler — skjont det var en mengde av disse deilige frugter. Tante Fine — saaledes kaldte Verner hende — hadde aller helst forvist Rudolf og Katty Ravn fra dette paradisi for barn, likesom keruben med flammesverdet en gang utviste det første menneske fra det virkelige paradisi. Men det taalte ikke den gamle Rutland, for de to søsken var barn av hans bedste ven. Og hvor meget tante Fine end i aarenes løp hadde faat ham under sin tøffel, saa forblev den gamle herre fast i dette punkt.

Saaledes var da de to søsken Ravn Verner Rutlands uadskillelige lekekammerater. Verner og Rudolf var jevnaldrende, Katty 4 aar yngre. Hun var en vakker, livlig og livsglad pike, meget overgiven og kjæk, men hjertensgod og i besiddelse av en forfriskende aapenhet og ærlighet i hele sit væsen. Hun var gode venner med alle mennesker, bare ikke med tante Fine. Denne dames antipati besvarte hun, likesom sin bror Rudolf, med aapen

Vær forsiktig med brændende fyrstikker — selv paa isen.

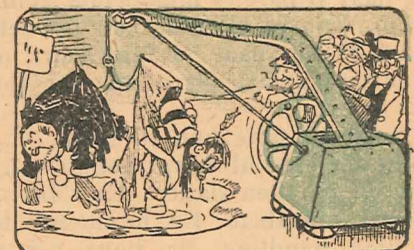
Bensintanken som er faldt ut av en forbigående automobil opdages paa isen av to foretagsomme herrer.

En av dem kommer til at kaste fra sig en fyrstikk og denne sætter ild paa den spildte bensin, saa herrene omgis av en ildring.

Varmens virkninger paa isen gjør sig gjældende: En is-ø dannes og den kantar, hvorpaa herrene falder i vandet.

Idet de blir halt op sier den ene av herrene til sin kammerat: „Fra idag av kan du bare vaage at røke pipe mer!”

De hadde nu naadd hesten og det gik i vild fart opover klippene. Men forfølgerne var like i hælene paa dem. Endelig var de helt oppe og der laa en friere vei for dem.

„Vi maa begge op paa hesten,” sa Folker og lot den fremmede stige op. I samme øieblik som han steg op paa saa han et sort hode dukke op over klippekanten og straks efter en sort arm med den røvede pistol. Folker rev revolveren ut av den fremmedes haand. Et blink, et smeld, et skrik og lyden av et menneskelig legeme som faldt om paa klippekanten. — Følker hadde rammet godt.

De to mænd red nu med stramme toiler nedover skrænten paa den anden side og baktefter dem fulgte den sorte bande med vilde skrik. Folker visste at bare hurtig flugt kunde hjelpe dem. Dyret maatte bære dobbelt byrde, men det var sterkt, og forfølgerne var tilfots.

„Jeg tror, vi er i sikkerhet,” sa den fremmede.

„Hvis vi ikke hadde dræpt en av dem, vilde vi være endnu sikrere. Jeg anser det for en list at de nu tilsynelatende holder sig tilbake.”

Han skulde faa ret. De to mænd var allerede kommet lykkelig og vel op fra fjeldkloften og red nu over det frie steppeland. I det fjerne saas allerede Folkers farm; men da pep der pludselig fra et bakhold en kule over deres hoder.

„Jeg er rammet,” mumlet Klaus og vaklet i sadlen.

Den fremmede vendte sig forskrækket om og saa ind i sin redningsmands bleke ansigt. Med et dumpt utrop av skrek sprang han av sadlen for at støtte ham. Folker gled ned paa jorden.

„Det er ikke saa-galt,” sa han halvhoit og bet tændene sammen, „jeg vil bare overfor denne bande gi det utseende av at jeg er død. Da er de tilfreds. De vover sig ikke ut paa sletten. Vær saa snil at avfyre revolveren tre gange i luften — det er et tegn til mine folk — de vil høre det og komme hit.”

Den fremmede — som var Verner Rutland — gjorde som Folker hadde sagt, og neppe var skuddene avfyrt, før det blev levende paa farmen. Folkers tjenere kom i vildt løp; men aller først kom Sanna farende paa sin pony. Et øieblik var det som om hun blev ræd ved synet av Verner Rutland, men da saa hun faren ligge paa jorden og med et hjerteskjærende skrik hoppet hun av ponyen og kastet sig paaknæ ved siden av faren.

„Far, kjære far — hvad er det?”

Folker samlet al sin kraft og smilte.

„Vær ikke ræd, Sanna — det er ikke noget — bare et streifskud,” sa han lavt, og idet han pekte paa Verner, tilføide han: „Vor gjest mit barn — landsmand.”

Saa besvimte han.

I hjælpeløs angst saa Sanna op paa Verner.

„Vi maa bringe ham i hus, mit barn, og faa fat paa en doktor,” sa Verner Rutland

dypt rystet. I sine korte skjorter saa Sanna ut som et barn.

Efter at Sanna hadde overvundet den første skræk, viste hun sig tapper som en liten heltinde. Intet unyttig ord, ingen klagelyd kom mer over hendes læber. Hun var bare svært blek, og i de sky øine som undertiden streifet Verner Rutlands mørke ansigt laa en grænselos angst for den elskede far.

II.

I flere uker svævet Klaus Folker mellem liv og død, og i al denne tid vek ikke Verner Rutland fra hans leie. Han tænkte ikke paa at forlate sin redningsmand, for han bestemt visste, om han vilde leve. Doktoren som ogsaa var tysk og til alt held opholdt sig i missionshuset, som laa et par timers vei derfra, hadde konstateret at kulen hadde streifet Folkers lunge.

Sanna og Rutland pleide den syke med stor omhu og opofrelse. Sannas frygt for Verner forsvandt litt, da hun saa hvor nær den unge mand tok sig av farens sygdom. Han hadde fortalt hende hvor nær han hadde været døden og at bare hendes fars mod og uforfærdethet hadde reddet ham. Han beklaget dybt at Folker nu istedetfor ham var blitt et offer for banden som han hadde hvervet til forer og til at bære hans bagage, men som hadde overfaldt og plyndret ham.

„Uten din fars mellemkomst vilde jeg forlængst ha været død,” sluttet han sin beretning.

Da feberen endelig forsvandt, og den syke var kommet til bevissthet igjen, hadde Verner ofte anledning til at lægge merke til det inderlige forhold mellem far og datter. Men der utspandt sig ogsaa i disse uker et trofast venskap mellem de to mænd som hadde lært hverandre at kjende i farens stund.

Rutland kunde ikke vise sig taknemlig nok overfor den mand som hadde reddet ham ut av den sikre død og som selv var blitt dødelig saaret av den grund. For hver dag som gik blev Sanna ogsaa mer fortrolig med Verner Rutland, da hun saa hvor meget faren holdt av ham. Hendes unge hjerte sluttet sig i barnslig hengivenhet til den fremmede mand og hun kaldte ham nu efter hans ønske „onkel Verner”.

Nogen dager efter Verner Rutlands redning hadde Folkers folk lett efter den fremmedes bagage oppe i fjeldkloften. Men de fandt ikke andet end nogen papirer og instrumenter. Men dette var netop det viktigste for Verner, for papirene indeholdt videnskabelige optegnelser om hans næsten tilendebragte reise. Han hadde været to aar underveis og

hadde bare villet la sig fore til Vindhuk for at tiltræ hjemreisen.

Verner Rutland blev over to maaneder paa sin nye vens farm. Da Folker blev bedre, fortalte han sin unge gjest om sine planer og forhaabninger for fremtiden og om sin længsel efter at komme tilbake til sit fædreland med sin datter. Ogsaa Verner gav sin ven opplysninger om sit tidligere liv — men han talte ikke om det der hadde drevet ham bort fra hjemmet. Saa Folker trodde bare at lysten til forskning hadde fort hans gjest til disse egner. Han gav Verner mange vigtige opplysninger om land og folk, om sjeldne planter og stendannelser. Naar vennene talte sammen, var Sanna for det meste tilstede. Med tilbakeholdt aandedræt og store øine iyttet hun til Verners fortællinger om hans hjemland.

Da klappet Verner smilende Sannas nydelige, yppige haar som faldt i store krøller nedover hendes hode og i solskinn fik de en sælsom glans som modne kastanjer.

„Ja, ja, lille Sanna — du vil gjøre store øine, naar du engang kommer til Europa,” sa han saa.

Hun saa ivrig sporgende paa ham.

„Onkel Verner, faar jeg ogsaa se dig?” spurte hun spændt. Han nikket.

„Javist. Jeg glæder mig allerede til at vise dig alt det nye og fremmede, saa du kan se det med dine egne øine.”

Hun klemte hendene sammen.

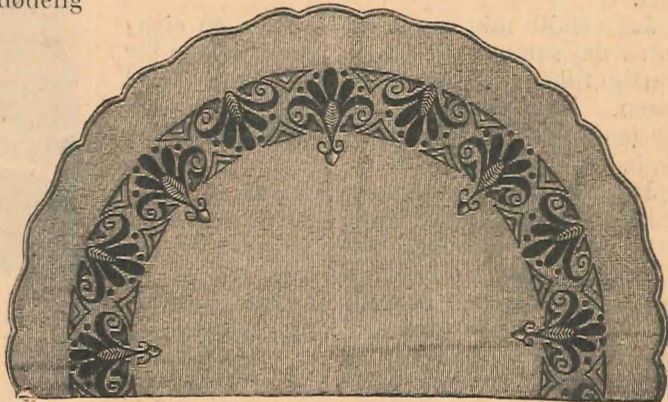
„Aa — nu glæder jeg mig dobbelt til at komme hjem. Far, hvor længe vil det endnu vare?”

(Fortsættes).

15de haandarbeide.

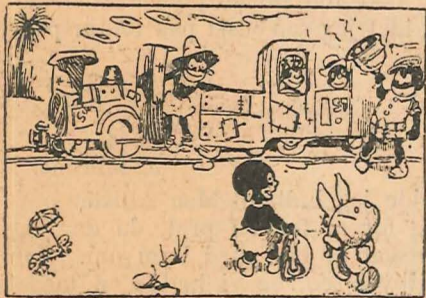
Rund serviet med let broderi.

Den omlrent 60 cm. store serviet av gulaglig lin syes med platsom i vakre, brogede farver og avsluttes med tunger. De store figurer broderes med kobberfarvet garn, hvortil føies smaa, friskgrønne deler. Midten av disse figurer dannes av hvite krydssting som omstlutes av lila kontursting. De bekantede figurer be-

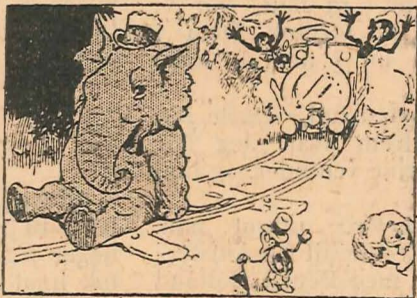

staar av gule kontursting med smaa, lila platsømdeler. Plettene syes med gul platsøm. Materiale: Paategnet linstof og garn, pris kr. 9,00 gjennem „Nordisk Mønster-Tidende's" broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" paa side 28.

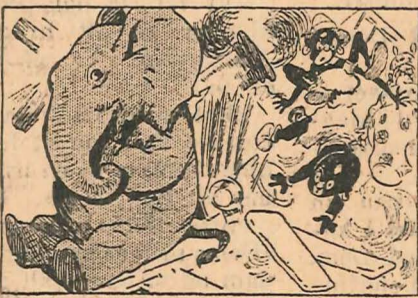
En tur med Timbuktu-ekspressen.

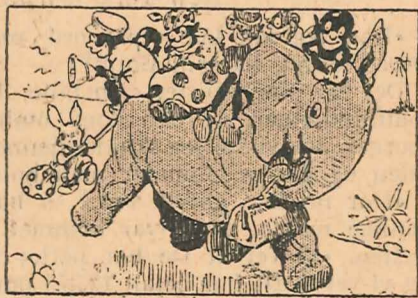
„Skynd dig, Bob,” sa Bimbo til sin tamme kanin, „ellers kommer vi ikke med toget! Det har pepet allerede!” Saa tok de benene paa nakken og klarste at komme lykkelig og vel ind i en første-klasses kupé i Timbuktu-ekspressen.

Nu gik det i strykende fart gjennom det afrikanske landskap. Men dyrene dernede hadde øiensynlig endnu ikke vænnet sig til denne moderne indretning, og som de kjørte bortover fik de øie paa en stor elefant som sat paa skinnene.

Dyret blev ikke videre imponert av det fremilende tog. Et skøieragtig blink i øiet (se billedet) tydet paa det. Nok av det: elefanten blev sittende, og før de kunde faa bremsen var ulykken skedd, og ekspressen og den tykhudede støtte sammen.

Elefanten holdt, men toget blev smadret! Heldigvis var det en godmodig elefant som ikke tok puffet ilde op. Tvertimot: den lot de fortumlede passagerer sætte sig op paa dens brede ryg og agerte Timbuktu-ekspress for resten av veien.

En smuglerhistorie.

Efter William Hope Hodgson.

Zürick den 17. januar.

«Hvis jeg bare hadde været saa fornuftig at bli paa landjorden da jeg var gut og spilt fiolin og floite, saa hadde jeg været en holden mand nu,» sa jeg idagmorges til styrmanden.

Jeg er paa vei over til New York fra Amsterdam hvor jeg hadde gjort en liten privat forretning. Jeg hadde kjøpt seks perler til den respektable sum av 12,375 pund sterling til en juveler, en god ven av mig i New York.

Nu blir min oppgave den at skaffe dem over til ham uten at betale told. Uheldigvis er jeg ikke ukjent for New Yorks toldvæsen og derfor har jeg ogsaa været gjenstand for en smigrende oppmerksomhet fra dets spioner her som stadig holder øie med juvelsalget i Amsterdam og andre steder.

Paa grund av denne spionage var jeg meget forsiktig med mine transaksjoner med kjøbmanden i Amsterdam. Jeg telefonerte til ham fra en automat og opgav først mit navn etter at han hadde git mig sit, hvorefter jeg bad ham møte mig paa Dampladsen ved slotssiden — ikke over ved kafeene. Her fandt jeg ham ogsaa, tok ham med i en automobil og sa til chaufføren at han skulde kjøre til mønstermeieriene.

Da vi naadde dit var vi blit enige om handelen, og jeg hadde betalt ham ovennevnte sum. Jeg fik perlene og handelen var avsluttet.

«Her gaar jeg av,» sa jeg og ropte stop til chaufføren, hvorefter jeg steg ut. Men idet chaufføren skulde kjøre videre stak den elendige kjøbmand hodet ut og ropte:

«Lykkelig reise, kaptein, det skulde glæde mig om De slap godt igjennem tolden.»

«Ta hodet til Dem, og det litt fort, dumrian,» ropte jeg.

Han saa meget forskrækket ut, og saa tyk han var fik han allikevel hodet til sig i en fart.

Jeg vendte mig rundt og fik frem en sigaret; i det samme saa jeg en mand trække sig hurtig tilbake til en liten butik som laa i gaten. Der var noget mistænkelig i det, og jeg hadde en ubestemt fornemmelse av at jeg kjendte ham.

Jeg gik bort til butikken. Det var en av de sedvanlige hollandske antikvitetsforretninger, hvor der laa alleslags varer utover, og jeg stirret ind paa en bred ryg som jeg syntes jeg skulde kjende. Jeg fik et litet glimt av hans profil, og i samme øieblik visste jeg hvem han var. Det var en av toldagentene.

Men mens jeg sitter her ombord og spiller floite og fiolin, saa spør jeg mig selv: «Har han set hvem jeg sat sammen med i automobilen? For da kan jeg være sikker paa at jeg ikke faar perlene iland uten stor møie og besvær.»

Ja, gid jeg visste om han hadde set noget.

New York, den 29. januar.

«Kan jeg faa tale etpar ord med Dem i Deres kahyt, kaptein Gault?»

Det var Mac Allister som talte, den øverste toldfunktionær, da han kom ombord idagmorges. Jeg visste jeg skulde gjennom skjærilden og gik nedenunder med ham.

«Hør nu her, gamle ven,» sa han paa sin venlige maate, da vi var kommet ned i kahytten, «vi vet at De har perler med Dem, og vi vet at De har betalt 12,375 pund sterling for dem. Vær nu fornuftig og prøv ikke paa at smugle dem ind. Nu har jeg advart Dem og derfor spør jeg Dem paa embeds vegne, kaptein Gault, om De har noget som skal fortoldes.»

«Nei, min kjære ven,» sa jeg.

«Det gjør mig ondt,» utbrøt han, «for jeg har jo advart Dem, og jeg sier Dem like ut at hvis inspektøren kan faa slaa kloen i Dem saa gjør han det, og da vil De ikke bli skaa-net.»

«Undskyld mig et øieblik, Mac,» sa jeg, «jeg syntes jeg hørte nogen utenfor døren.» Med disse ord rev jeg den op, men der var ingen.

«Det var da merkelig,» sa jeg, «jeg syntes saa tydelig jeg hørte nogen.»

«Det samme syntes jeg,» sa Mac Allister og saa litt forbauset ut. «Men nu er det nok bedst at jeg gaar op og setter folkene mine til at rote efter perlene Deres.»

New York, den 3. februar.

Og det var sikkert at der blev undersøkt. Ikke saa at forstaa at jeg var ræd for at de nogensinde skulde finde stedet hvor jeg hadde

Han stak hodet ut og ropte: „Lykkelig reise, kaptein, det skulde glæde mig, om De slap godt igjennem tolden!“

gjemt perlene. Jeg behøver vel ikke at tilfoie at de ogsaa undersøkte mig selv og mit personlige tilbehør. Men de fandt ingenting.

Nu har de sat en mand til at holde vakt paa skibet for at han kan holde øie med alt som sker. Min sidste prøvelse var en pompos toldinspektør som kom ned for at ta model fra mig.

«Vi vet De har perlene,» sa han, «for vi kjender til alt hvad De foretok Dem i Amsterdam. Vi vil ha fat i dem — hvor er de?»

«Det var et likefrem spørsmål,» svarte jeg, «og De skal faa et likefrem svar. Jeg har kjøpt perlene til en av mine veninder, og hun har alt faat dem.»

«Spar Deres morsomheter,» utbrøt han. «Deres skib er kommet direkte hit fra Amsterdam og vi har holdt øie med Dem i Holland fra det øieblik De kjøpte perlene.»

«Ja, men det er skedd efterpaa,» forklarte jeg. «Jeg traf nemlig omtalte dame paa veien hit.»

«Hvad sier De?» utbrøt han. «De har jo ikke været iland noget sted, og heller ikke har

De bordet noget skib siden De forlot Europa. Hvad skal alt dette sludder bety? Der flyter da ingen damer om paa Atlanterhavet, vet jeg.»

«Jo, det gjør der,» svarte jeg. «Jeg skal si Dem, vedkommende dame var nemlig en havfrue.»

Han fór straks op og forlot mig, men jeg har faat føle virkningene av hans vrede. Første gang jeg gik iland blev jeg stanset ved toldkontoret og ført ind i et underlig rum. Der var et stort overlysvindu, og vinduer til alle sider undtagen i det ene hjørne hvor der var dannet et litet avlukke ved hjelp av et forhæng. Der stod to toldbetjenter i værelset og de anmodet mig om at gaa ind i avlukket og klæ av mig. Derefter tok de mine klær og undersøkte hver eneste tomme av dem — og saa stovlene, særlig undersøkte de hælene — men naturligvis fandt de ingenting. Derefter blev jeg røntgenfotografert, og tilsidst sa de at jeg kunde klæ paa mig igjen.

Da jeg var færdig gik jeg ut i forværelset og her fandt jeg toldbetjenten sammen med Mac Allister og fotografen. De stod og kikket paa en mængde fotografier av mit indre.

Mac Allister tok nu ordet og sa: «Det gjør mig ondt, kaptein Gault, at vi har maattet være saa nærgaaende mot Dem; men vi vet jo allesammen at De har perlene, og jeg er ogsaa sikker paa at vi skal faa fat i dem. De har bare Dem selv at takke for disse ubehageligheter, og det er ikke for vor fornoielsskyld at vi gjør os al denne uleilighet. Men hver gang De gaar iland for fremtiden maa De belage Dem paa en lignende omgang.»

«Er der flere operationer, eller kan jeg gaa nu?» spurte jeg. «Værre banditter end dere findes der ikke paa denne siden av Atlanterhavet.»

«Det gjør mig som sagt ondt, kaptein Gault, men De kan takke Dem selv for det,» svarte han. «De husker nok hvem det var som smuglet ind en hel del kostbare perler sidst han var herover i en cigar — ikke sandt?»

Alle Mændene ga sig til at le, og jeg lo med. Men midt under latteren hortest en rost fra døren som førte ut til kontoret.

«Hvad skal dette bety, Mr. Mac Allister? Staar De og gjør Dem til kammerat med den smugleren der?»

Jeg gjenkjendte straks stemmen, det var toldinspektøren, som gik sin vei da jeg kom med vittigheten om havfruen. Jeg skottet bort til Mac Allister og saa at han ærgret sig over sin foresattes opførsel. De to betjenter og fotografen bøide sig alle over fotografiene, og det var mig som svarte hans hoihet.

«Var det kanskje mig De sigtet til, min herre?» spurte jeg.

«Jeg ønsker ikke at tale med Dem,» svarte han, hvorefter han henvendte sig til Mac Allister.

«Har De undersøkt denne person?» spurte han.

„Hvis det er kaptein Gault, De mener, saa har jeg det,» sa Mac Allister ærgerlig, hvorefter han vendte sig til mig. «Jeg antar De kan gaa nu,» sa han og nikket mot døren.

«Tak!» sa jeg. «Godmorgen! Jeg beklager meget at jeg ikke har nogen perler til Dem,» tilfoiede jeg idet jeg saa visst paa toldinspektøren.

5. februar.

Iaften hadde jeg indbudt Mac Allister ombord til mig for at faa en prat, da der var noget jeg ønsket at tale med ham om. Han tok imot indbydelsen, og vi hadde en meget hyggelig aften. Han spiller ogsaa fiolin og jeg akkompagnerte ham paa floite. Mellom musikknumrene røkte vi og snakket, og det var underforstaaat at perler var tabu mellom os.

Idet han skulde til at gaa kom jeg frem

med det jeg hadde sittet og tænkt paa hele aftenen.

«Hør her, kjære ven,» sa jeg, «det er vel ikke meningen at den mand De har sat her ombord for at holde oie med mig skal ha lov til at foreta private undersøkelser i mine personlige eiendeler?»

Mac Allister blev meget forbauset og bad mig sende sturten Pelter op efter manden.

Saa snart han kom spurte Mac Allister ham meget strengt hvad det skulde bety at han gik utenfor sine instrukser. Manden svor paa at han ikke hadde gjort andet end holde oie med mig og at han ikke en eneste gang hadde været i min kahyt.

«Er De sikker paa at der er nogen som har rotet i Deres saker?» spurte Mac Allister, da manden var gaat.

«Det er let at se,» svarte jeg. «Skuffene er i uorden, og en av dem er blit aapnet med en falsk nøkkel saa den er gaat i vranglaas.»

«Ja, det maa jo være bevis nok. Men det forbauser mig, for manden er meget paalidelig, derfor blev han sat til dette arbeide. Men Deres stuert, Pelter, kunde det ikke være ham som leter etter perlene?»

„Det kan jeg næsten ikke tro, for han vet hvad han kan vente sig hvis jeg griper ham paa fersk gjerning.»

«Ja, ja, som ven vilde jeg allikevel raade Dem til at holde oie med ham. Som tolder maa jeg naturligvis si at De fortjener at smuglergodset blev stjaalet fra Dem. Egentlig vilde det ikke være underlig om alle New Yorks langfingrete personer avla Dem en natlig visit. Naa — farvel saalænge, gamle ven! Det er ikke bare behageligheter lovovertrædere moter paa sin vei, er det vel?»

Det han hadde sagt gav mig naturligvis en hel del at tænke paa. Jeg haddé slet ikke mistænkt sturten, da jeg indbildte mig at ingen uten toldvæsenet og jeg kjendte til perlene. Hvordan han hadde faat vite om dem var mig en gaade, for tolderne pleide ikke at sladde i embedsanliggender.

Pludselig kom jeg til at tænke paa første dag da Mac Allister og jeg var nede i kahytten og vi begge syntes der var nogen utenfor døren — det hadde naturligvis været Pelter.

Jeg besluttet mig til at sette en fælde for ham og gik straks igang med det. Først hentet jeg noen egg i spiskammeret, fikk deretter fat paa en stump seildukstraad, en flaske sepia og en pensel.

Eggene blaaste jeg ut og malte med sepia ordet «perler» paa hvert av de tomme eggskal. Derefter trak jeg eggene paa seilduksnoren.

Saa gikk jeg ned i min kahyt og lukket døren; men istedetfor at laase den fæstet jeg den ene enden av en lang bomuldstraad til det overste av døren, mens jeg forte den frie enden under en krok i taket og ned til min hodepute og fæstet en vaat svamp til den saa dan hang like over ansigtet mit naar jeg la hodet paa puten. Naar saa døren blev aapnet maatte svampen uundgaelig bli sænket ned i mit ansigt og vilde saaledes vække mig uten den mindste stoi. Snoren med eggene hængte jeg op paa kontakten.

Da alt var iorden stak jeg en revolver under hodeputen, da jeg jo ikke kunde vite hvordan saken vilde utvikle sig. Saa gikk jeg iseng.

Jeg vaaknet ved en ubehagelig kulde og væte i ansigtet — og straks husket jeg det hele. Uten at røre mig stirret jeg mot døren som langsomt og forsiktig blev aapnet og derefter lukket igjen, saa det var belgmørkt i kahytten. Saa hørte jeg en liste sig paa bare fotter over gulvet.

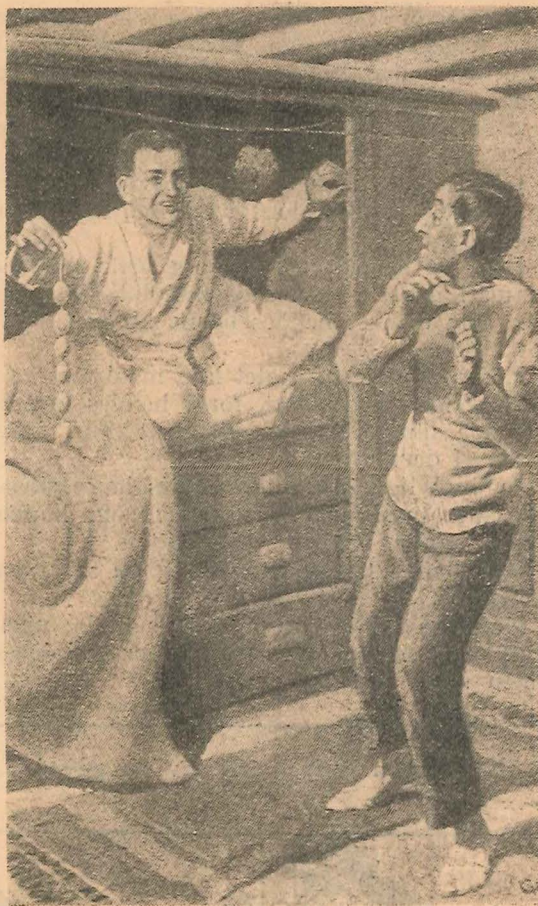
Meget forsiktig rakte jeg haanden op til kontakten og tok snoren med eggene i haanden. Pludselig følte jeg nogen røre ved mig. En haand begyndte forsiktig at løsne spænden paa min pengepose som jeg under reiser alltid bar paa selve kroppen.

Jeg ventet litt, mens jeg laa aldeles ubevægelig. Manden trodde oiesynlig at jeg hadde lagt mig til at sove med perlene om livet.

Slik laa jeg omtrent et kvarters tid, meget spændt paa hvordan manden vilde forsøke at faa pengeposen fra mig, naar han hadde løsnet alle spændene, og før han hadde løsnet den sidste spænden hadde han næsten kilt mig ihjel. Men saa begyndte den uforskammede person pludselig at kile mig ganske svakt under venstre fotsaale. Jeg maatte bite mig i læbene for ikke at le, og uvilkaarlig snudde jeg mig halvt om paa siden — det var simpelthen umulig andet.

Jeg brast i latter, dreiet om paa kontakten og satte mig op i sengen, idet jeg lot snoren med eggene dingle foran — min stuert Pelter.

Jo, det avr ganske rigte Pelter, og han var ikke værd meget i det oieblik. Han var saa hvit som en kalket væg og skalv som et aspelov. Men jeg sat og viftet med perlene for ham. De var store nok til at kunne ses!

Jeg dreiet om kontakten og satte mig op i sengen, idet jeg lot hyssingen med eggene dingle midt for næsen paa — min proviantmester Pelter.

«Se her, Pelter!» sa jeg tilsidst, «Dem kan De faa! Jeg har ventet paa Dem i hele aften,» og med disse ord holdt jeg halsbaandet bort til ham.

Han vendte sig braat rundt, sprang bort og rev døren op, for ut og smeldte døren efter sig.

Da jeg vaaknet idagmorges saa jeg at jeg ikke hadde nogen Pelter mer.

Dette begynder snart at bli for meget av det gode. Hver gang jeg gaar iland blir jeg visitert likesaa grundig som første gang. Det begynder at ta paa nervene, og nu er det ikke saa meget fortjenesten ved smuglingen som gjør mig fast bestemt paa at faa perlene igjennem som min lyst til at narre den ekle toldinspektoren.

Den 5. februar, aften.

Da jeg gikk iland idag tok jeg de seks utblaaste eggene med meg, da jeg visste at Mac Allister vilde gotte sig over maaten hvorpaa jeg hadde faat Pelter til at gaa i fælden.
«Hør jeg de seks perlene,» sa jeg, da

jeg blev vist ind i det indre værelse og med disse ord halte jeg snoren med eggene frem og holdt dem op saa Mac og toldbetjentene kunde læse hvad der stod paa eggene. De gav sig til at le, og da jeg fortalte historien om Pelter lo de endnu mer. Men allikevel undersøkte de mig likesaa grundig som før.

Da jeg skulde forlate kontoret kom inspektoren ind.

Jeg saa bort paa Mac Allister og blunket, saa gikk jeg mot døren.

«Godmorgen,» sa jeg til inspektoren som stod og stirret efter mig. «De var nok en profet allikevel, for nu har Deres folk fundet seks perler av allerstørste sort hos mig.»

«Hvad!» ropte han, og jeg saa de andre kjæmpe for ikke at le hoit.

„Hvor har De saa perlene, Mr. Mac Allister?» ropte inspektoren. «Jeg visste jo at vi skulde fange slyngelen naar vi bare undersøkte ham tilstrækkelig grundig hver gang han kom iland. La mig se dem! De er arrestert!» (dette sidste var rettet til mig). «Har De faat alle seks? La mig se dem!»

«Her er de!» sa jeg. «De er ikke netop saa kostbare, men størrelsen har de da!» Med disse ord trak jeg snoren med eggene frem og holdt den op saa han kunde beundre indskriften paa hver især.

«Tillat mig!» sa jeg og gikk bort til ham. Men da jeg vilde slynge „halsbaandet“ om halsen paa ham, mistet han helt selvbeherskelsen og tok et skritt mot mig som om han vilde slaa mig.

«Naa — De avslaar altsaa min gave?» sa jeg. «Der findes ikke taknemlighet i Dem. Ja, ja — farvel da!»

Jeg forlot dem netop som Mac Allister og de to andre brot ut i latter. Jeg kunde endnu høre dem ge, da jeg gikk paa spurvognen og kjørte ind til byen.

Da jeg gikk ombord igjen samme aften møtte jeg Mac Allister.

«De skulde ikke ha gjort det, gamle ven,» sa han. «Vi lo saa vi holdt paa at faa et anfall, og etterpaa fikk vi en ordentlig overhaling av inspektoren.»

«Det gjør mig ondt,» sa jeg. «Hvor bor han? Jeg skal skrive et brev og prøve at blødgjøre ham.»

Jeg fikk adressen og skrev følgende brev:

„Høstærede hr. inspektør!

«Jeg føler jeg bør gi Dem en undskyldning, fordi jeg opførte mig litt for dristig overfor Dem. Som tegn paa at jeg angret, ber jeg Dem motta medfølgende smykseskrin, hvis indhold sikkert vil interessere Dem. Der ligger de samme seks egg som jeg litt ucere­monielt tilbød Dem idag. Hvis De ser noie paa dem vil De opdage at de er skaaret over paa midten med en barberkniv og derefter kittet noiagtig sammen saa det ikke kan sees. Hvis De saa gjør Dem den uleilighet at aapne et av skallene saa vil De heftet til snoren som gaar gjennom skallene finde en liten klump voks, og undersøker De denne nøiere finder De en fordypning som kan være dannet av en pille, en ert eller — en perle.

En lignende fordypning findes i hvert av de seks voksklumper.

Behøver jeg at si mer for at overbevise Dem om at intet var mig fjernere end at drive spektakkel med en mand av Deres anseelse og i Deres alder.

Jeg tør be Dem beholde juvelskrinet og eggeskallene. De har to ganger gjort sin nytte. Det skulde glæde mig at vite at denne min undskyldning vil bli husket længe efter at den uværdige giver er glemt.

Jeg forblir med hoiagtelse

Deres ærbødige

G. Gault.

Den lille ægyptiske prinsesse.

Av Albert Arcemant.

Autoisert oversættelse av Josephine Aarbye.

Den elegante lystyacht gled let og majestætisk over det dypblaa hav og kjølvandet stod i en ret stripe. De store, hvite seil var fuldt utspilte av vinden og paa topmasten smeldte et litet, rodt flag med en gylden stjerne imidten.

En syttenaarig ægyptisk prinsesse hælder sig utover rælingen og betrakter den vide horison og drømmer . . .

„Ketty,” hvisker hun med sin trøtte stemme som er egen for hende, „Ketty, hvor langt jeg dog allerede er fra mit fædreland! Igaar stod jeg paa terrassen ved mit palads, og netop i denne time viste jeg dig kvindene som var indhyllet i sine slør og kom og gikk som skygger og fylde dem i Nilens vand.

Midt i floden svømmet de korthornede bøfler lydløst omkring — og husker du, hvor vi møret os, naar en av dem pludselig blev rødde for en flok uskadelige pelikaner?”

„Ja det husker jeg,” svarte den engelske guvernante, idet hun bøiet sig fremover og trak det lille sjal som vinden lekte med, over den lille prinsesses skuldrer.

„Idag styrer vi for fulde seil mot Marseille, og om nogen dage er vi i Paris. Ketty, fortæl mig, hvorfor vi har begit os paa denne reise. Alle disse begivenheter forekommer mig saa merkelige.”

„Indeed! Poor darling; jeg finder dig pludselig saa sørgmodig. Din far venter jo paa dig i Paris og der venter jo ogsaa lykken paa dig. Tænk paa, at du skal dit for at forestilles for ham som skal bli din mand. Frankrike er hjemstedet for de galante egtemænd, og hvilke fortryllende ord vil ikke din tilhviske dig!”

„Synes du, at jeg bør bo i Paris?”

„Ja lille prinsesse, der vil du finde lykken.

Det er mindst tiende gang, at du gjør mig dette spørsmål. Hvorfor spør du mig?”

„Jeg er ræd, at man ikke kan leve langt borte fra sit fædreland. Min horison har aldrig rakt lenger end til der, hvor mine slanke pyramider hæver sig. Det forekommer mig, at jeg altid maa ha den vakre Nil at se paa bestandig.”

„Tror du, at du vil savne det saa meget? . . . Du er endnu saa barnagtig . . . Se paa maakene som har fulgt os siden vi begynde vor reise . . .”

Paa en moderlig beskyttende maate peker Ketty paa de hvite fugler som netop nu med utspilte vinger dykker et halvt snes meter bakenfor for at opfange de matrester, som kokken har kastet ut i det skum, som yachstens kjølvirvlet po.

„Disse maaker har revet sig løs fra de ægyptiske kyster for at følge med os. Hvad bryr de sig om dine vakre mosketaarner; de drar dit, hvor skjæbnen fører dem.”

„Hvad betyr det, Ketty?”

„Det betyr simpelthen, at den lille prinsesse skal følge kjærligheten overalt, hvor den vil føre hende hen, saaledes som maaken lar sig lede av skjæbnen.”

„Jeg skulde ønske, at du hadde ret! Snille Ketty vil du servere teen i min kahyt . . .!”

Guvernanten fjernet sig langsomt, og da den unge pike blev alene lænet hun sig utover rælingen.

Hun lot fingrene som nylig lekte med et amulethalsbaand hvile, og hun lot det hvite slør som dækket hendes brune kinder flagre for vinden.

Med spænding betragtet hun maakenes lek. Hun sendte Ketty bort, fordi hendes tanker var saa uklare og merkelige, at hun ikke turde gi dem uttrykk i ord.

Ja, hun lignet de fugler, hvis hæse skrik lød som trossenes skurren og som hadde holdt hende vaaken hele natten.

Hun hadde tænkt det selv, og nu sa ogsaa Ketty det.

Maakene kredset over hendes hode; naar man ser dem saaledes i flok, ligner de i deres dalen store snefnug.

Midt i flokken opdager den lille prinsesse en maake som er meget mindre og hvitere end de andre, og hun synes det er morsomt at sammenligne dens skjæbne med sin egen.

Naar man gir fantasien frit spillerum farer den hurtig avsted!

Den lille prinsesse tænker sig maaken langt nede i Nedre-Ægyptens kanaler, hvor den sandsynligvis er født, og paa Deltas oversvømmede enger, hvor den vel har prøvet sine vinger, før den styrte utover Middelhavets bølger . . .

Reisen fortsættes.

„Ketty, du har ret. Fuglene forlater rolig de lunde, hvor den blomsterduft er som de holder mest av. De smaa ægyptiske prinsesser kan gjøre som fuglene. Hvis himlen er fuglens fristed, saa er kanske kjærlighetens prinsesses. Men hvad bærer fremtiden i sit skjød? Det er et mysterium som ingen kan gjennemskue. Og jeg vilde dog saa gjerne vite, hvilken mottagelse der venter mig. Jeg kjender intet til kjærlighet som min lille maake ikke kjender Frankrikes land. Det er første gang, at vi to er ute paa reise, og vil maalet svare til alt det vi har tænkt os? Kan man ustraffet forlate sit fædreland?”

Ketty som ikke har nogen forstaaelse av alle de følelser og den overtro, som fylder en liten østerlandsk kvindes sjæl, svarer alltid paa hendes spørsmål med følgende ord:

„Jeg kan forsikre dig, at du blir lykkelig.”

Fra yachten har man i nogen timer kunnet se Frankrikes kyster, og om en liten stund vil de gli ind i Marseilles havn.

Seilene er tat ned, og maakene har spredt sig for alle vinder, saasart man fik land isigte.

Bare den mindste og hviteste følger trofast med baaten, og den flyver endog foran den. Man forstaar, at den med opbyden av alle sine kræfter higer mot det land, som er nyt og ukjent for den.

Naar man faar besøk av en giraf.

Giraffer pleier i almindelighet at holde til i Afrika og i zoologiske haver. Men sommetider spaserer de ogsaa rundt i gatene i europæiske byer — hvis man da tør tro billedet over disse linjer.

Og det kan sannelig være ubehagelig nok faa besøk av en slik langhalslet, grøntspisende gjest. Den skaaner hverken blomsterpottene hos manden i første etage eller middags-blomkaalen hos dem i anden.

Selv krokusløkene hos den unge manden i tredje etage maa vandre den lange vei fra giraffens gap ned til dens mave. Heldigvis er folkene som bor paa kvisten aarvaakne og staar parat med en kost . . .

. . . hvormed de øiensynlig hadde tænkt at feie giraffen væk. Uheldigvis blev dyret saa forskrækket ved det, at det blev kvistetagen som blev feiet væk istedet. Giraffer kan være høist besværlige gjester!

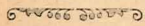
„Aa, hvor jeg vil holde av min forlovede,“ hvisker den lille prinsesse som blir opflammet av fuglens utholdenhet.

Pludselig lyder et msæld, haardt som et piskeslag.

En jæger ved havnen har skutt maaken og den falder ned i vandet, men den flyter saa længe paa vandflaten, at man kan se en blodig flek paa dens bryst.

„Like i hjertet!“ hvisker den lille prinsesse og falder hulkende Ketty om halsen . . .

Hele natten graat hun og hun begyndte først at bli rolig den næste dag efterat hun hadde git ordre til, at hendes yacht skulde seile like tilbake til Ægypten.

Spisesedlen.

En enkelt ret til 100.000 kr. Keiser Caligulas middag til 1½ mill. k.r Østers sangfugletunger og snegler.

En av de hyppigst gjentatte ting i vor tid er at de fleste spiser for meget, og at flere dør av for megen end av for litet mat. Nu heter det jo, at et menneske behøver saa og saa mange „kalorier“ for at holde livsfunktionerne vedlike, og næringsfysiologerne har utarbeidet skematiske tavler, der i tørre tal fortæller hvor mange gram egghvite, kulhydrater osv. vi behøver for at holde maskineriet igang. Alt derutover er av det onde. Bordets glæder banlyses aldeles av visse læger, hvis løsen for sundhet og et langt liv heter: Spar-

tansk levevis og tarvelig føde. Husmandskosten er kommet paa mode, og kokekunsten, som utviklet sig fra simpel kokning i lerkar og ristning over spid til en virkelig kunst, holder nu paa at synke ned i rang med det haandverksmessige arbeide. Tidligere var det anderledes. Da lønnes en fremragende kok fyrstelig, og der anvendtes ofte uanede summer paa et festmaaltid.

Romerne satte stor pris paa bordets glæder, og de rigtige romerske gourmets eller snarere gourmands spiste ustanselig. Selv under det daglige bad nød de forfriskninger og fortærte de mest utsøkte delikatesser. Tiberius tilbragte en gang halvandet døgn ved en banket, og Julius Cæsar gav i aar 39 f. Kr. et gjestebud for 4000 adelsmænd, hvilket trak ut i tolv dager. De summer der betaltes for delikatesser var, selv efter nutidsforhold, ofte umaadelige. Keiser Domitian skal saaledes ha kostet 100.000 kr. i vor mynt paa en enkelt ret tillaget av sjeldne sangfugles tunger. Nero vites at ha ofret henvend en halv million paa en enkelt ret. Hvad den bestod i meddeler overleveringen ikke, men beretningen om Cleopatra, der lot en uvurderlig perle oppløses i vin for at gjøre indtryk paa Antonius, gir os et fingerpek. Caligula saa heller ikke paa utgiftene naar det gjaldt om at by sine venner til fest, hvad en middag til 1½ million kr. noksom vidner om. Cicero vites at ha betalt en nubisk kjøbmand henvend 200.000 kr. for et rikt utskaaret og indlagt bord til en spisestue. Man ser herav, at ikke alene rettene, men ogsaa de omgivelser hvori de indtoges skulde være kostbare. Nero brukte over 3 mill. kr. til at utsmykke sin spisesal. Væggene og taket i dette „gyldne hus“ var dækket med utskaaret elfenben.

Østers ansaaes som en særlig delikatesse av de romerske spisekunstnere. De indførtes fra Britan-

nien, indpakket i mos. En av Hadrians yndlingsretter var en ruskomsnusk av paafuglehjerner, natertgaltunger og rogn av sjeldne fisk.

I middelalderen syntes det mer at være mængden end kvaliteten av spisene der var det avgjørende. Der er neppe nogen tvil om at man dengang spiste meget rikeligere end nu.

Den store feltherre Condé serverte i 1650 en souper for Ludvig den Fjortende til 150.000 kr. Potemkin gav i 1791 en middag i Petrograd, der kostet ham 400.000 kr.

Man skulde tro at revolutionsmændene var av mer tarvelige vaner, men Danton er motbeviset herpaa. Han gjorde nemlig ved en leilighet en banket, hvor hver kuvert kostet 400 franks.

Man har en anekdote, der priser modet hos den første som spiste en østers. Men hvor langt større dristighet har det ikke krævet at gaa i lag med en snegle? Sneglen er en av de allerældste delikatesser. Omtrent 100 aar f. Kr. var det allerede almindelig i Rom at at holde spiselige snegle i et indelukke i jorden, hvor de smaa bløddyr fodredes med mel og kokt vin, indtil de var tilstrækkelige fete. I Frankrike var det især i Bourgund, hvor sneglen ansaaes som en overmaade delikatesse, og det var derfra den bragtes til Paris. Det er hovedsagelig den hvite snegl — *Helix pomatia* —, som staaer paa den franske og amerikanske gourmets spiseseddel. Denne snegl hører egentlig til fisken, skjønt den ikke lever i vandet. Som fisk blev den ogsaa anset i Østerrike under fastetiden i ældre dager og var derfor en av de mest søkte spiser de dager, da der ikke maatte fortæres kjøt.

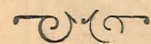

Fig. 1. Fig. 2.

I. Som fortsættelse av tegningen til nogen lette havemøbler i nr. 32 1919, bringes her tegninger til etpar stoler.

De fire lægter til ben skjæres til, og der stemmes og skjæres indsnit, i bakbenene som vist i fig. A og i forbenene som vist i fig. B. Denne stol lages efter samme princip som bænken i foregaaende nummer, og sætet kan være en hel flate eller av lister med 1 a 2 cm.s mellemrum.

Fig. 3.

Fig. 4.

Fig. 1. Fig. 2.

II. I denne stol skjæres listene, som skal forbinde de fire ben, i gering, som den lille fig. 4 viser. Likeledes vil det her være heldigst hvis sætet er helt tåt, altsaa en hel flate.

Fig. 4.

MODEL.

MODEL.

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 cm. 0 6 12 18 24" 2 ar.

Nogen lette havemøbler (stole).

Smaa skygebilleder.

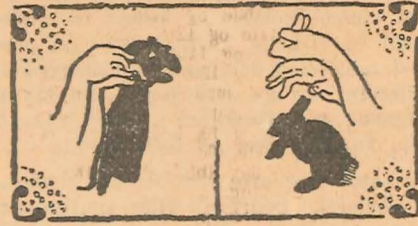
At lage skygebilleder er et av de mest interessante og letteste „haandverk“, som findes. Det kræver ikke andet av sine utøvere end en lampe, et stykke hvitt papir som fæstes paa en væg, samt vedkommendes hænder. Og hvad er man saa ikke istand til at fremtrylle paa det hvite papir!

Vil man danne et fuglehode, holder man armer og hænder som vist paa figur 1 tilvenstre med den ene albue hvilende i albuleddet paa den anden arm og med høire haands ringfinger og langmand stukket ned mellem pekefinger og tommelfot paa venstre haand.

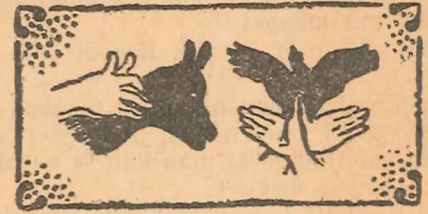
En kanin får man frem ved at holde hænderne som vist paa fig. 1 tilhøire, idet venstre haand er drejet om og med hver sin bakside hviler paa høire overside med fingrene i de antydede stillinger.

Vil man fremstille et æselhode, holdes hænderne som vist paa figur 2 tilvenstre, idet ørene dannes av

Meget malerisk tar en ørn sig ut som skygebillede: og dertil er den overmaade let at lage. Paa

Figur 1.

Figur 2.

de to tommelfingrer, og øiet faas ved at kroke pekefingeren paa høire haand litt.

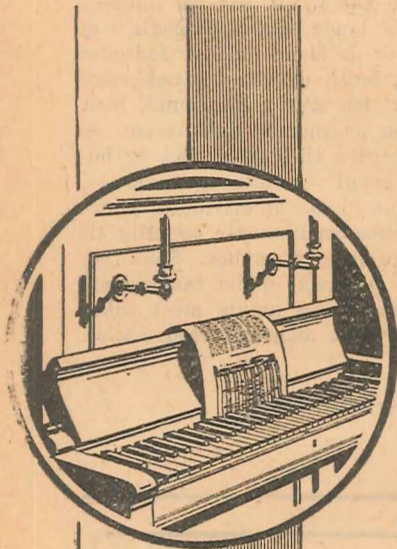
figur 2 tilhøire er haandstillingen vist saa tydelig, at en nærmere forklaring er overflødig.

Noter som enhver kan spille.

„Der aander en tindrende sommerluft.“

Melodi av H. Kjerulf.

Tekst av A. Munch.

Der aander en tindrende sommerluft. Her danser jeg med dig i den blålige duft af sommerens blomster. Der aander en tindrende sommerluft. Her danser jeg med dig i den blålige duft af sommerens blomster. Der aander en tindrende sommerluft. Her danser jeg med dig i den blålige duft af sommerens blomster.

Denne note anslaaes paa 4de hvite tangent tilvenstre.

Denne note anslaaes paa 2den hvite tangent tilvenstre.

Hvad der interesserer damerne.

Knippet mellemverk, 5 cm.

(Hertil hører bill. 1-3.)

Mellemverket udføres med gulhvit kunstsilke og knippes med 12 p. (par kniplepinder) saaledes:

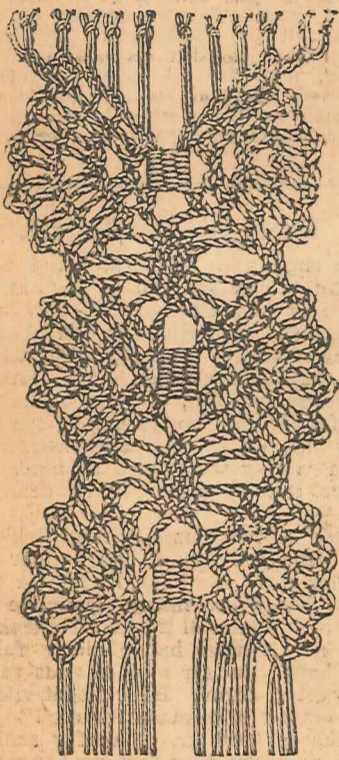
1. Hvert af hullene a til m paa kniplemonstret bill. 3 anbringes 1 p. Man begynder med hoire tunge, 1 dbisl. (dobbeltslag) med 11te og 12te p. (naal 1), 1 dbisl. med det samme p., 1 dbisl. med 10de og 11te p. (naal 2), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 9de og 10de p. (naal 3), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 8de og 9de p. (naal 4), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 7de og 8de p. (naal 5), 1 dbisl. med samme p.

Nu begynder man paa venstre tunge, som knippes slik:

1 dbisl. med 1ste og 2det p. (naal 6), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 2det og 3die p. (naal 7), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 3die og 4de p. (naal 8), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 4de og 5te p. (naal 9), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 5te og 6te p. (naal 10), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 1ste og 2det, 2det og 3die, 3die og 4de, 4de og 5te p. (naal 11)

Bill. 1. Knippet mellemverk, 5 cm. bredt.

Bill. 2. Arbeidsprøve til det kniplede mellemverk bill. 1.

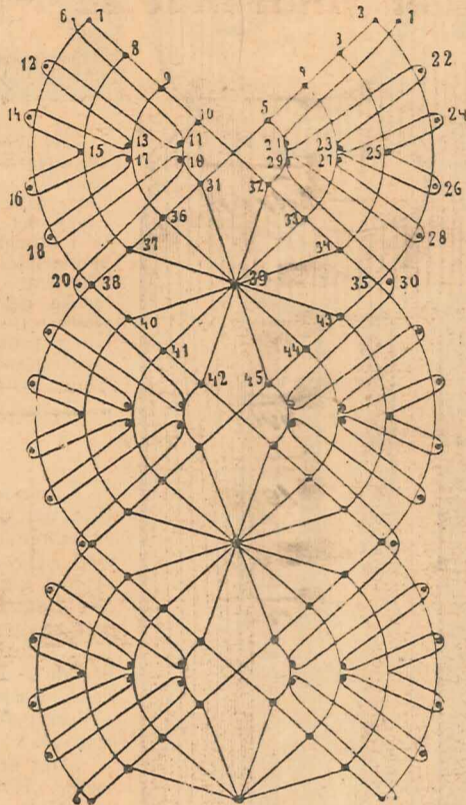
11), dbisl. med 1de og 5te, 3die og 4de, 2det og 3die, 4de, 2det og 3die, 1ste og 2det p. (naal 12), dbisl. med 1ste og 2det, 2det og 3die, 3die og 4de p. (naal 13), dbisl. med 3die og 4de, 2det, 2det og 3die p. (naal 15), dbisl. med 2det og 3die, 1ste og 2det p. (naal 16), dbisl. med første 2det, 2det og 3die, 3die og 4de p. (naal 17), dbisl. med 3die og 4de, 2det og 3die, 1ste og 2det p. (naal 18), dbisl. med 1ste og 2det, 2det og 3die, 3die og 4de, 4de og 5te p. (naal 19), dbisl. med 4de og 5te, 3die og 4de, 2det og 3die, 1ste og 2det p. (naal 20), 1 dbisl. med 1ste og 2det p.

Nu knippes hoire tunge færdig: Dbisl. med 11te og 12te, 10de og 11te, 9de og 10de, 8de og 9de p. (naal 21), dbisl. med 8de og 9de, 9de og 10de,

10de og 11te, 11te og 12te p. (naal 22), dbisl. med 11te og 12te, 10de og 11te, 9de og 10de p. (naal 23), dbisl. med 9de og 10de, 10de og 11te, 11te og 12te p. (naal 24), dbisl. med 11te og 12te, 10de og 11te p. (naal 25), dbisl. med 10de og 11te, 11te og 12te p. (naal 26), dbisl. med 11te og 12te, 10de og 11te, 9de og 10de p. (naal 27), dbisl. med 9de og 10de, 10de og 11te, 11te og 12te p. (naal 28), dbisl. med 11te og 12te, 10de og 11te, 9de og 10, 8de og 9de p. (naal 29), dbisl. med 8de og 9de, 9de og 10de, 10de og 11te, 11te og 12te p. (naal 30), dbisl. med 11te og 12te p., 6te og 7de p. snos 1 gang.

Man hekler med 6te og 7de p. til midten er fyldt, 1 dbisl. med 5te og 6te p. (naal 31), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 7de og 8de p. (naal 32), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 8de og 9de p.

a b c d e f g h i k l m

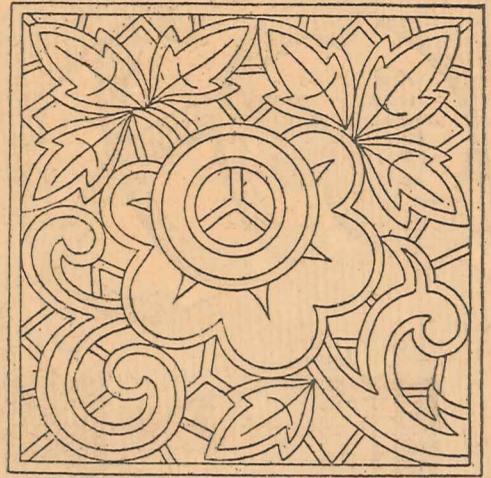

Bill. 3. Kniplemonstret til mellemverket bill. 1.

(naal 33), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 9de og 10de p. (naal 34), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 10de og 11te p. (naal 35), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 4de og 5te p. (naal 36), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 3die og 4de p. (naal 37), 1 dbisl. med samme p., 1 dbisl. med 2det og 3die p. (naal 38), 1 dbisl. med samme p.

Nu knippes edderkoppens: 6te og 7de p. snos 3 gange, 1 lrsl. (terretslek) med samme p., 5te p. snos 3 gange, 1 lrsl. med 7de og 8de p., 1 lrsl. med 6te og 7de p., 1 lrsl. med 5te og 6te p., 8de p. snos 3 gange, 1 lrsl. med 7de og 8de p., 1 lrsl. med 6te og 7de p., 4de p. snos 3 gange, 1 lrsl. med 4de og 5te p., 1 lrsl. med 5te og 6te p., 9de p. snos 3 gange, 1 lrsl. med 8de og 9de, 7de og 8de samt 6te og 7de p. (naal 39), 1 lrsl. med 6te og 7de p., 1 lrsl. med 6te og 5te, 5te og 4de, 7de og 8de, 8de og 9de p., 1 lrsl. med 6te og 7de p., 1 lrsl. med 5te og 6te, 7de og 8de p., 1 lrsl. med 6te og 7de p., 4de p. snos 2 gange, 1 dbisl. med 3die og 4de p. (naal 40), 1 dbisl. med samme p., 5te p. snos 2 gange, 1 dbisl. med 4de og 5te p. (naal 41), 1 dbisl. med samme p., 6te p. snos 2 gange, 1 dbisl. med 5te og 6te p. (naal 42), 1 dbisl. med samme p., 9de p. snos 2 gange, 1 dbisl. med 9de og 10de p. (naal 43), 1 dbisl. med samme p., 8de p. snos 2 gange, 1 dbisl. med 8de og 9de

p. (naal 44), 1 dbisl. med samme p., 7de p. snos 2 gange, 1 dbisl. med 7de og 8de p. (naal 45), 1 dbisl. med samme p., man fortsætter fra * til *.

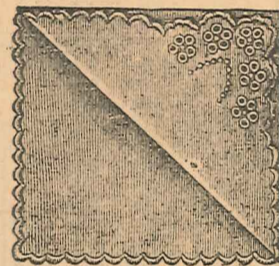
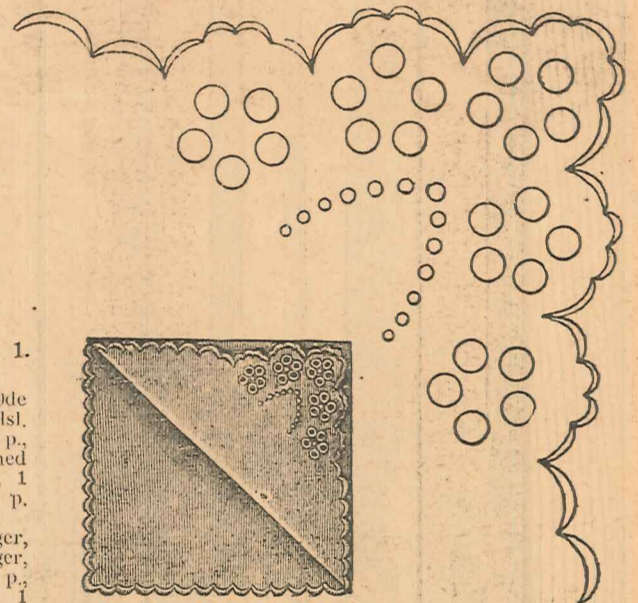

Firkant i venetiansk broderi til servietter, løpere osv. Naturlig størrelse.

Lommetørklæ med engelsk broderi.

(Hertil hører bill. 4 og 5.)

Paa hvid lerret eller batist broderes dette pene lommetørklæ, hvis størrelse kan indrettes efter be-

Bill. 4. Lommetørklæ med engelsk broderi. (Hertil hører bill. 5.)

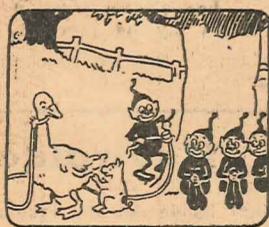
Bill. 5. Mønster til lommetørklædet bill. 4. (Virkelig størrelse.)

hag. Efter bill. 5 overfører man mønsteret paa stoffet. Modellen bill. 4 er 31 cm. i kvadrat.

Da hustrøldene var ute og spaserte med en gaas de hadde laant og faldt isøvn underveis.

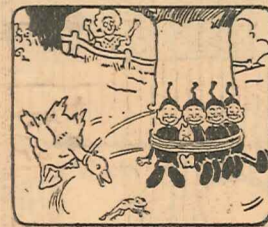
1. „Hvad sier dere til om vi tok den deilige fete gaasen med ut for at spasere en tur?“ sa en av de smaa hustrøldene. „Det skulde være ordentlig morsomt,“ svarte den lille husgrisen. „Men hvis den nu ikke vil —?“

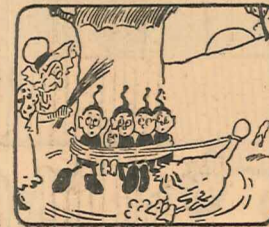
2. „Vil?“ sa hustrøldet. „Det er der ingen som spør den om.“ Saa bandt han en snor om halsen paa gaasen og de gik alle ind i skogen. Her satte de sig ved et stort træ og gaasen blev bundet fast til en gren.

3. Det var en forferdelig varm dag og da hustrøldene hadde sittet litt og set paa gaasen som sparkulerte noksaa pent omkring i sin tjør, faldt de isøvn. Da kom der en liten frosk hoppende. „Hvad er du for en?“ sa gaasen.

4. „Du kan jo prøve at fange mig,“ sa frosken og saa hoppet den. „Fange dig?“ sa gaasen overlegent. „Du indbilder dig vist noget!“ Saa ga den sig til at løpe efter frosken, rundt og rundt træet . . . rundt og rundt igjen.

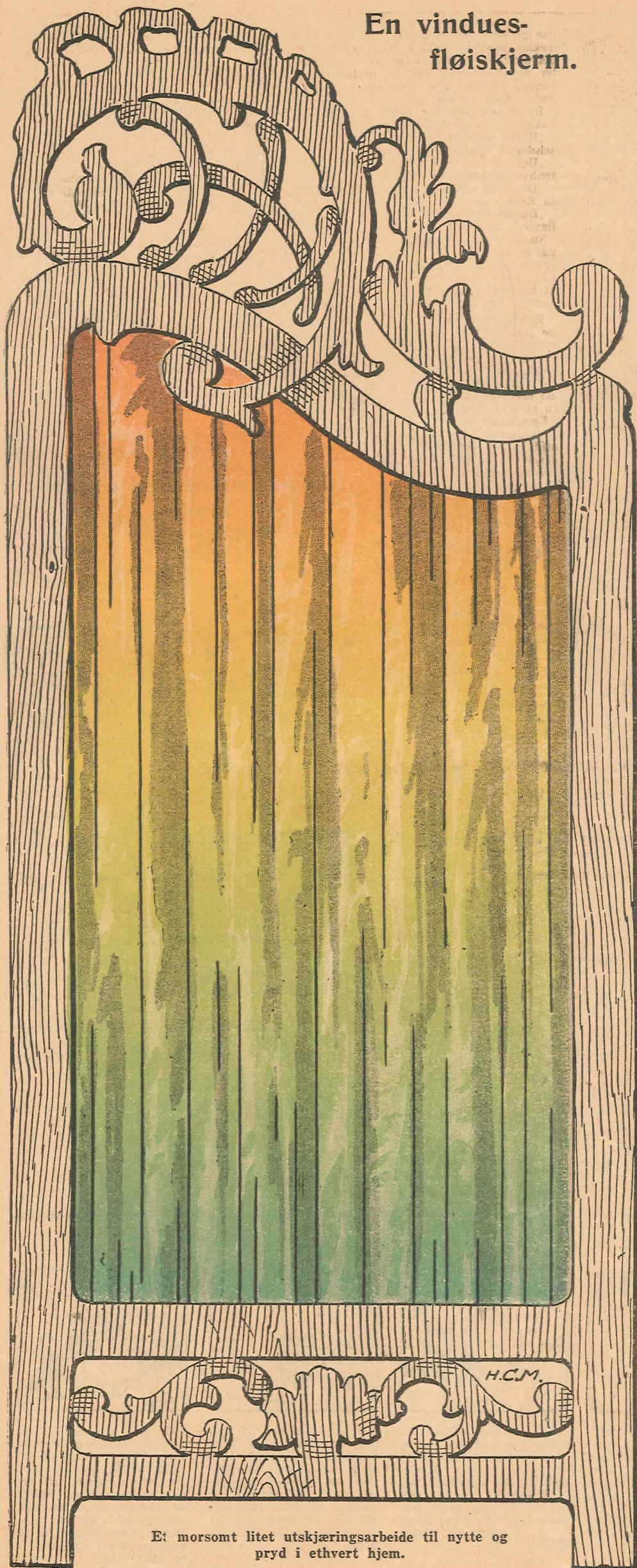

5. Men frosken lik gaasen ikke fat i — ikke demgang ihvertfald. Derimot fik gaasens cierende fat i et ris, da hun opdaget hvor det var blit av gaasen hendes. Med det gik hun til træet og holdt en tordentale til hustrøldene.

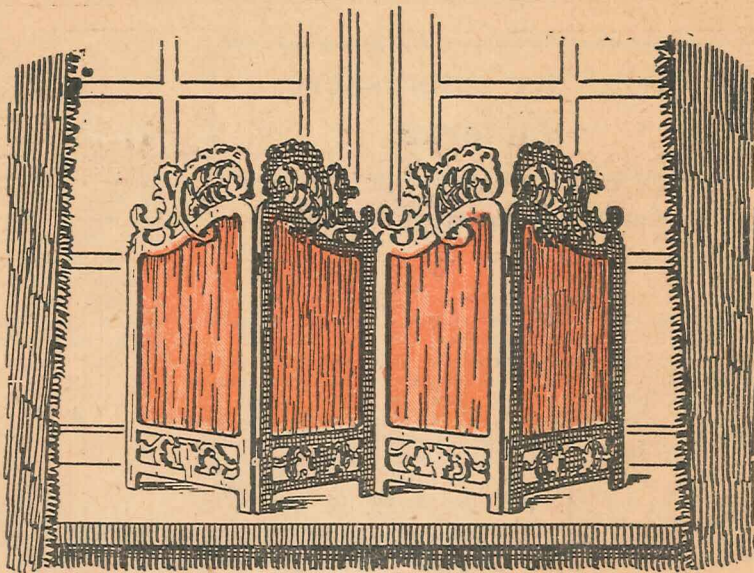

6. Det var sandelig en kjedelig maate at vaakne paa. Den sinte dame brukte riset godt — selv den lille husgrisen fik sig en omgang — og hadde de ikke følt sig varme før, saa gjorde de det nu. Det kommer sikkert til at vare længe for de „laaner“ en gaas igjen. s

En vindues- fløiskjerm.

Et morsomt litet utskjæringsarbeide til nytte og pryde i ethvert hjem.

Et mer taknemlig løvsagsarbeide end denne vindus-jalousi kan vanskelig tenkes og vore husflidsvenner maa ikke forsømme at gaa igang med dette lille stykke kunstsløid. Jalousien er av overraskende pen virkning, naar den stilles op i vinduet med sin hvittlakerte rokokoramme rundt det røde eller brogede midtparti. Samtidig er den til stor nytte i tilfælde vinduet vender til gaten og man ønsker at undgaa uvedkommendes blik ind til sig. Stykkene til jalousien skjæres av 5 mm. tykt træ. Man kan faa jalousien saa bred man vil ha den ved at forøke delenes antal, men fire vil være passende for et almindelig vindu. De samles ved hjælp av smaa messinghængsler paa baksiden. Langs kanten av rammene, likeledes paa baksiden, paalimes silken. Se forøvrig modellen. Jalousien tar sig udmerket hvillakert og med forgyldte ornamentter

Den rike mand.

I London levde engang en hovedrik mand ved navn Blakwell. Han var ugift. Han var av naturen et godt menneske, men hans ensomme liv gjorde at han etterhaanden blev urolig og utilfreds med hele sin tilværelse. Undertiden sa han til sig selv: „Hvad nytte har jeg av mine skatter? Skal jeg bare være deres bevogter? Der ligger de og skaffer mig ingen glæde. Snart er i mine øine den trængende likesaa lykkelig, om ikke lykkeligere end jeg.

I slike mørke tanker gik han en dag og spaserte med sin bredder. Her traf han en av sine forhenværende arbeidere ved navn William, som var sysselsat med at binde fiskergarn.

„Hvorfor er De saa tungsindig?“ sa denne. „En rik mand som De?“

„Det er netop min rigdom som gjør mig ulykkelig,“ svarte Blakwell. „Hvad skal jeg med saa mange penger?“

„Naa, det er der gode raad for, herre,“ sa William; „gi andre nogen av dem. De kan gjøre mange lykkelige dermed.“

Ved disse ord blev Blakwell noget eftertænkende; at gjøre andre lykkelige med sine skatter hadde aldrig falt ham ind.

„William,“ sa han; „du gir mig et godt raad, du skal ogsaa nyde de første frugter derav. Hvor meget vilde du vel ta paa en gang, dersom jeg aapnet min kasse for dig?“

„Jeg vilde straks ta 6000 kr. og derfor anskaffe mig et hus, materialer, verktøi og andre ting som jeg har mistet ved branden.“

Han fik straks summen. Han hadde lykken med sig, saa han kunde tilbakebetale laanen. Blakwell tok ogsaa mot pengene, men gav dem straks igjen som brudegave til Williams ældste datter.

Fra nu av gik ingen dag, uten at Blakwell betegnet den med en eller anden velgjørende handling; han gik selv omkring og opsoekte de nødlidende. Dog ønsket han helst at den han hjalp ikke skulde faa vite hvem hans velgjører var, da han altid blev forlegen, naar man kom og takket ham for de mottatte gaver.

Løsninger paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 12.

34. Hvem av de to venner maatte vente: Aksel skal gaa 8 kilometer, og da han gaar en kilometer paa 12 minutter, er han altsaa 8×12 eller 96 minutter om at komme til møtestedet. Erik har en veilængde paa 16 kilometer ($24 \div 8$) at skulle tilbakelegge. Han rider paa 5 minutter en kilometer og er folgelig 80 minutter om sit stykke av veien. Det er derfor øiensynlig at Erik kommer til at vente paa Aksel i $96 \div 80 = 16$ minutter.

35. Billedrebus:

Naar doktor X paa scenen staar,
gaar teppet op, og straks
han tryller frem et landskap
av ny og morsom slags.

36. Logogrif: Længes, fængsel, rosenkren, farao. aare, gaffel, Sara, — foraarstængsler.

Havtroldet.

Stakkars lille Knut hadde det slett ikke morsomt. Han hadde brukket benet og maatte ligge aldeles stille; han kunde ikke løpe og leke sammen med de andre barna nede ved stranden. Hans foreldre hadde sendt ham dit sammen med en sykepleierske for at han skulde komme sig i sjøluften, men det var ikke morsomt at ligge hele dagen paa et teppe og se paa de andre leke.

En eftermiddag hadde sykepleiersken lagt ham godt tilrette. Hun hadde fundet nogen sneglehus og muslingskjæl som hun laa ved siden av ham og saa sa hun:

„Jeg skal bare bort paa apoteket, Knut; nu maa du ligge pent og stille til jeg kommer igjen.“

Først laa han og saa paa vandet og skibene, saa begynte han at leke med skjællene indtil han syntes han blev saa søv-

BUSTER BROWN.

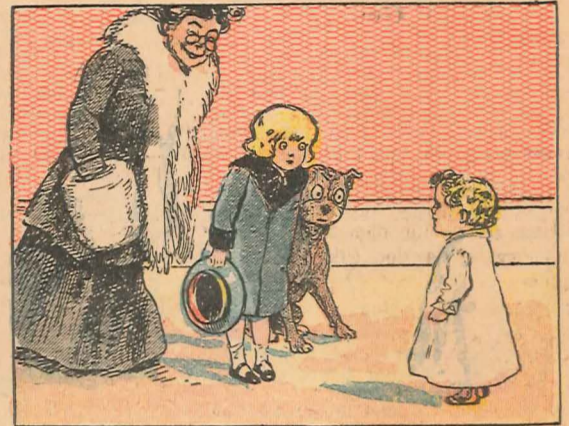
Da Buster foreviste den tatoverte, vilde mand fra Honolulu.
„Værsaagod, træd nærmere: Her forevises den tatoverte mand,
direkte importert fra Honolulu. Entré: Voksne gratis, barn det
halve! Billetter ved indgangen!“

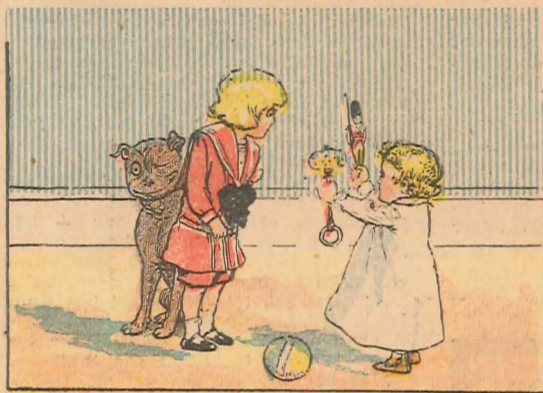
1. Hjalmars mor: „Nei jaaa, er det lille Buster. Han ser jo rigtig opvakt ud.“ Tiger (for sig selv): „Ja, det kan De tro han er ogsaa.“ — Busters mor: „Damen spør om du vil bli med hende hjem og lege med hendes søn Hjalmar.“

2. Buster: „Jeg kan saa mange morsomme leker.“ — Hjalmars mor: „Det er udmerket, saa kan du lære min lille Hjalmar nogen av dem.“ — Tiger (for sig selv): „Det tror jeg oprigtig talt hun helst burde la være at ønske!“

3. Hjalmars mor: „Her skal du se, Hjalmar, her er lille Buster. Han er kommet for at lege med dig.“ — Hjalmar: „Dodag, Buster, Tan du lege dot med mig?“ — Buster: „Ja, vi skal nok mors os godt.“ — Tiger (for sig selv): „Bare vi var hjemme igjen!“

4. Hjalmar: „Her stal du se, Buster! Her er mine leker. Nu stal vi lege med tinsoldaten og ranglen.“ — Tiger (for sig selv): „Kjender jeg Buster ret, er tinsoldater og rangler ikke noget for ham.“ — Buster: „Har du ikke andre leker?“

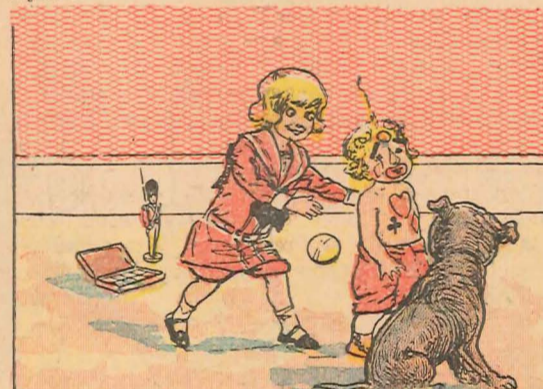
5. Hjalmar: „Jo, mig har osse et farvestrin som vi tan male med.“ — Buster: „Er det mulig, Hjalmar? (For sig selv): Jeg faar en glimrende idé!“ — Tiger (for sig selv): „Nu gaar det galt! Buster og et farveskrin sammen! Det trækker op til jordskjælv!“

6. Hjalmar: „Stal jeg ta bosken av osse?“ — Buster: „Nei, den kan du beholde.“ — Tiger: „Buster, glem nu ikke at du har en ryg og at din mor har spanskror hjemmet!“ — Buster: „Glem endelig ikke at du er en hund, Tiger! Pas dig selv!“

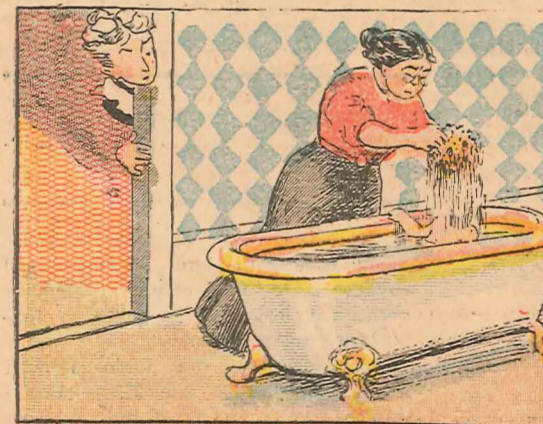
7. Hjalmar: „Stal jeg males i ansigtet osse?“ — Buster: „Ja, du skjønner da vel det! Men du maa være stille, ellers faar du penslen i øiet.“ — Tiger: „Dei forbauser mig at du ikke skal skalpere gutten ogsaa! Men jeg toer mine poter, Buster!“

8. Buster: „Nu kan du gaa ind til din mor og vise hende hvor fin du er blit! Og saa kan du si: Hiki-haki-huki! Saa skal du se hvor glad hun blir.“ — Hjalmar: „Saa faal vi chotolade!“ — Tiger: „Ja, du faar vist chotolade naar du kommer hjem, Buster!“

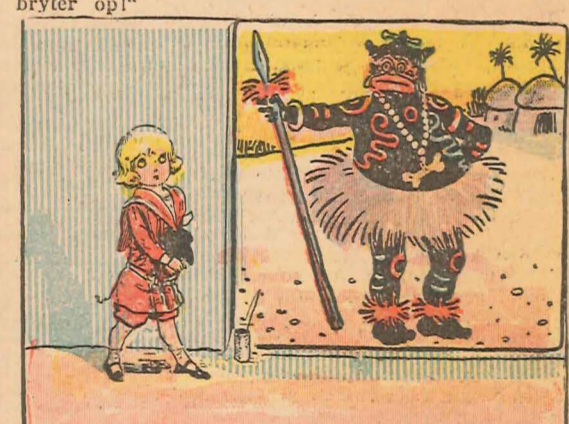
9. Hjalmar: „Hiti-hati-huti! Bo, mor!“ — Hjalmars mor: „Men du store kineser, barn, hvorledes er det du ser ut! Hvem har malt dig slik?“ — Hjalmar: „Det hal Buster gjort, mor!“ — Buster (ved døren): „Sesaa, Tiger, nu tænker jeg vi bryter op!“

10. Hjalmars mor: „Jeg gad vite hvad det er for slags farve han har brukt! Den gaar næsten ikke av.“ — Piken: „Den lille gutten som var her og nunden løp nu saa fort de kundel!“ — Hjalmar: „Hvorfor løp Buster hjem, mor? Saa tan vi ille leker. Isj, saa væmmelig!“

11. Hjalmars mor: „Vil De tro det, fru Brown, han har malt hele gutten over saa han lignet et fugleskræmsel!“ — Fru Brown: „Ja, nu skal jeg tale alvorlig med Buster, det kan De være rolig for!“ — Tiger (sagte til Buster): „Nu er jordskjælv et der.“

12. Buster: „Fugleskræmsel, sa hun! Hun kan ikke kjende det mindste til geografi og vet ikke hvorledes en tatovert mand fra Honolulu ser ut. Hun burde heller være stolt over at hendes gut kunde komme til at ligne en slik en som ham der!“

nedover fjeldet saa fort du kan, og jeg sitter bak dig med en spændt revolver for at være sikker paa at du ikke taler til nogen, vi kunde møte paa veien. La os saa se at komme avsted."

Hans overlegne visshet om at hun vilde adlyde ham gjorde hende aldeles rasende. Et øieblik saa hun paa ham; derpaa løp hun ut av døren som førte til forhallen. Hun vilde finde et eller andet vaaben og saa —

„Vent!" ropte han med tordenstemme.

Uvilkaarlig stanset hun.

„Hvis du ikke gaar ut til automobilen og gjør den klar til at kjøre," sa han bitende, „saa ransaker jeg hele huset og — og —"

Der kom et uttrykk i hans øine som hun ikke hadde set før; med sammenbitte tænder gik han mot hende som en kat paa sprang.

Hun skrek av rædsel og vek tilbake.

„Naa — hvor er automobilen?"

Det var hans stemme; han stod derute og hadde endnu revolveren i haanden.

„Den staar over i garagen bak huset," hvisket hun.

„Det er godt. Jeg sætter mig paa baksættet, og husk paa at jeg holder øie med dig hele tiden."

Det var en let automobil som Jed Hollworth hadde kjøpt til sin datter, og hun hadde lært at kjøre den saa godt som den bedste chauffør.

Mens vognen for nedover den stenete vei, kryd-

Hun maatte forlate bilen og skynde sig ned til farens kontor. Hvis hun kunde hjelpe det, skulde skurken ikke faa tid til at undslippe.

Hun skyndte sig avsted i retning av lysene som betegnet kobberverkets beliggenhet. Men det var en besværlig vei at gaa tilfots, og det varte en halv time før hun stod utenfor Sundown-kompaniets kontordører.

Der skinnete et sterke lys ut fra et aapent vindu i hendes fars kontor, og hun kikket ind for at se om han var der.

Det hun saa fik hende til at fare sammen og utstøte et skrik av bestyrtelse.

Gjennem vinduet kunde hun se hele det indre av kontoret med alle møblene, deriblandt det store pengeskap av staal i det ene hjørne, og det var dette skap hun stirret paa uten riktig at kunne tro sine egne øine.

En mand som vendte ryggen mot hende, stod bøid over skapet og famlet med en skuf; ved første øiekast gjenkjendte hun manden.

Det var Harry Lester!

Langsamt trak han sig tilbake fra skapet og knappet sin frak, som om han netop hadde puttet noget i inderlommen. Derefter lukket han sagte skapdøren og saa sig om for at kunne slippe ut uten at bli set.

Døren mellem privatkontoret og de ytre kontorer var lukket; han gik bort imot den, men før

sikkerhetsskapet." Med disse ord pekte han paa skapet hvor Marion hadde set Harry Lester staa for nogen faa øieblik siden.

„Den skulde opbevares der undtagen naar De nødvendigvis skulde raadføre Dem med den, og i saa tilfælde maatte De ikke la den komme ut av varelset. Det vet De — ikke sandt?"

Jed Hollworth nikkete, mens Marion studerte paa hvad det kunde være for en gaadefuld fare som hadde rystet hendes fars jernnerver.

„Da jeg første gang hørte rygten," fortsatte direktøren med tiltagende alvor, „om at opskriften ikke lenger fandtes i jernskapet vilde jeg slet ikke tro det; men rygten holdt sig haardnakket og tilsidst kunde jeg ikke lenger ignorere det. Derfor er jeg nu kommet hit uten at nogen vet om det, for at overbevise mig om at rygten ikke har noget paa sig."

„Hvorledes agter De at overbevise Dem om det?" spurte Jed med lav, anstrengt stemme.

„Det er bare en maate, og den er fuldstændig avgjørende," svarte direktøren, idet han satte sig i svingstolen foran skrivebordet. „Rygten sier at De har tat opskriften ut av jernskapet og tat den med Dem hjem. Har De gjort det, saa er det et direkte brud paa den ordre De har faat, og vi maa derav slutte at De har fjernet opskriften i et eller andet ulovlig øiemed."

„Og det tror De?" spurte Jed.

„Jeg har jo sagt at jeg ikke tror det," var det utaalmodige svar.

„Men allikevel finder De det nødvendig at se efter i skapet om opskriften er der?"

„Ja," svarte Graff kort.

Der var en voksende mistanke i den kolde tone hvori ordet blev uttalt, og med stor spænding iagttok Marion faren da han gik over mot skapet.

Idet hendes far trykket med fingeren paa sikkerhetsknappen, løp hun langs bygningen og stod i neste øieblik i det ytre kontor.

Hun kom saavidt tidsnok til at se Lester rolig gaa ind paa det private kontor og høre direktøren utbrøte:

„Aa — er det Dem, Lester?"

„Ja, godaften, Mr. Graff," svarte Lester, og Marion skar tænder av sinne over denne uforkammethet som tyven viste ved at tale til direktøren i en rolig tone, som om han var en ærlig mand.

Direktøren visste at Harry var en betrodd mand hos Jed, derfor hadde han intet imot at han var tilstede ved prøven. Ingen av de tre mænd saa Marion, som stod i det ytre kontor og stirret gjennom den aapne dør ind paa faren.

Den forhenværende sherif skalv paa haanden og der var et skræmt uttrykk i hans blik da han saa bort paa direktøren. Marion pustet kort og hurtig og hendes bryst bevæget sig sterkt.

„Det er godt, Jedd," sa Graff skjødsløst; „la os saa faa opskriften. Hvor i skapet gjemte De den?"

Det var i dette øieblik Harry Lester skred ind, netop som Jed begyndte at famle med en liten nøkkel som sat i en av skuffene.

„Nei, det er ikke den, Mr. Hollworth," sa Harry hurtig. „Jeg ber Dem undskyldte, men De husker at jeg skulde se paa opskriften i formiddag like før De skulde gaa ut, og de lukket op skapet for mig; men saa kom jeg til at skyve skuffen igjen, saa laasen sprang i, og jeg kunde ikke lægge papiret tilbake; derfor la jeg det i skuffen tilhøire. Jeg skulde ha fortalt Dem det da De kom tilbake, men jeg fik ikke anledning til det."

„Det var meget uforsiktig av Dem, Lester," sa Mr. Graff strengt; „De vet jo hvor viktig hemmeligheten er, og derfor skulde De ikke lægge den i den første den bedste skuf."

Men da Jed Hollworth trak papiret frem og rakte det til direktøren, visste han at Harry Lester hadde reddet ham. Hvorledes det var gaat til visste han ikke.

Men Marion.

Hun trak et befrielsens suk. Hun visste det!

Den forhenværende sherif skalv paa haanden og der var et forskræmt uttrykk i hans blik da han saa bort paa direktøren.

set en mængde tanker hendes hjerne; men hun blev bragt tilbake til virkeligheten ved et skarpt utrop fra Lester.

„Pas paa!" ropte han; „du kjører for nær op til klippene."

Veien gik snart saa brat nedover, at hun kunde slaa av motoren. Nedover bar det, ved hver farlig sving smilte hun haanlig naar hun hørte et gisp bak sig — eller trodde hun hørte det.

Hun var naadd til foten av fjeldet og hadde netop dreiet bilen ind paa veien som førte til Sundown-verket, da et øredøvende smeld rystet hele vognen, som i det samme heldte over til den ene siden.

Hun var straks paa det rene med at en av ringene var sprunget, og idet bilen for ind mot en klippe satte hun foten paa bremsen og klemte til med hele sin vekt.

Støtet vilde ha kastet hende ut av vognen, hvis hun ikke var blitt klemt ind bak rattet. Nu lyktes det hende at holde sig i sætet, og hun snudde sig for at se hvad Lester tok sig til.

Med den rykende revolver i haanden hoppet han i det samme ned fra automobilen og forsvandt i mørket.

Det hadde altsaa været hans plan: at faa hende til at bringe ham ned i dalen og derefter sætte hende ute av stand til at forfølge ham!

han fik fat i haandtaget blev den aapnet utenfra og to personer traadte ind. Den ene var hendes far; den anden var en herre med et myndig utseende. Det var Gabriel Graff, direktøren for Sundown kobberminer i Arizona.

Formanden talte idet de kom ind, og ingen av dem la merke til at Harry listet sig ut av døren til det ytre kontor.

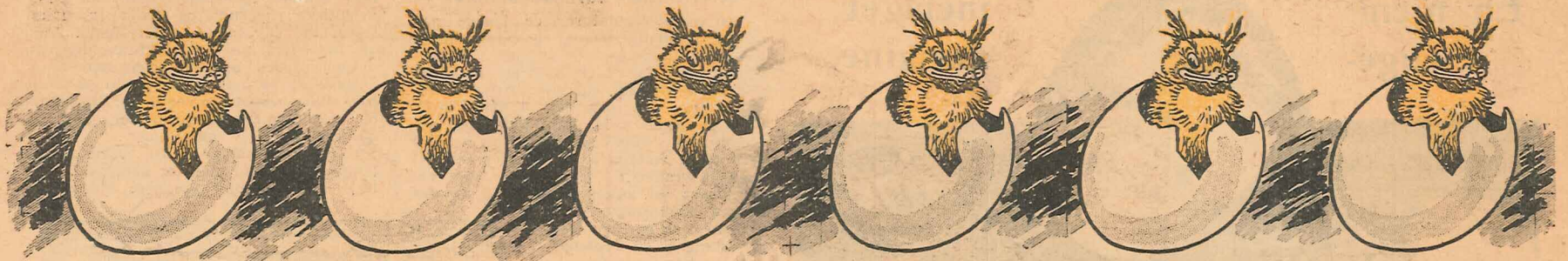
Marions første indskydelse var at styrte ind paa kontoret og gjøre anskrik for at stanse røveren før han kunde slippe bort; men de første ord direktøren sa fik hende til at staa stille og lytte aandeløst.

„Som kompaniets direktør," sa han, „maa jeg naturligvis undersøke saken, og jeg haaber De er istand til at slaa rygten ned."

Da han tidde, knep Jed Hollworth læbene sammen. Der var en antydning til angstelse i hans stemme da han svarte:

„Hvad er det for rygter, Mr. Graff?"

„De refererer til opskriften paa den fabrikkationshemmelighet som verkene her er i besiddelse av. Som vi alle vet er den uhyre viktig for kompaniet, ja, vi kan si at hele vor eksistens avhænger av at ingen av vore rivaler kommer under veir med den. Derfor har De ogsaa faat de strengeste ordrer om ikke at la den komme ut av

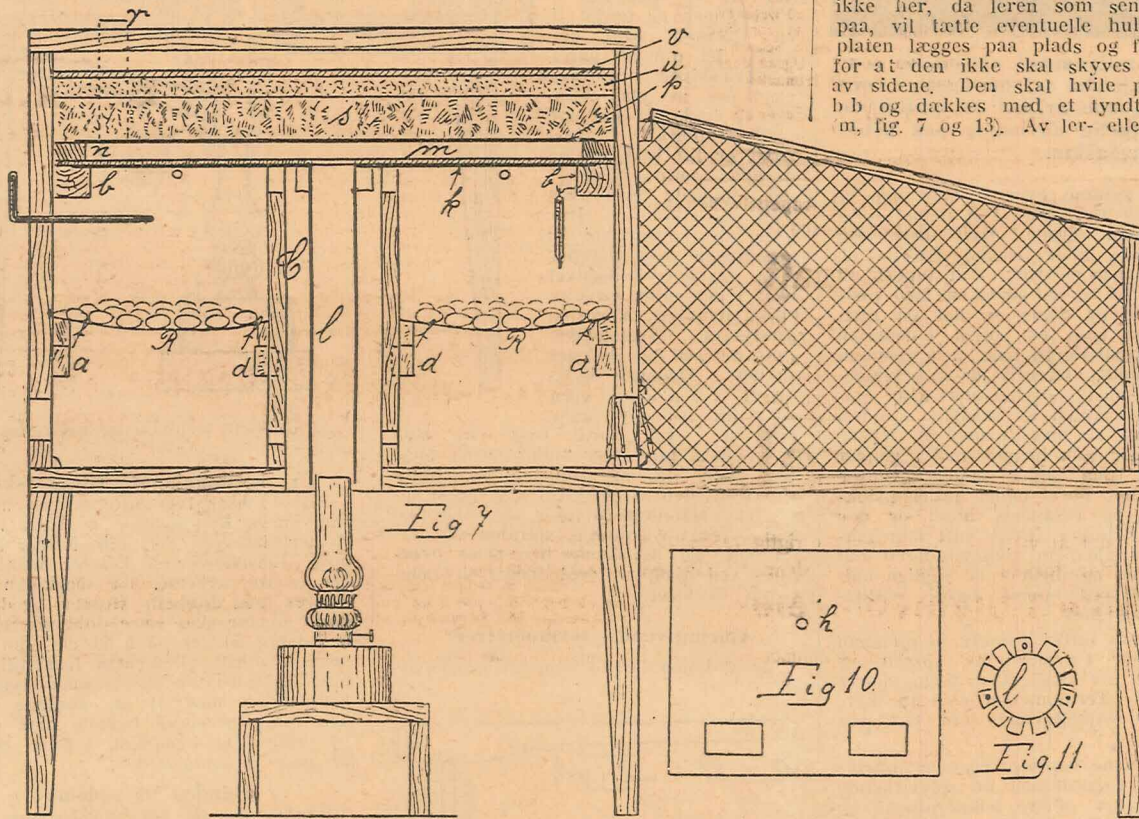

vandbeholder, hvorved luften i rugerummet fugtes. Skal beholderen fyldes, uten at man behøver at åpne maskinen, kan der føres et rør med tragt

en lav dør av en slik bredde, at eggerammene let kan skyves ind og ut. Nedentil skjæres en dør ind til kyllingrummet, og i denne dør sættes et par

pes op i endel fliker (fig. 11), som bøies vinkelret over saa at røret kan henge paa platen k. Nogen faa spiker sættes i. Tæt eller nogetig kræves ikke her, da lere som senere fyldes paa, vil tatte eventuelle huller. Jernplaten lægges paa plads og fæstes paa, for at den ikke skal skyves til nogen av sidene. Den skal hvile paa C og b b og dækkes med et tyndt lag lere m, fig. 7 og 13). Av ler- eller cement-

rørene r r. Disse gjøres ca. 3 cm. i diameter. Et par stykker gamle gasrør kan ogsaa brukes. Der pakkes nu et mindst 5 cm. tykt lag lere ovenpaa blikplaten, lere lægges op som en liten vold t paa 2 å 3 cm.s høide rundt om rørene r (fig. 13). Dette lag maa tørke godt i mindst 8 dager, hvorefter lampen tændes, og ved svak varme fylkes laget fuldstændig. Alle revner fylkes efter med lervelling.

Isoleringsgrundlag.

Ovenpaa lere lægges et 2-3 cm. tykt lag agner, sagmug, torvstro eller andet varmeisolerende stof (u). Ovenpaa dette igjen lægges en blanding av cement, sand og aske (v). Denne blanding maa ikke være saa tyndtflytende, at den gaar ned i det underliggende lag. Dersom et stykke tyndt pap lægges først, vil lagene holdes adskilt fra hverandre.

Loket.

Tilsluttet tilpasses et træløkk, som skal være 2 å 3 cm. over cementlaget. Loket maa forsynes med huller, passende til rørene r r, og slutte tæt baade til sider og rør. Papir kan benyttes til tetning.

Rugemaskinen prøves.

Maskinen kan nu prøves. Lampen tændes, og ved at regulere paa denne finder man den rette høide av flammen. Først naar den i mindst 8 dager har holdt konstant rugetemperatur i maskinen, kan man fylde rammene med egg, og den egentlige rugning kan begynne.

V. A. J.

ut gjennom bakveggen. Et arrangement sota vist fig. 3, bør anvendes. Her kan nemlig ikke fyldes saa meget paa, at den indvendige beholder flyter over. Naar den utvendige er full, er den indvendige endnu ikke helt full.

„Kunstig mor“.

I bakveggen skjæres et par firkantede huller til rugerummet, hvori indsættes glasruter. Men der bør være 2 lag glas med et mellemliggende luftlag, som vil virke varmeisolerende. I sideveggen (fig. 10) bores et hul til et termometer, og dersom maskinen tillike skal benyttes som „kunstig mor“, skjæres der et par firkantede huller under eggerammene. Heri indsættes dobbelte ruter. I den motsatte sideveg skjæres ogsaa et hul omtrent i høide med gulvet. Dette er en utgang for kyllingene til det indhegnede løpebrett, vist tilhøre paa fig. 7. En liten skyvedør anbringes paa den utvendige side. For at varmen ikke skal slippe ut av utgangen til løpebrettet, klippes nogen stykker klæde i strimler og syes over hullet.

Forsiden gjøres færdig.

Forsiden kan nu gjøres færdig og sættes paa. Ut for listene a d a skjæres

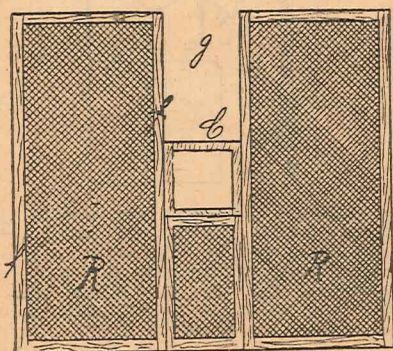

Fig. 9.

vinduer. Endnu et par vinduer anbringes over eggerammene (fig. 12). Alle vinduer maa ha dobbelt glas med mellemliggende luftlag. Mellemliggende vinduer skjæres et rundt hul, hvorom syes en løislange (et gammelt, tykt frakkeærme). Igjennem dette kan man slikke en haand ind i maskinen, naar man vil rette litt paa eggene, fjerne skal eller utrugede kyllinger, ta termometret bort til ruten og avlæse

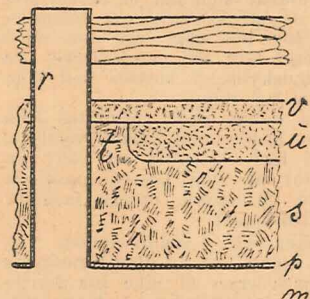
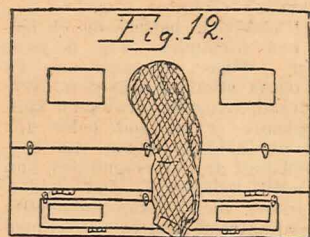

Fig. 13.

åpne maskinen og slippe varme ut. det, — alt uten at man behøver at

Varmeapparatet.

Varmeapparatet kan nu lages. En jernplate, helst galvanisert (k fig. 7 og 13), klippes av en slik størrelse at den akkurat hviler paa listene b b, og fæstes i denne stilling med et par stifter. Paa den indvendige side av forsiden maa der naturligvis være de samme lister som paa sider og bakveg. I midten av platen maa først hugges et hul til et blikrør l, som skal naa ned over lampen. Den øverste ende av blikrøret klip-

pe op i endel fliker (fig. 11), som bøies vinkelret over saa at røret kan henge paa platen k. Nogen faa spiker sættes i. Tæt eller nogetig kræves ikke her, da lere som senere fyldes paa, vil tatte eventuelle huller. Jernplaten lægges paa plads og fæstes paa, for at den ikke skal skyves til nogen av sidene. Den skal hvile paa C og b b og dækkes med et tyndt lag lere m, fig. 7 og 13). Av ler- eller cement-

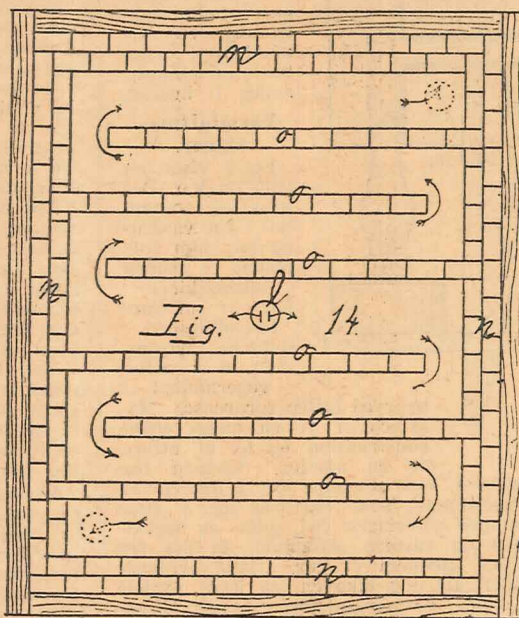

Fig. 14.

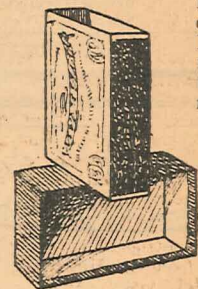
lægger et brett over. Raker en enkelt sten for høit op, maa den trykkes litt ned i det bløte underlag m.

Det hele sættes nu til tork i nogen dager. Leret vil trække sig sammen og derved opstaar revner. Disse fylkes med tynd lervelling, og dette fortsætter man med, indtil der ikke findes flere revner.

Ovenpaa skilleveggene o o og kantstenene n n lægges nu et lag bløt lere, og en tynd blikplate p (eller flere mindre plater) lægges over og trykkes ned paa plads. I denne plate skal der i de to motsatte hjørner, hvor kanalene mellemliggende o o eader, hugges to huller til blik-

Prøv dette.

Ta en tom fyrstikåske! Stil åsken paakant paa et bord og ovenpaa den hylsteret paa den maate, som hosstaaende figur viser. Prøv derpaa, om de med et hurtig, kraftig slag med knyttneven paa hylsteret kan knuse åsken, som slaar nedenunder! Det kan gjøres. Men det er ikke saa let som det ser ut til. Det mislykkes oftere, end det lykkes. Bare prøv engang! s

Mottagerne av lommepengene for oppgavene i nr. 12:

Opgave nr. 34: Irja Karlsson, Klæbneveien 34, Trondhjem, 5 kr.; Lovise K. Jarnæs, Pøsebekk, Skollenborg, 2 kr.; Theodor Johannessen, Fjøsanger pr. Bergen, 2 kr.

Opgave nr. 35: Aida Rochmann Olsen, Noterø, 5 kr.; Agnes Molven, Tysedal, Hardanger, 2 kr.; Kaare Lie Karlsen, Klostergangen 2 b, Tønsberg, 2 kr.

Opgave nr. 36: Roald Røhne, Valkyriegt. 3, Kra., 5 kr.; Marie Lilleseth, Heggedal P. Aa., 2 kr.; Else Meling, Dronningensgt. 45, Stavanger, 2 kr.

Fedora Sæpen

gjør teinten ren og klar, hals og hænder hvite og myke!

Parfumerie Sælges overalt. J. Graarud, Bergen.

Ømme

føtter

undgaar De, naar skotoiet indgnides med

Pingvin Læderolje.

Vademecum

giver stærke, sunde Tænder

Tuber à 1,00.

Tandvand Kr. 2,00 og 4,00

„NORSKE FOLK“

Livsforsikring med maanedlig præmiebetaling.

Alf Bierckes MALERVARER

Schweizer's Silke advertisement featuring a mountain illustration and text about silk products.

Enhver, som lider af Blegspot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre.

En betryggelse

for enhver dame er det at vite, at hun anvender rigtig crème for at bevare og forskønne huden. — Navnet paa denne crème er:

F. Pauli's Liljemelkrème.

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonikalære og messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag.

Advertisement for Bibrin hair treatment with illustrations of faces and text: 'Det gaar! Det gaar! Det er gaat!'.

Advertisement for 'Gigt i benene' (Gout in the legs) with an illustration of a foot and text describing a medical treatment.

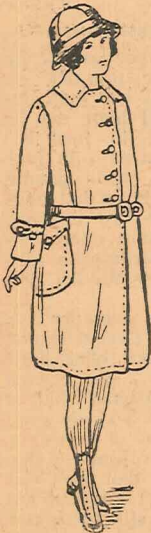
Table listing 'Krigs-bøger' (War books) with titles and prices.

Advertisement for 'Cyklen „SMART“' (The bicycle 'SMART') with an illustration of a bicycle and text.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit, modta nedenstaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, lærdig til bruk.

Regnkaape og regnhat for piker paa 8-10 aar.

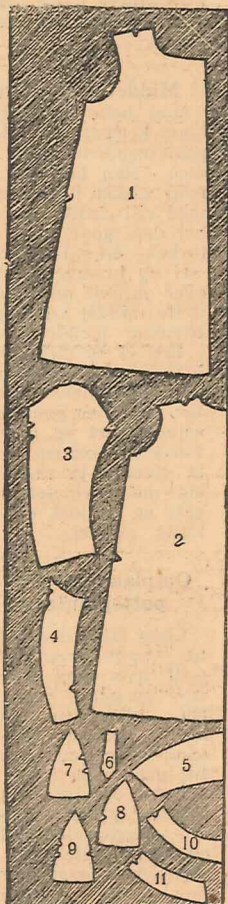

Denne kaape har et ret forstykke og er lukket med knapper og belte om livet. I sidene er der lommer pyntet med knapper, som paases i undersømmen og pyntes med en knap.

Der medgaar 1,75 meter stof av 100 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som billedet viser, av 11 deler:

- Fig. 1. Forstykke.
2. Den halve ryg.
3. Overærme.
4. Underærme.
5. Den halve krave.
6. Ærmeklaf.
7-9. Puld til hatten.
7-11. Brem til hatten.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Ryggen og kraven langsmed stykkets bredt.

TØJETS FOLD

Bestillingsseddel paa Sykurv nr. 15. Pris 15 øre.

Hvoriendes man skal behandle sin hustru.

Vær venlig og opmærksom mot din hustru naar du kommer hjem fra dit arbejde.

Sit ikke som en stolpe og læs aviser.

Ta del i hendes glæder og sorger.

Ros hende naar hun er flittig til at sy om og reparere barnas klær.

Vær imøtekommende overfor hendes ønsker naar du kan være det.

Vær deltagende naar hun er syk eller overanstrengt.

Før hende aldrig bak lyset. Tal sandt til hende.

Opfør dig altid slik at hun kan være stolt av dig.

Julie R.

At gjøre sig livet surt.

„Naar du vil gjøre dig livet rigtig surt,“ sier Charles Kingsley, „skal du bare tænke paa dig selv, paa hvad du trenger, hvad du mangler, hvad du liker og hvad folk skylder dig.“

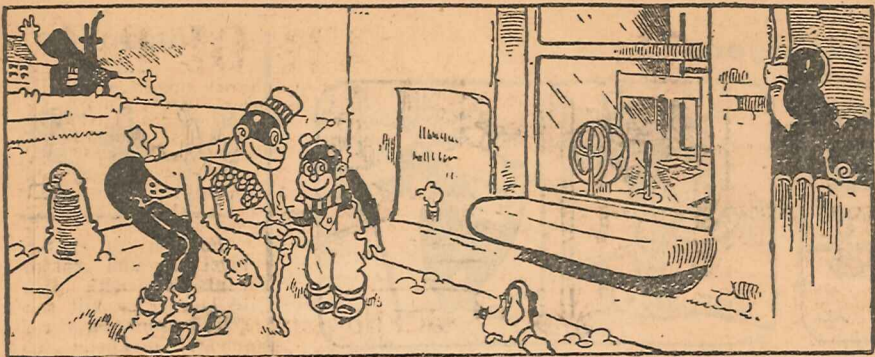
Sandheten i disse ord er ubestridelig. Du vil snart bli misfornøid med alt, og du vil ikke finde fornøelse i noget. Du vil bringe surhet og misfornøelse over dig selv og andre, og du vil bli saa ulykkelig som det bare gaar an.

Julie R.

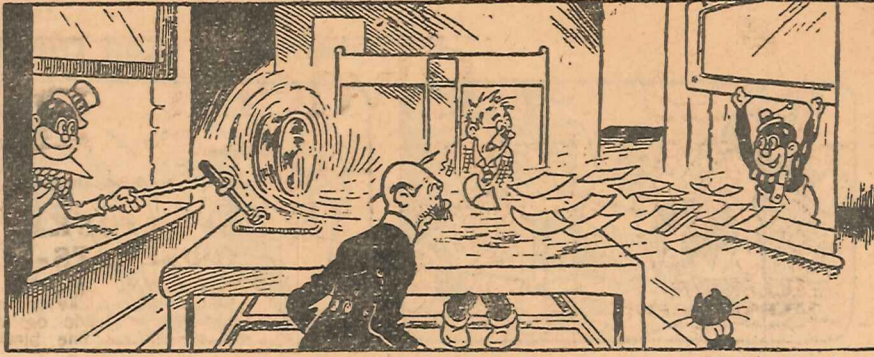
Evnen til at kunne bli begeistret.

Kunsten at leve bestaar for ethvert menneske i at han forstaar at bevare sin indre begeistring. Denne maa aldrig ta av, den maa altid forøkes. Ofte kunde det synes som om vor tids ungdom ikke kjendte stort til dette. Den gaar saa likegyldig, saa blasert fra den ene nydelse til den anden uten dypere glæde, og rundt omkring den aabenbarer den rike verden sig til ingen nytte. Skatten vedblir at ligge skjult, den skat som skulde føre aand og hjerte bort fra nuet og daglig gi mennesket ny livslyst. Kanske vi, som selv er blitt ældre, ikke rigtig forstaar de unge, eller ogsaa skjuler de sine virkelige følelser for os.

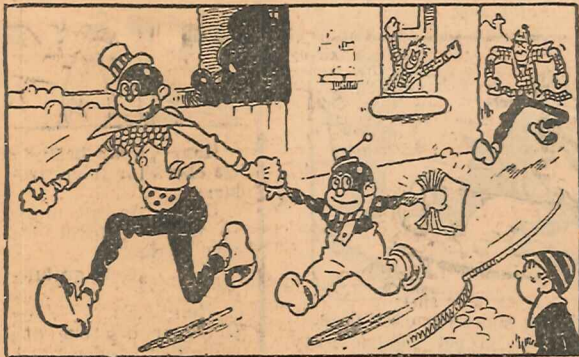
Et blad av den verdensberømte detektiv Jack Samuels dagbok.

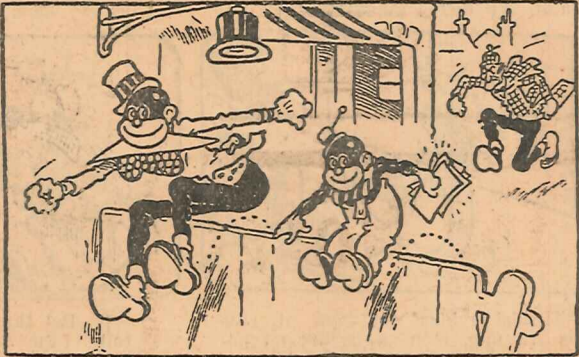
1. „Det er ikke altid saa morsomt at være verdensberømt detektiv som det ser ut til for utenforstaaende. Man blir meget ofte narret! Jeg kan tale med derom av erfaring. Særlig har jeg hat nogen ubehagelige oplevelser med de to forslagne negre Sambo og Bimbo. Jeg vet ikke hvem av dem der er den mest utspekulerte — de er vist omtrent like dygtige. Forleden stod de utenfor posthuset og la skumle planer om at gjøre et kup.

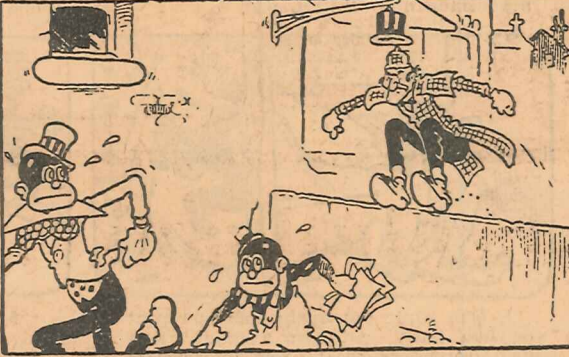
2. De avtalte, at Sambo med sin stök skulde sætte den elektriske luftforyner igang, mens Bimbo samtidig skulde aapne det motsatte vindu for at avlede oppmerksomheten fra Sambos forehavende. Foretagendet lyktes ogsaa over al forventning. Da blaaseren begyndte at virke, tok alle de paa bordet liggende postanvisninger og pengesedler reisepas og fløi like over i favnen paa den kjappe, lille Bimbo, som skyndte sig at samle dem op.

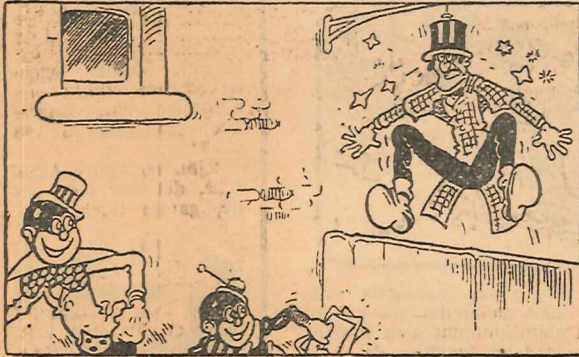
3. Derefter tok begge de sorte postrøvere benene paa nakken og sprang avsted med byttet saa hurtig de kunde. Postekspeditorene gjorde straks anskrik, og som det er den arvaakne detektivs pligt var jeg øieblikkelig ved haanden og optok uten minste betænkning forfølgelsen av røverne.

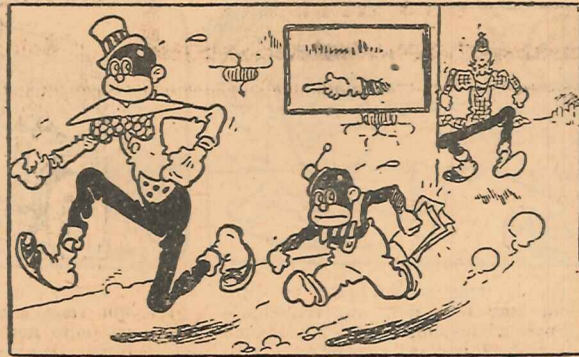
4. Jeg har netop med denslags forfølgelser for øie utdannet mig specielt som hurtigløper, og for hvert sekund vandt jeg ind paa de sorte røvere. Men disse hadde et fortrin for mig: De kunde hoppe som rene kænguruer, og meterhøie gjærder var det en fuldkommen lek for dem at sætte over.

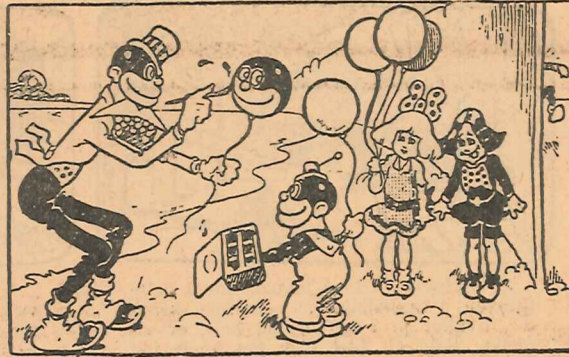
5. Jeg tænkte imidlertid som saa: Vil du ha fat i de to fyrer maa du ogsaa hoppe, ellers smutter de fra dig! Som tænkt, saa gjort. Jeg gjorde forsøket og hoppet til av alle kræfter. Med samlede ben hoppet jeg op over det høie gjærde. Forsøket lyktes ogsaa, men ... bare tildels!

6. At det ikke lyktes fuldtut var imidlertid ikke min skyld, men derimot en hattemakers. Denne samfundsnyttige medborger hadde nemlig været saa ubetænsksom at anbringe sit skilt, en vældig træhat, paa et saa uheldig sted, at jeg ved spranget fik mit hode op i den og ... blev hængende fast i den.

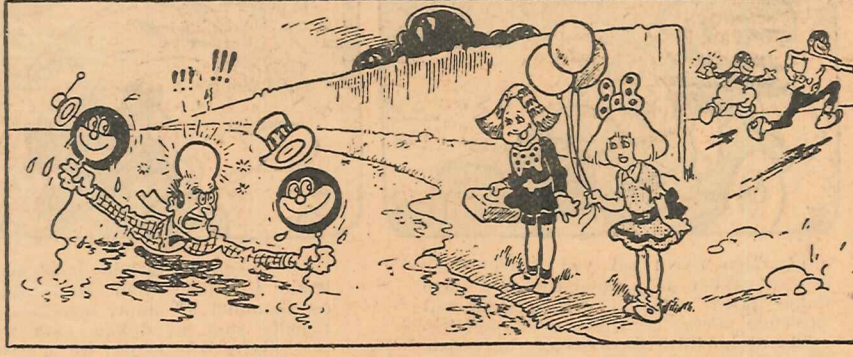
7. Skjønt mit stakkars hode led voldsom overlast ved denne ublide behandling, saa at det en stund likesom sortnet for mine øine, fik jeg dog hurtig befridd mig fra den ubehagelige hodebedekning, kom ned paa jorden igjen og kunde derefter med likefrem eksempeløs iver gjenopta forfølgelsen.

8. De to sorte røvere hadde imidlertid ved mit uheld vundet et litet forsprang, og dette utnyttet de paa en maate som jeg desværre først senere fik kundskap om. Av nogen lekende barn fik de to smaa gasballoner, som Sambo ved hjelp av maling straks forvandlet til to negerhoder.

9. De to imiterte negerhoder fik Sambos og Bimbos hatter og blev derefter kastet ut i vandet. Et øieblik efter kom jeg til, og da jeg jo ikke kunde vite noget om det med ballonene, trodde jeg selvfølgelig at det var Sambo og Bimbo som svømmet rundt ute i vandet, hvorfor jeg ogsaa straks — med stor fare for mit eget liv — begav mig paa vei ut i det vaate element, hvis bølger heldigvis ikke gik særlig høit den dag.

10. Med haard og fast haand grep jeg de to formentlige sorte røvere om 'halsen', men hvem skildrer min forbauselse, da jeg saa at 'halsene' var to hyssingsnorer og 'hodene' bare to balloner! Ja, slike overraskelser er en hæderlig detektiv utsat for under utøvelsen av sin farefulde gjerning! Saa hændte der her tillike det høist beklagelige, at de to sorte røvere undslap med sit bytte. Det var næsten det værste av det hele!"

For Tunghøre!

Herr A. S. i S. skriver ordret: Hørekratten har hos mig gjort underverker. Jeg er joim nyfødt og ved neppe, hvorledes jeg skal gi mit glæde uttrykk over, at jeg kan høre den fattede samtale.

Ved Tunghørighet Nat. Hør. er A. Plohn's (eneophinder) lov. best. hørekratt mundværdig. Neppe sjuntig i øret bæres den med utmerket resultat ved ørefusen, nervøs ørelidelse o. s. v. Tugtinde i bruk. Utallige takbrev. Pris 10 kr., 2 stk. 18 kr. Oplysning gratis. Hovedforhandler: E. M. Müller, München II, Wittelsch 30 D. 18. For daarlige efterlign. adresser!

Fregner

fjernes paa faa dage kun med Crème Any. Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med Crème Any; det vil De ikke angre! Pris kr. 4.50. Utenbys porto 50 øre.

3-dobbelt portion 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev Kun egte fra Apotheker Wolff's Magasin, Grønsen 10, Kristiania. A.

„National“-Cyklen

Allerbilligst. Allerbedst.

Letløpende og solid Rimelige priser. Forlang katalog. Telef. 3962. Torvgaten 29, Kristiania.

Nilen kem. Fabrik, Kristiania. Telegr. adr.: Nilwollo. Egg-, Bake- og Vaffelpulver etc. er og blir bedst.

DECI Hudcrem Saarog rød hud forsvinder straks Desinficerer Bruk kun det bedste Faas overalt

BILLEDER, BØKER, KORT. Forhandlere anbefales vort rikkholdige lager. Bokfortegnelser og prislister gratis; bokutvalg 12 kr., kort- og billedutvalg 15 kr. eller mere. Særlig anbefales indrammede billeder til meget billige priser. Høi rabat, omhyggelig ekspedition, ingen risiko. Usolgte bøker kan tilbakesendes. Aksel Olsens Forlagsbokhandel, Kristiania. Toldbodgt. 30.

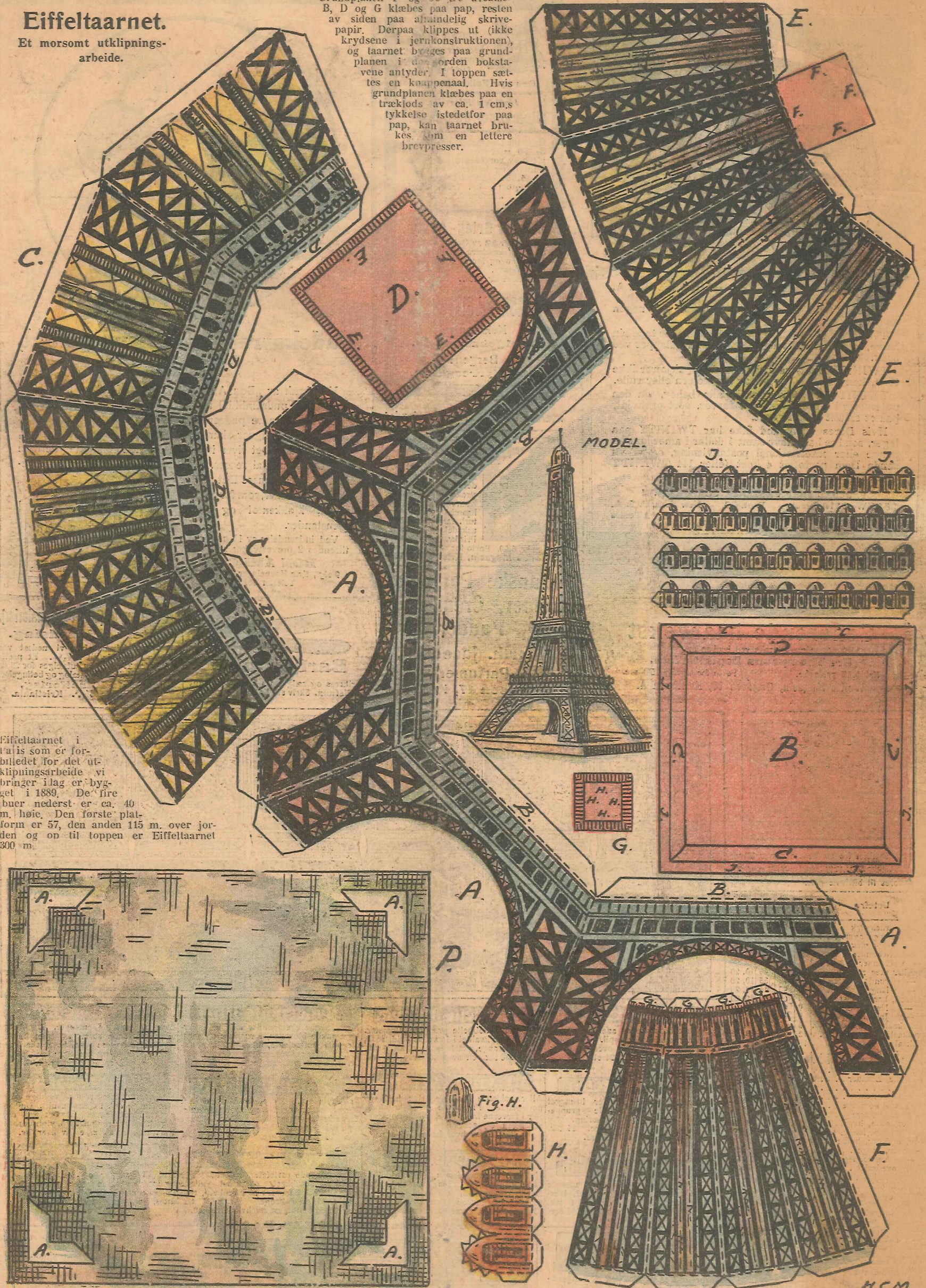
NORSKE KJØBMAND Forvirkingsaktieselskap TELEFON 265875 SJO

Avertér i „Nordisk Mønster-Tidende“

Eiffeltaarnet.

Et morsomt utklipningsarbeide.

Grundplanen P og de tre avsatsar B, D og G klæbes paa pap, resten av siden paa almindelig skrivepapir. Derpaa klippes ut (ikke krydsene i jernkonstruktionen), og taarnet bygges paa grundplanen i den orden bokstavene antyder. I toppen sættes en knappemaal. Hvis grundplanen klæbes paa en trækloids av ca. 1 cm.s tykkelse istedetfor paa pap, kan taarnet bruges som en lettere brevpresser.

Eiffeltaarnet i Paris som er forbilledet for det utklipningsarbeide vi bringer ilag er bygget i 1889. De fire buer nederst er ca. 40 m. høie. Den første platform er 57, den anden 115 m. over jorden og op til toppen er Eiffeltaarnet 300 m.